

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

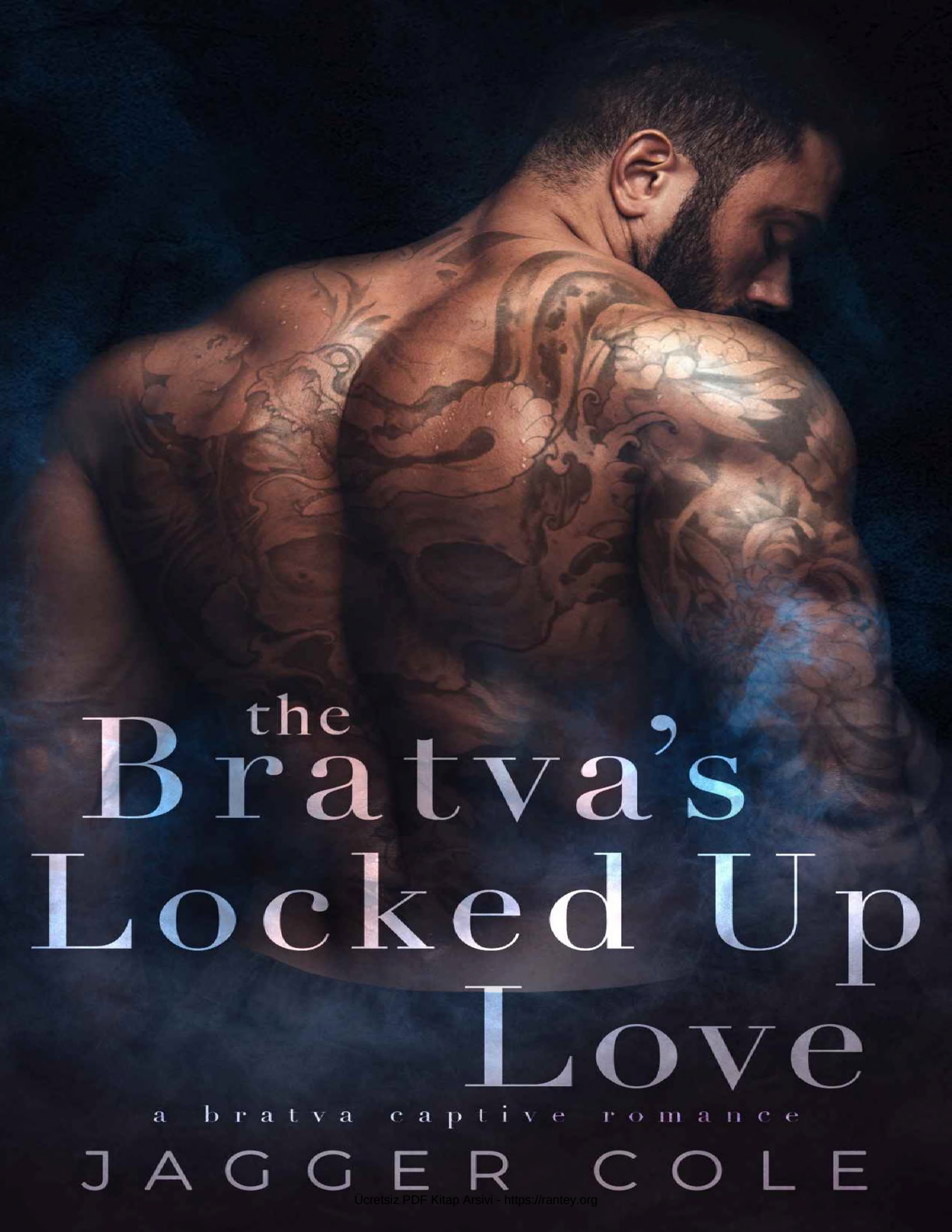
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the
Bratva's
Locked Up
Love

a bratva captive romance

JAGGER COLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BRATVA'NIN KİLİTLİ AŞKI

BRATVA TUTSAK ROMANTİZMİ

JAGGER COLE

The Bratva's Locked Up Love

Jagger Cole © 2021

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Plan 9 Kitap Tasarım tarafından

Düzenleme: MJ Edits | Düzeltme: Jessie Stafford, Teshia Elborne

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçekle benzerlikler veya benzerlik yaşayan ya da ölmüş kişiler, olaylar ya da kuruluşlar sadece tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz çoğaltılması, iletilmesi veya dağıtılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Bratva'nın Locked Up
Love'ına Özel Bir Hediye
Tetikleyici Uyarı

Bölüm 1 Bölüm 2
Bölüm 3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm 6
Bölüm 7 Bölüm 8
Bölüm 9 Bölüm
10 Bölüm 11
Bölüm 12 Bölüm
13 Bölüm 14
Bölüm 15 Bölüm
16 Bölüm 17
Bölüm 18 Bölüm
19 Bölüm 20
Bölüm 21 Bölüm
22 Bölüm 23
Bölüm 24 Bölüm
25 Bölüm 26
Bölüm 27 Bölüm
28 Bölüm 29
Sonsöz

Bratva'nın Borcunu Ödemek Önizleme

Also by Jagger Cole
Yazar Hakkında

BRATVA'NIN KİLİTLİ AŞKI

Güzel bir canavarla parmaklıklar ardında kilitliyim.

Ülkedeki en genç cerrahlardan biri olabilirim. Ama babamın yönettiği cehennem gibi çok gizli bir hapishanenin doktoru olarak, parmaklıkları çok gerçek olan bir kafeste kapana kısılmış bir güvercin gibiyim.

Ta ki mahkum 5049 ameliyat masama düşene kadar.

İri ve güçlü, güçlü vücudu dövmelemlerle ve bir hikaye anlatan yara izleriyle dolu. Tehlikeli olduğu çok açık. Onun varlığı beni korkutuyor. Onunla ilgili her şey bana kaçmamı söylüyor. Ama yine de ondan uzaklaşamıyorum. Geceleri bile, rüyalarımnda, Maksim orada, bana musallat oluyor.

Kimse bana onun nasıl ve neden burada olduğunu söyleyemez. Ama bir hapishane kaçışı canavarın kendisini serbest bıraktığında, kendimi birdenbire rüyalarımı takip eden şeytanla birlikte cehennemin içinde kilitli buluyorum.

Bu yanlış. Bakışları bedenimi ateşe vermemeli. Sesi beni eritip bir su birikintisine dönüştürmemeli. Sert dokunuşu

beni korkudan titretmeli, daha fazlası için acıtmamalı.

Yellow Creek Hapishanesi'nin kuralları basittir: Çok yaklaşmayın. Hissettiğiniz korkuya saygı gösterin. Gardınızı düşürmeyin.

Onları kırdım. Şimdi, ben onunum.

Bu ekstra buharlı, ekstra cesur Bratva esir romantizmi birkaç tetikleyici uyarıyla birlikte geliyor, ancak kindle'ınızı buharda bırakacağı garanti!

Güvenli, kesinlikle aldatma yok, uçurum yok ve mükemmel bir sonsuza dek mutlu son.

ÖZEL BİR HEDİYE

Jagger Cole hayranlarına özel haber bülteni, yeni çıkan kitaplardan, çekilişlerden ve daha fazlasından haberdar olacağınız ilk yer! Kaydolun

Bay Büyük'ün ücretsiz bir kopyasını almak için bugün - başka hiçbir yerde bulunmayan ekstra sıcak bir milyarder romantizmi!

TETİKLEYİCİ UYARI

Bu kitap uyuşturucu kullanımı, bağımlılık ve geçmiş travmalara ilişkin grafik betimlemeler içermektedir. Bu sahneler daha canlı, derinlemesine bir hikaye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir.

"O BİR CANAVAR."

Kalbim güm güm atıyor. Başımı sallarken dilim kuru dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor.

"Anladım."

"Hayır, doktor..." özel müteahhit -muhtemelen daha önce USMC ya da benzer bir şeydi- çenesi gerilirken başını sallıyor. Gözleri sertleşiyor ve bunun sadece "kız" olduğum için beni korkutmaya çalışan bir mankafa olmadığını anlıyorum. Gerçekten korkmuş.

Yutkunuyorum. "Eminim olacak-"

"Babana saygısızlık etmek istemem doktor ama burası cehennem. Ve biz sadece ateşi uzakta tutan melekleriz."

Gözlerim askerin boynundaki dövmeye takılıyor. Özgürlük heykeli, ama kocaman göğüsleri ve şaşırtıcı bir nedenle bir penisi var, türbanlı bir adamı eğiyor ve... şey, evet.

Evet, sadece ateşi uzak tutan bir "melek". Bir sunak çocuğu, bu.

"Anladım-"

"Burası cehennem ve oradaki canavar? O şeytanın ta kendisi."

Yutkunuyorum.

"Yani, beni yakaladın mı, doktor?"

Kaşlarımı çatıyorum. En azından bazıları artık "doktor" diyor, sadece "bayan" değil. Yani, evet, buradaki tek kadın benim. Ve yirmi iki yaşında çoğu doktordan çok daha gencim. Bunu anlıyorum. Ama çok ama çok zeki olduğuma engel olamıyorum. Tıpkı "Doktor" unvanını her bırakmaya karar verdiklerinde bu adamları düzeltmekten kendimi alamadığım gibi.

Gözlerim adamın ceketindeki rütbe işaretine kayıyor. Bu yerleşke ve içindeki güçler resmi ABD ordusu değil. Hepsi müteahhit. Ama Albay burayı yine de bir ordu gibi yönetiyor, rütbeleri var.

"Onbaşı-"

"Benim işim o orospu çocuğunun hücresinde kalmasını sağlamak. Hepsi bu," diye homurdanıyor uyarı tonuyla. "Baban böyle biri olsa bile." Gözlerinde hâlâ korku var. "Anlaştık mı?"

Ne dediğini biliyorum. Oraya gittiğimde tek başıma olacağımı söylüyor. O ve elindeki M16 benimle gelmiyor. Ve işler kötü giderse, öncelik mahkûmu bastırmak, sonra bana yardım etmek olacak.

Titriyorum. Tabii yardım edebilecek bir parçam kaldıysa. "Temiz. Şimdi gidip hastamla ilgilenebilir miyim?"

Kaşları çatıldı. Gözleri elimdeki tıbbi malzeme dolu çantaya kayıyor.

"Bu kötü bir fikir."

Kaşlarımı çattım. "Bu olmadan yaralarını tedavi etmek biraz zor olacak."

"O çantadaki hemen hemen her şeyle seni öldürebileceğini biliyorsun."

Başımı salladım.

"Ya da çıplak elleriyle."

"Beni çıplak elleriyle öldürebilecekse, bunu getirmem ne fark eder ki?"

Asker acımasızca gülümsüyor. "Bunu yapma hızı."

Yutkunuyorum.

"Dinleyin, Bayan Coolidge-"

"Doktor," diyorum sessizce.

Gözlerini iğrenç bir şekilde deviriyor. "Doğru, doktor. Bak, eğer sormamın sakıncası yoksa, neden oraya girmeye bu kadar kararlısın?"

Kaşlarımı çattım. "Çünkü oradaki adam-" "Canavar. Adam değil."

Derin bir iç çektim. "Ona ne derseniz deyin, çok kötü yaralanmış ve ben bir doktorum. Bu yüzden oraya girip ona yardım etmem gerekiyor."

"Evet, ama neden?"

"Burada başka doktor görüyor musunuz?"

Omuz silkiyor. "Bırak kan kaybından ölsün. Orospu çocuğu bir terörist."

Kaşlarımı çatıyorum ve elimdeki çizelgeye bakıyorum. Suçlar ya da bu adamların burada bulunma nedenleri hakkında mahrem ayrıntılar içerdikleri pek söylenemez. Ama isteğim üzerine bağlantıları listeleme eğilimindeler. Buradaki adamlar terörist, devlet düşmanı ve acımasız katiller olabilir. Ama yine de doktor ve hasta arasında iletişim kurabilmek için onlar hakkında bir şeyler bilmem gerekiyor.

"Kağıdında Rus Mafyası yazıyor."

Asker omuz silkiyor. "Rus mafyası, kartel, KKK, cihatçı. Kimin umurunda? Buradaki adamlar gezegendeki en kötü bok parçaları. Bence siktirsinler."

Omuz silkiyorum. "Hepsi hâlâ insan, Onbaşı."

"Hayır, siktir-"

"Ve hiç değilse," diye ekliyorum kuru bir şekilde. "Bıçaklanarak öldürüldüklerinde onları hayatta tutmak onları burada tutuyor, bu da ABD Ordusu'ndan büyük çeklerin gelmeye devam etmesi ve senin de GI Joe'yu oynamak için para almaya devam etmen anlamına geliyor!"

Çok plastik, tatlı bir gülümseme takınıyorum. Asker bana kaşlarını çatıyor. Ama son bir homurtuyla dönüyor ve devasa çelik kapının yanındaki tuş takımına bir kod giriyor. Sürgü kilitleri bir tıngırtıyla serbest kalıyor. Adam dönüp ihtiyatla bana bakıyor.

"Kıçına dikkat et doktor," diye mırıldandı.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve başımı sallıyorum. Sakin davranmaya çalışıyorum. İçimde kabaran ezici korkuyu görmezden gelmeye çalışıyorum. Ama bu hâlâ çok korkmadığım anlamına gelmiyor.

Kapıdan içeri giriyorum. Arkamdaki hidrolik kilit sürgülerinin tıslaması ve bir çınlamayla kapanıyor. Titriyorum ve tek bir loş ışığın yandığı küçük metal koridorda en uçtaki kapıya doğru yürümeye başlıyorum. Tavandaki küçük deliklere bakarken dişlerimi dudağımın üzerinde gezdiriyorum.

Bu, buradaki güvenlik seviyelerinden sadece biri. Eğer bir mahkum bir şekilde bu tek kişilik hücrelerden birinden çıkmayı başarırsa -üç inçlik katı çelikten- kendini bu koridorda bulacak ve bu koridor anında ya onları bastırmak için öldürücü olmayan bir gazla ya da onları yere sermek için öldürücü bir gazla doldurulacaktır.

Yaklaşık iki yüz metre yukarımızda Yellow Creek Aile Çiftliği var; hiçbir ürün yetiştirmeyen ve hayvan beslemeyen bir "çiftlik". Ayrıca bir "çiftlik" için garip bir şekilde, üzerinde bulunduğu kırk dönümlük arazi jiletli tellerle çevrili ve dronlar ve eski ABD Özel Kuvvetleri askerleri tarafından devriye geziliyor.

Ahırda bir kışla bulunmaktadır. Pitoresk beyaz çiftlik evi, son teknoloji ürünü bir komuta ve

gözetleme merkezi. Tarlaları süsleyen rastgele saman yığınları, yapay zeka kontrollü uçaksavarları ve diğer çeşitli aşılmaz savunma sistemlerini gizliyor.

Tüm bunlar Sam Amca ve ABD vergi mükellefleri tarafından ödeniyor, sadece buranın varlığından bile haberleri yok. Ama Yellow Creek gibi kayıt dışı, gizli bir "kara sitenin" amacı da bu zaten.

Yellow Creek Gözaltı Tesisi ABD Hükümeti'nin gözünde resmi olarak mevcut değil. Ancak en kötünün en kötüsünü barındırıyor - Guantanamo gibi bir yer için bile çok yüksek değerli ya da üst düzey bir ultra-maksimum hapisane için bile çok tehlikeli olan adamlar. Burası, Albay Rockland Coolidge ya da sadece "Albay" tarafından yönetilen Coolidge Güvenlik Danışmanları adlı özel bir paralı asker grubu tarafından işletiliyor.

Patronumla aramızdaki isim benzerliği tesadüfi değil. Albay aynı zamanda benim babam.

Küçük bir zil sesi duyulur. Tepemde kırmızı bir ışık yanıp sönüyor ve koridoru bir saniyeliğine ürkütücü bir parıltıyla yıkıyor. Titriyorum ama dişlerimi sıkıyorum. Canavar ya da değil, terörist ya da Rus mafyası, bu adam her neyse, tıbbi bakıma ihtiyacı olan bir hasta. Düşünmem gereken tek şey bu.

Ağır bir tıkırtı duyuyorum ve önümdeki kapı kayarak açılmaya başlıyor. Durduramadığım bir ürpertiyle içeri adım atıyorum.

Bu özel tek kişilik hücre bloğu, seksen kişilik bir ameliyat odası gibi tıbbi durumlar için dönüştürülmüştür.

ekipmanların yüzde 90'ı kayıp. Yellow Creek'teki mahkumların neredeyse tamamı her zaman birbirinden ayrı olsa da, şiddet hala yaygın. Az önce gardiyana soğukkanlı bir şaka yapmaya çalışırken, o kadar da kötü değildim. Bu adamlar birbirlerine girip birbirlerini öldüresiye parçalamayı başardıklarında, onları hayatta tutmak para demek.

Kariyerinin ilk yarısında Deniz Kuvvetleri'nde görev yapmış olsa da, babam Amerika'nın en kötü düşmanlarını ahırının altındaki son teknoloji gözaltı tesisinde iyi niyetinden dolayı barındırmıyor. Bunu yapıyor çünkü bunu yapmak son derece kazançlı. Ve duşlarda kan kaybeden soğuk bedenler, nakit akışında bir düşüş anlamına gelir.

Soğuk, beyaz, parlak ışıklı, belli ki penceresiz odaya adım attığımda kapı arkamdan kayarak kapanıyor. Gözlerim karşımdaki duvara takıldığında nabzımın attığını hissediyorum. Bir kısmı sarı ve siyah uyarı şeritleriyle çizilmiş.

"Doktor?" Dışarıdan gelen Onbaşı'nın sesi iletişim sisteminde çınlıyor. "Az önce geçtiğin kapının yanında kal. Onu şimdi getiriyorlar."

Bir ışık yanıp sönüyor ve odada sert bir uğultu yükseliyor. Elim tıbbi çantayı sıkıca kavriyor. Birden önümdeki duvarın bir kısmı saat yönünde dönmeye başlıyor. Önce duvarın metal kenarını görüyorum. Sonra kafesin parmaklıklarını. Ve sonra, onu gördüğümde nefesim kesiliyor.

Hastam, canavar. En kötülerin en kötülerini barındıran bir yerde, en kötülerin en kötülerinden biri. ABD Hükümeti'nin bir düşmanı. Vahşi bir Rus mafya katili.

Ve hatta odanın diğer ucundan kanlar içindeydi, aynı zamanda büyük ihtimalle şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem adamdı.

Duvar parçası yerine oturdu, şimdi tam yüz seksen derece döndürülmüştü. Ve şimdi karşımda, parmaklıklarla çevrili bir sedyeye zincirlenmiş canavarın kendisi duruyor. Koyu renk saçları, kapalı gözleri, kanlı tulumu neredeyse tamamen yırtılmış, kaslı, dövmele göğsü ve şişkin kolları ortaya çıkmış.

"Karanlığa gidiyoruz doktor," diye mırıldanıyor Onbaşı mikrofona, sonra bir klik sesiyle kapanıyor.

Bunun ne anlama geldiğini de biliyorum. Böyle bir yerin sürekli olarak her şeyi gözetleyeceğini düşünürsünüz. Ancak çoğu zaman, sorumluluk ve inkar edilebilirlik nedenleriyle, kasıtlı olarak bunu yapmaz. Örneğin, doktorun ameliyat ettiği mahkum, elde edilebilecek bilgiler açısından ABD'nin önemli bir istihbarat kaynağı olabilir. Ameliyat masasında ölürse, bu hiç yaşanmamış sayılır. Video yok, kayıt yok, hiçbir şey yok.

Bu aynı zamanda, bir şeyler ters gider ve hasta serbest kalırsa, tek umudumun yanımdaki duvardaki büyük kırmızı düğme olduğu anlamına geliyor, tabii ona ulaşabilirsem. Bunun dışında ölüyüm ve yarım saat sonra beni kontrol edene kadar bu odanın dışındaki hiç kimse bunu bilmeyecek.

Gözlerim karşımdaki adama kilitleniyor. Sedyedeki yatağı yarıya kadar desteklenmiş, yüzü bana dönük. Ama gözleri kapalı. Yine de, yontulmuş çenesini, çarpıcı yüz hatlarını, yivli, bilenmiş yüzünü gördüğümde kalbim hızlanıyor.

Göğsündeki ve kollarındaki kaslar ve onu kaplayan dövme mürekkebi.

Onu çevreleyen kafesin kapısı aniden kilitlenir ve açılır. Adam kaslarını esneterek ve dudaklarından çıkan bir homurtuyla kıpırdanıyor. Titrek bir nefes alıp öne doğru bir adım atarken titriyorum.

Bunu ilk kez yapmıyorum - bu odalardan birinde bu adamlardan birini "tamir ediyorum". Ama bugün bunun için ek bir risk var. Sadece bu adamın kötü adam skalasının üstünde ve ötesinde olması değil. Babam Albay tarafından artık bunu yapmam açıkça yasaklandı.

Ama siktir et. Genç olabilirim ama tıp fakültesi için çok çalıştım. Diplomamı aldım. Yemin ettim. Ben bir doktorum. Tedavi edilmesi gereken insanları tedavi etmemezlik yapmayacağım. Ve karşımdaki yatakta yatan bu muhteşem adamın kesinlikle tedavi edilmesi gerekiyor.

Onları zaten okumuştum ama kafesli bölmeye girerken çizelgesindeki notlara göz atıyorum. Duşlarda bir kavga olmuş - bu adam ona saldıran üç kişiye karşı. Hasta -yarı baygın halde yatağa zincirlenmiş canavar- el yapımı aletlerle kaburgalarına ve sırtına çok sayıda yara almış.

Ona saldıran üç adam öldü. Hiçbir el yapımı alet kullanılmadı. Titriyorum. Gardiyan benimle dalga geçmiyordu. Bu adam beni gerçekten çıplak elleriyle öldürebilirdi.

Yatağın kenarına yaklaştığımda, adam aniden tekrar kıpırdanıyor. İnliyor, ağzını açarken yüzü acıyla kasılıyor.

"Gde ya?"

Lisans derslerimde tam olarak bir seviye Rusça almıştım. "Neredeyim ben?" sorusunu onun mükemmel dudaklarından tanıyabilecek kadar.

"Ya doktor." Bu da gevşek ve gramer açısından korkunç bir şekilde "Ben doktorum." demek. Kapalı gözlerine kaşlarını çatıyorum. "Tebe bylo bol'no." Yaralanmışsın. "Vy mnogo poteryali..."

"Birçok kişi kaybettiniz..." Kaşlarını çatıyorum, "kan" kelimesinin karşılığını bulmak için beynimi zorluyorum.

"Poteryali..."

"İngilizce konuşabiliyorum."

Dudaklarından dökülen ağır aksanlı olmasa da mükemmel İngilizce karşısında irkilerek nefesimi tutuyorum. Gözleri hâlâ kapalı, yüzü çizgilerle kaplı ve acıyla buruşmuş.

"Kanamayı durdurmam gerekiyor," diyorum yanımdaki masanın üzerindeki çantayı açarken. Adam sadece başını sallıyor.

"Da. Evet."

Makası çıkarıyorum. Bir an için gardiyanın sesini tekrar duyuyorum, bu adamın beni çıplak elleriyle nasıl öldürebileceği hakkında. Makası olsaydı... Bu düşünceleri uzaklaştırırken ürperiyorum. Ne de olsa yatağa kelepçeliydi.

Ona yaklaşıyorum ve tulumunun zaten yarı yırtık olan üst kısmını kesmeye başlıyorum. Üstü düşüyor ve gözlerim vücuduna kayıyor. Kendime lanet bir profesyonel olduğumu hatırlatmaya çalışırken yanaklarımda bir kızarıklık oluşuyor.

Yavaşça, gözlerim onun her santimetresinde geziniyor. Hemen müdahale eden gardiyanlar onu yarım yamalak pansuman etmişler. Ama dikişler olmadan fazla zamanı yok. Kaburgalarında beş yara saydım ama sadece bir tanesi kesik değil delinme gibi görünüyor. Hemen işe koyuldum.

Yaraları antiseptikle yıkadığımda adam neredeyse hiç irkilmedi bile. Dikiş atmaya başladığımda neredeyse hiç kıpırdamıyor - tesisin kuralları gereği topikal uyuşturma da yok. Yavaş ama emin adımlarla, beş yaranın tamamı bitene kadar kaburgaları ve karın kasları üzerinde çalışıyorum.

"Seni yuvarlamam gerek-"

Adam tek kelime etmeden yan dönüp benden uzaklaşıyor. Dudaklarımdan bir nefes çıkmasına neden oldu. Ama sonra kendimi tutuyorum ve doktor moduna geri dönüyorum. Gözlerim sırtında gezinirken irkildim. Tamam, burası biraz daha kötü. İki derin delik var ve ikisi de çok kanıyor. Daha da kötüsü, bir tanesinin içinden hâlâ sivri uçlu metal bir sustalı parçası çıkıyor.

"Bu acıtabilir."

Adam hiçbir şey söylemiyor. Ev yapımı bıçağı sırtından çıkardığımda homurdanmaktan başka bir ses çıkarmadı. Her iki derin yarayı da temizlerken kıpırdamadan duruyor.

onları dikmeye başlıyorum. Antiseptik bandajları uyguluyorum ve ayağa kalkıyorum.

On beş dakikadır buradayım ve önceki korkularım yok oldu. Evet, bu adamın tehlikeli bir canavar olduğuna eminim. Ama aynı zamanda tonlarca kan kaybetmiş ve lanet bir yatağa zincirlenmiş. Onbaşı beni korkutmak için ne söylemiş olursa olsun, burada tehlikede değilim.

Eşyalarımı çantaya geri koymak için dönüyorum. "Önümüzdeki iki hafta boyunca yemeklerinizle birlikte antibiyotik alacaksınız. Lütfen onları alın. Bazı yaralarınız derin ve ilaç almazsanız enfeksiyon kapacak. Eğer kaşınmaya ya da kokmaya başlarsa, bana söylemeleri için gardiyanlarınızı uyarmanız gerekiyor."

Metalin metal üzerinde çıkardığı donuk çınlama sesini ve arkamdaki yatakta kayan adamı duyuyorum.

"Yani, herhangi bir sorunuz yoksa, işimiz bitti-"

Dönerken kelimelerim kifayetsiz kalıyor. Sokakta yürüyen üçüzleri görmek gibi. Ya da optik bir yanılsama. Dünya bir saniyeliğine durmuş gibi görünüyor, matristeki bir aksaklık gibi. İlk başta, birkaç saniye önce yarı ölü ve sedyeye kelepçeli olan adamın şimdi nasıl olup da karşımda dikildiğini anlamıyorum.

Ama sonra aniden oynat düğmesine basılıyor. Ve çok hızlı bir şekilde gerçeklik geri geliyor ve tam da benim içime.

Adam aniden üzerime atlarken dudaklarımdan bir çığlık yükselmeye başlıyor. Ama kocaman eli ağzımı kapatıyor, diğer eli de boynuma dolanıyor ve beni geriye doğru itiyor.

kafesin parmaklıklarına karşı. Nabzım kulaklarımda uğulduyor. Korku midemde düğümlenirken kanım derimin yüzeyinin hemen altında uğulduyor.

Ama boynumdaki tutuşu beni incitmeye ya da öldürmeye çalışıyormuş gibi değil. Sadece... orada, gücünün ve kuvvetinin çok da ince olmayan bir hatırlatıcısı gibi. Şimdiye kadar gördüğüm en yoğun karanlık gözlere bakarken her tarafım titriyor.

Birden ağzımı kapatan eli düştü. Gözleri benimkileri şiddetle tutuyor. Yontulmuş çenesi sıkıca gıcırdarken ağzı inceliyor. Ama devasa vücudu beni parmaklıklara sabitliyor. Bana daha da yaklaşıyor. Nabzım atarken eli boynumda kalıyor.

"Kimsin sen?" diye hırlıyor, kullanılmaya alışık değilmiş gibi çıkan bir sesle.

"Ben..." Titriyorum. Ama yine de içimde ve kalçalarımın arasında haince bir sıcaklık birikiyor. "Ben bir doktorum."

"Adın ne senin?" Elini boynuma dayamış olan muhteşem, tehlikeli adam hışırdıyor. Bu soruya verdiğim fiziksel tepkinin korku mu yoksa arzu mu olduğunu dürüstçe söyleyemiyorum.

"Quinn," diye mırıldandım. "Benim adım Quinn..."

Ve sonra aniden, kıyamet kopar. Odada bir alarm zili çalıyor ve kırmızı ışıklar yanıp sönüyor. Geldiğim kapının metalik bir tıkırtıyla açıldığını duyuyorum.

Adam gözlerini benimkilerden hiç ayırmıyor. Asla uzaklaşmıyor. Ama kapı açılmadan hemen önce, aniden elini boynumdan çekip benden uzaklaşıyor.

"Teşekkür ederim, Quinn."

Kapı kayarak açılır. Tam teçhizatlı muhafızlar silahlarını çekmiş emir yağdırarak içeri giriyor. Adam ellerini başının arkasında birleştirip dizlerinin üzerine çökerken bana gülümsüyor.

Muhafızlar karınca gibi üzerine üşüşür. Onu yere yatırırken çığlık atıyor ve vuruyorlar. Onlara doğru ilerlemeye başladığımda endişeden kaşlarım çatılıyor. Ama anında diğer iki gardiyan beni yakalayıp kafesten çekerek çıkarıyor ve iki metal kapıdan hızla geri götürüyor.

Arkamdan şangırtıyla kapandılar. Beni sürükleyerek dışarı çıkaran iki adamdan biri az önceki onbaşı. Bana dik dik bakıyor, yüzü bembeyaz ve ağzı ince.

"Sana söylemiştim doktor. Tanrım," diye tükürüyor.
"Sadece lanet bir hayvan. Lanet olası bir canavar."

Uzaktan daha fazla alarm sesi gelirken ikisi de koridorda koşarak uzaklaşıyor. Yavaşça gizemli, tehlikeli ve güzel hastamla aramdaki metal kapıya dönüyorum.

Kalp atışlarım güm güm atıyor. Tenim elektriklenmiş gibi hissediyor. Az önce hayatımın en korkunç anını yaşadım.

...Bu konuda bu kadar tahrik olmamın imkanı yok.

"BU ACITABILIR."

Yalan söylemiyor. Öyle, hem de nasıl. Ama daha kötülerini de yaşadım... çok, çok daha kötülerini. Elli ameliyat masasında bulundum. Yanımdaki makinede duran kalbimin sesini duydum. Birbirimizi tanıyacak kadar ölümün yüzüne baktım.

Ama bu sefer farklı bir şey var. Bu sefer, beni tekrar bir araya getiren bir melek var. Yüzü olmayan, görmediğim biri. Ama sesinin tınısı bana acılarımda rehberlik ediyor. Ellerin tenime yumuşak dokunuşu beni sakinleştiriyor... beni uçurumun kenarından geri çekiyor.

Çok kan kaybettim. Evet, daha kötülerini de yaşadım ama bunun kötü olduğunu biliyorum. Duşta bana saldıran üç kişi... Bıçağın anısı zihnimde dans ederken yüzümü buruşturuyorum.

İkisi bratva'ydı... dövmelelerinden bu çok belliydi. Hangi aileye ya da ailelere bağlı oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Üçüncüsünde Aryan Kardeşliği vardı.

Tats. Artık onun ya da diğerlerinin benim ellerimde ölmesine daha az sempati duymamın mümkün olduğundan emin değilim.

Saldırıları beceriksizceydi. Acımasız ama beceriksizce. Ve neyse ki, bunu kendi avantajıma kullanabildim. Ama yine de, son adamın sırtıma indirdiği son iki yumruk beklediğimden daha fazla hasar verdi. Bunlar kötü olanlar. Ama bunlar aynı zamanda arkamdaki meleğin şu anda kapatmakta olduğu kapılar.

Gözlerim sıkıca kapanıyor. Ellerin yumuşaklığını tenimde hissediyorum. Evet, iğneyi de hissediyorum ama onlardan binlercesini hissettim. Bunu görmezden gelebilirim. Onun yerine, dokunuşuna odaklanıyorum. Yaralarımın birini kapatırken nefesinin altında kendi kendine mırıldanıyor gibi görünmesine odaklanıyorum.

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme kıvrılıyor. Onun böyle mırıldandığını duymak çok eğlenceli. Tıpkı denediği bozuk Rusçayı duymak gibi.

Parmakları tekrar tenimde geziniyor ve nabzımın hızlandığını hissediyorum. Bu istemsiz. Bu, saldırı dışında iki aydır yaşadığım ilk insan dokunuşu. Ya da sanırım iki ay oldu. Burada programı bilerek değiştirdiklerini söyleyebilirim. Gardiyanların üniformalarındaki rütbelere, tavırları ve yoldan geçerken gördüğüm diğer birkaç mahkûmla birlikte, nasıl bir yerde olabileceğime dair bir fikrim var.

Muhtemelen askeri bir yer. Ya da daha büyük ihtimalle Guantanamo gibi gayri resmi bir yer. Bilmiyorum. Tek bildiğim, yaklaşık iki ay önce, Volkov Bratva'nın başı olan patronum Yuri Volkov'un emriyle Moskova'dan Chicago'ya uçtuğum. ABD'deki çıkarlarımızı daha da genişletiyorduk ve

ben de buradaydım.

Bratva ailesinin bir başka müttefiki ile birlikte bu genişlemenin bir kısmını denetlemek için.

Araba kiraladığım yerden çıktıktan sonra plakasız bir minibüsün önüme kırdığını hatırlıyorum. Yoldan çıkıp bir ara sokağa girdiğimi hatırlıyorum. Beş cip dolusu siyah taktik teçhizatlı adamın üzerime geldiğini ve beni arabadan çıkardığını hatırlıyorum. Sonra başıma bir torba geçirildiğini, bileklerime ve ayak bileklerime kelepçe takıldığını ve kendimi burada bulana kadar başka bir şey olmadığını hatırlıyorum. "Burası" her neresiyse artık.

Doktor neredeyse bitirdi. Şu anda yapılması gerekenler göz önüne alındığında, istediğimden daha fazla kan kaybettim. Olmam gerekenden daha güçsüzüm. Ama şimdi zamanı. İki aydır neden burada olduğum bana bir kez bile söylenmedi. Bu yüzden beklemekten bıktım.

Bu beceriksizce ama acımasız saldırı bana kaçışımın ilk adımını attırdı. Burada parmaklıklar ardından konuştuğum diğer mahkûm Vasily, bir ay kadar önce bir gardiyanla tartışmış ve bu yüzden revire kaldırılmıştı. Onun sayesinde buradaki güvenliği biliyorum. Kafesi ve dışarı açılan çift kapıyı biliyorum. Ayrıca hiç kamera olmadığını ve sadece yardım çağıran tek bir kırmızı düğme olduğunu da biliyorum...

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Az önce beni kurtaran meleğin, her kimse, incinmiş olması hoşuma gitmiyor. Asıl planım doktoru öldürmektir. Ama onun kadın olması rehine olarak işime daha çok yarayacak. Kadın rehineler seni daha ileriye götürür. Daha fazla sempati toplarlar.

Ellerim kelepçelerin altında bileklerimi döndürmeye başlarken kaşlarımı çatıyorum. Dediğim gibi, bunu yapmak zorunda olmaktan hoşlanmıyorum.

O her kimse, iyi biri. Benim ana dilimi konuşmaya çalıştı. Ve işinde iyi.

Adil bir dünyada, yaralanan ya da ölen benim gibi kırık, hasarlı bir ruhtur. Hayat kurtaran bir doktor değil. Tek bildiğim, onun bir anne olduğu. Ya da birinin kız kardeşi. Birinin kızı. Ona yapacaklarımı ya da kendi özgürlüğüm adına ona yaşatacaklarımı hak edecek hiçbir şey yapmadı.

Bir elim kötü kilitlenmiş kelepçeden kurtuluyor. Doktorun çalıştığını, son yaralarımı diktiğini hissedebiliyorum. Yumuşak elleri tekrar tenime değiyor ve kaşlarımı çatıyorum. Diğer bileğimi yavaşça, zar zor hareket ettiriyorum.

Gözlerim açılıyor ve odayı tarıyorum. Kapısı açık kafesin parmaklıklarından duvardaki kırmızı düğmeye doğru. Ona bastığımda, silahlarını ateşleyerek içeri girecekler. Ama o elimde olacak, boğazına bir neşterle. İki kapıdan geçmek için onu kalkan olarak kullanacağım. Ondan sonrasını kendim hallederim.

Arkamdaki ipliği kestiğini ve ayağa kalktığını hissediyorum. Vakit geldi.

"Önümüzdeki iki hafta boyunca yemeklerinizle birlikte antibiyotik verilecektir. Lütfen onları alın. Bazı yaralarınız derin ve ilaç almazsanız enfeksiyon kapabilirler. Eğer kaşınmaya ya da kokmaya başarlarsa, bana haber vermeleri için gardiyanlarınızı uyarmanız gerekiyor."

İkinci elim kayıyor. Özgürüm. Yer değiştirirken kelepçeler sedyenin kenar çubuğuna çarpıyor. Sessizce ayağa kalkıp ona dönerken bacaklarımı aşağı sallıyorum. Çenem geriliyor.

Genç bir kız. Sırtı bana dönük ama yine de çok ama çok genç olduğunu söyleyebilirim. Ve küçük, hatta narin. Uzun siyah saçları etkili ama kusursuz bir at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmış. Aylar sonra ilk kez siyah ya da kamuflajlı olmayan kıyafetler görüyorum. Siyah kot pantolon ve bot giymiş, üstünde de beyaz bir laboratuvar önlüğü var.

Yine irkildim. Bunu yapmak zorunda olmaktan nefret ediyorum. Ama yapılmalı.

"Yani, herhangi bir sorunuz yoksa, işimiz bitti-"

Dönüyor ve yüzü soluyor. Bana bakıyor, neye baktığını tam olarak anlayamıyormuş gibi gözleri yuvalarından fırlıyor. Gözleri çıplak gövdemden yüzüme doğru ilerlerken ağzı açık kalıyor. Sanki birisi onun üzerinde bir duraklatma düğmesine basmış gibi.

Ama birden gözlerinin ardındaki korkunun patladığını görüyorum. Ciğerleri çığlık atacakmış gibi doluyor. Ben de harekete geçtim, hem de hızlıca. Bir elimle ağzını kapatırken, diğer elimle boğazına sarılıyorum. Arkasındaki parmaklıklara yapışana kadar onu geriye doğru itiyorum; gözlerinin içine bakarak ona doğru yaklaşırken vücudum ona karşı sertleşiyor.

Ama sonra donup kaldım. Harekete geçmenin verdiği adrenaline onu tam olarak algılayamadım. Ve bunu yaptığımda, her şey durgunlaşıyor.

Lanet olsun, çok güzel. Kesinlikle, hiç şüphesiz, paramparça olmuş hayatım boyunca gördüğüm en güzel şey.

Kalın koyu kirpikli iri, parlak mavi gözleri bana kocaman bakıyor. Elim ağzını kapatıyor olabilir ama dudaklarının avucuma değen kabarıklığını hissedebiliyorum. Bana karşı titrerken kar beyazı soluk teni yanaklarında pembeyle kızarıyor. Boynundaki nabzın parmaklarımın altında attığını hissedebiliyorum.

O gerçek bir melek ve şimdi benim tutsağım.

Ama gözlerimiz kilitlendi ve iradem kırıldı. Onu bir kalkan olarak kullanma kararlılığım buharlaşıyor. Ben daha sorgulayamadan, elim ağzından düşüyor. Gözlerim çılgınca onunkileri tutuyor. Vücudum onu parmaklıklara yapıştırırken nabzım damarlarımda uğulduyor.

"Kimsin sen?" Homurdanıyorum. Buraya geldiğimden beri konuştuğum birkaç andan biri bu.

"I..." Bana karşı çok sert titriyor. Dehşete düşmüştü. "Ben doktorum."

"Senin adın ne?" Hırlıyorum. Bilmem gerekmiyor ama yine de bilmem gerekiyor. Bu meleğin adını bilmem gerek. Çünkü artık bu planın bittiğini biliyorum. Buradan kaçmak için onu kullanmayacağım. Bunu yapamayacağım. Ona bunu yapacak gücü içimde bulamayacağım. Bu da demek oluyor ki, bu yerin karanlığına geri döneceğim. Ve eğer oraya gideceksem, beynime kazınmış olan bu meleğin bir adı olsun istiyorum.

"Quinn," diye fısıldıyor. "Benim adım Quinn..."

Odada bir alarm çalıyor. Kırmızı ışıklar yanıp sönerken acımasızca gülümsüyorum. İçeride kamera olmaması buraya kadarmış.

Buraya. Arkasında, tıbbi hücrenin kapısı bir tıngırtıyla açılır.

İşte bu kadar. Özgürlük şansına veda etme zamanı.

İstemiyorum, çünkü ellerimi onun üzerinden hiç çekmek istemiyorum. Ama yavaşça geri çekiliyorum. Geri çekilirken elimi boğazından çekiyorum.

"Teşekkür ederim, Quinn." Sessizce tısladım. Ellerimi arkamda birleştirip dizlerimin üzerine çöküyorum. Gözlerim onunkileri tutuyor, asla kırpmadan, asla başka tarafa bakmadan. Kapı açılıyor ve siyah bir dalga içeri doluyor.

Gardiyanlar üzerime çullanıyor, tekmeliyor, vuruyor ve coplarla saldırıyorlar. Bir düzine kadar vardılar ve beni yere yatırdılar. Vuruşlar ve tekmeler uyuşana kadar devam ediyor. Yine de çekildiklerinde, o gitmişti. Ve bu canımı yakan tek vuruş.

Sırtıma ve boynuma dayadıkları bir düzine silah namlusuyla yüzüstü yatıyorum. Duvar dönerek bir bekleme odasına dönüşüyor. Adamlar beni ayağa kaldırıyor ve biri sırf pislik olsun diye M16'sının dipçiğini karnıma saplıyor.

Homurdanıyorum, beni odadan çıkarıp bulunduğum cehennemin derinliklerine doğru sürüklerken gevşiyorum. Karanlığa geri dönüyorum. Ama şimdi içimde bir ışık var. Artık kalbimi ısıtan bir meleğim var.

Ve meleğimin bir adı var. Quinn.

Şimdi yeni bir görevim var: Onu tekrar bulmak. Ve bu sefer onu elime geçirdiğimde, gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Asansör kompleksin içinde yükselirken titriyorum. Vücudumdaki her sinir titriyor... kafamdaki her sinaps saniyede bir milyar kez ateşleniyor. Az önce olanlar hiç şüphesiz başıma gelen en korkunç şeydi. Dünyanın en tehlikeli adamlarıyla dolu bir hapishanenin en üst düzey mahkumu olan iri yarı bir canavar, beni kapalı bir odada tek başıma, parmaklıklara sıkıştırmış ve elini boğazıma dayamıştı.

Ölmüş olmalıydım. Ölmüş ya da Yellow Creek'ten çıkmak için sıkı pazarlık yaparken koz ya da canlı kalkan olarak kullanılıyor olmalıydım. Ama yine de iyiyim. Zarar görmedim. Boğazımdaki el bile moraracak kadar sert değildi.

İçimde sıcak bir şey cızırdarken kızarıyorum. Çürütecek kadar sert değil. Sadece saniyenin dörtte birinde beni uyarılma skalasında sıfırdan altmışa çıkaracak kadar sert.

Benim neyim var böyle? "Bayan

Coolidge?"

Utanç verici hayallerimden gözümü kırıştırarak kurtuluyorum. Beni aşağıdaki hapishaneden yukarıya çıkaran dört gardiyanla birlikte bir asansörde olduğumu hatırlayınca yüzüm alev alev yanıyor.

"Ne?"

"Geldik Bayan Coolidge," diyor muhafızlardan biri sertçe.

Kaşlarım çatıldı. "Doktor."

"Affedersiniz?"

"Ben Doktor Coolidge," diye mırıldandım.

Kır saçlı asker gözlerini bana, onun yarı boyunda ve ondan en az on yaş küçük olan kıza dikmekten zorlukla alıkoyuyor gibi görünüyor.

"Hadi, Quinn." Babamın Yellow Creek'teki ikinci komutanı ve yıllardır tanıdığım Çavuş Tom Kempton da bizimle birlikte geliyor. Bana yorgun bir bakış attı. Ama ben geri adım atmadım.

"Doktor arıyor. Bayan Coolidge dedi. Doktor iyi." Tom kaşlarını çattı. Derin bir iç çektim.

"Sen bir çavuşsun, değil mi Tom?" Bir noktaya değinmek için astlarının önünde ilk ismini vurguluyorum.

Kaşları çatılır. "Quinn..."

"Peki bir gün uyandınız ve size Çavuş denmesine karar verdiniz mi, yoksa bu yıllar içinde kazandığınız ve uğruna çok çalıştığınız bir rütbe miydi-"

"Tamam, tamam, anladık," diye homurdanıyor. Dönüyor ve diğer üç askere sert bir bakış fırlatıyor. "Değil mi?"

Hepsi hızlıca başını sallıyor. Ama Tom gözlerini bana Bayan diyen adama dikeyor. Gardiyan boğazını temizliyor, Tom'un bakışları altında soluyor. Gözlerini bana dikti.

"Doktor Coolidge. Geldik." İnce

bir gülümsemeyle.

"Teşekkürler."

Bir anahtarı çevirmek ve asansörün kodunu girmek için dönerken iç geçiriyor. Kapılar aniden açılıyor ve güneş ışığı beni bir anlığına kör edince irkiliyorum. Her geldiğimde böyle oluyor. Tüm hapishane karanlık, ışıksız bir mağara değil. Ama bütün bir gün ya da bazen birkaç gün üst üste sahte şimşeklere alıştığınızda, güneş ışığı bunaltıcı olabiliyor.

Tom'la birlikte dışarı çıktık. Orta büyüklükte bir hangara benzeyen bir yerdeyiz, belki küçük bir uçak ya da onun gibi bir şey için yeterince büyük. Aslında, çorak tarlalardan birinin içinden geçen toprak pistte taksi yapan küçük uçakları barındırmak için kullanılmış - özellikle hassas mahkumları getiren kara operasyon görevleri.

Büyük açık kapıdan Tennessee güneşi daha da parlak bir şekilde vuruyor. Tom aniden elime bir şey tutuşturmadan önce gözlerimi kısıyorum-güneş gözlüğü.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum onları giyerken.

Başını sallıyor. "'Bayan' saçmalığı için özür dilerim." Omuz silkiyor. "Hiçbirinin hakaret etmeye çalışmadığını biliyorsun Quinn.

Ben de hata yaptığımı biliyorum. Ben sadece güneyli bir çocuğum. 'Bayan' doğal olarak geliyor."

Zayıfça gülümsüyorum. "Biliyorum. Sert çıktığım için özür dilerim-"

"Olma." Dönüp bana sırtıyor. "Kahretsin, Rock'ın çocuğundan daha azını beklemezdim."

Tom babamla yaşıt ve babamla temel eğitimde birlikte oldukları döneme kadar uzanıyorlar. SEAL eğitimine de birlikte gitmişler, aynı birliğe katılmışlar ve birlikte savaşmışlar. Bildiklerim bu kadar. Ama Tom şu anda Yellow Creek'teki operasyonlarda babamın ikinci adamı.

Tom'un deyimiyle "çilemden" sonra babamı görmek için çiftlik evine - operasyon merkezine - gidiyoruz. Ama beni neyin beklediğini biliyorum ve bunun babamdan kocaman bir kucaklama ve minnettar bir "İyi olmana çok sevindim" olmayacağı kesin.

Albay tarafından azarlanmak üzereyim. Bunu ben de biliyorum, Tom da biliyor. Ama bunun hakkında konuşmuyoruz.

Ön verandada silahlı iki üniformalı adam tarafından keskin selamlarla karşılanıyoruz. Tom başını sallıyor ve sonra boğazını temizliyor. "İçeri girip bize bir dakika izin verir misiniz, beyler?"

Birbirlerine bakarlar.

"Bu şimdi sikişmek demek, salaklar."

İki adam hemen harekete geçer ve çiftlik evinin içine dalarlar. Tom iç çeker ve Teksas Üniversitesi beyzbol şapkasını çıkarır.

Parlak, moka-kahverengi kel kafası. Dönüp bana bakıyor, kollarını ceketinin üzerine kavuşturmuş.

"Bak, yapmamam gerektiğini biliyorum-"

"Seni önemsiyor, biliyorsun," diye homurdanıyor Tom. Başını kapıya doğru salladı. "Baban yani."

"Evet," diye mırıldandım kuru bir sesle. "Anladım."

Tom iç çeker. "Hadi ama Quinn. Bizim gibi erkekler... duygusal şeylerde her zaman iyi değilizdir. Anlıyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. Şu duygusal şeyler. On iki yaşında liseden, on dört yaşında üniversiteden ve on sekiz yaşında tıp fakültesinden mezun olmak gibi rekor kıran mezuniyetlerime gelmek gibi "duygusal şeyler" mi? Ya da annem bir hastane odasında kim olduğunu bilmez hale gelene kadar can çekişirken orada olmak gibi "duygusal şeyler" mi?

Ama bunların hiçbirini yüksek sesle söylemek zorunda değilim. Tom bunu yüzümden anlayabilir.

"Hepimizin pişmanlıkları var evlat," diyor ince bir ağızla nazikçe. "Hepimizin."

Çenem gerildi. Keşke babama biraz sempati duyabilseydim. Anlıyorum. Çoğu insanın görmek ya da yapmak zorunda kalmakla ilgili kâbus bile görmediği şeyler gördüğünü ve yapmak zorunda kaldığını biliyorum. Ama yapamıyorum. Belki birkaç yıl önce buna yaklaşmıştım. Ama sonra sevgili babam beni kendi iğrenç kâr amaçlı hapishanesinin mahkûmu yaptı.

On sekiz yaşında Duke Tıp Fakültesi'nden dereceyle mezun olduğumda herkesin takip listesindeydim.

Yani sınıfımdaki herkesten en az dokuz yaş daha gençtim. Üç yıllık cerrahi ihtisasımı Boston'daki Mass General'da yaptım. Ülkedeki her cerrahi programı beni istiyordu.

Sonra babam bunu reddetti.

Yellow Creek o sırada yaklaşık beş yıldır faaliyet gösteriyordu. Açıkçası o zamanlar şimdi bildiğim tüm karanlık detayları bilmiyordum. Tek bildiğim, babamın ABD hükümetiyle büyük sözleşmeleri olan bir özel güvenlik şirketi işlettiği idi. Sonra birden bire CIA'den beni arayıp güvenlik izni için incelemeleri gerektiğini söylediler.

Kısacası, babam beni Yellow Creek'in asistan cerrahı olarak kaydettirdi. İmzalandı, mühürlendi, ABD Hükümeti tarafından onaylandı ve beş yıl daha uzatma opsiyonu olan beş yıllık bir sözleşmeye bağlandı.

Bir anlamda, bu iş inanılmaz. Sevdiğim işi yapıyorum, yaralı insanları tedavi ediyorum ve tek bir bürokratik sigorta şirketi saçmalığına katlanmak zorunda kalmıyorum. Hastane yönetimi saçmalığı ya da draması da yok. Ve bunu yapmak için Sam Amca'dan yüklü bir para alıyorum.

Ama dezavantajları tüm iyi yanlarını öldürüyor. Yalnız çalışıyorum. Kimseye işimden bahsedemiyorum; günlük hayatımdan tanıdığım herkes ya da tıp fakültesinden eski arkadaşlarım eksantrik zengin bir adamın özel doktoru olduğumu düşünüyor. Ayrıca dünyanın en tehlikeli ve ahlaksız insanların tutulduğu iç karartıcı bir yeraltı hapisanesinde çalışıyorum. Ve tüm bunların ötesinde, beni en az önümüzdeki dört yıl boyunca burada olmaya zorlayan kırılamaz, müzakere edilemez bir sözleşme altındayım.

"Peki, aile üyelerinden ya da sevdiklerinden herhangi birini yıllarca her gün senin 'pişmanlıklarının' bir parçası olmaya zorlayacak şekilde sözleşmelere bağladın mı Tom?"

Sırıttıyor. "Beşinciye savunuyorum." "Şimdi gidip azar işitebilir miyim?"

İç çekiyor. "Evet, sanırım o zaman geldi, ha?"

"Sabırsızlanıyorum."

İçeri giriyoruz. Az önceki iki muhafız hemen hazır ola geçiyor ve sonra tekrar dışarıdaki yerlerini alıyorlar. İçeride, çiftlik evi çoğunlukla büyük, açık ve son derece modern görünümlü bir alandan ibaret. Eski bir çiftlik evini yenileyerek bu hale getirmişler gibi bile değil. Kelimenin tam anlamıyla sadece ihtiyaç duydukları şeyi inşa etmişler ve sonra da dışını altmış yıllık bir ev gibi göstermişler.

Bir kat merdiven çıktıktan sonra Albay'ın ofisine açılan ağır ahşap kapının önünde duruyoruz. Tom bana bakıyor, boğazını temizliyor ve kapıyı çalıyor.

"Girin!" Babamın ağır, derin sesi içeriden gürliyor.

Tom kapının tokmağını çevirip açıyor ve ikimiz de içeri giriyoruz. Babam bilgisayar ekranından başını kaldırıp bakıyor. Bizi, özellikle de beni görünce yüzü sertleşiyor. Ama hiçbir şey söylemiyor. Sadece ekranına geri dönüyor.

"Sizi daha sonra aramak zorundayım Senatör."

Hangi senatörle konuşuyorsa, babam görüşmeyi aniden sonlandırıp bize doğru döndüğünde yanıtın ortasındaydı.

Derin bir iç çeker. Yüzündeki yıpranmış çizgiler kaşlarını çatarak kırışıyor. Büyük bir elini kaldırıp temiz traşlı çenesini ve Tom-Selleck tarzı kalın bıyığını okşuyor. Homurdanarak, kollarını askeri tarzda arkasında birleştirerek boyunun hizasına kadar yükseliyor.

"Quinn, aklından ne geçiyordu?" diye öfkeyle homurdanır.

Evet, işte orada. Büyük, sıcak, tüylü bir kucaklaşma ve zarar görmediğim için nefes nefese şükretme. Albay Rockland Coolidge tarzı.

"Evet, ben iyiyim, ilginiz için teşekkürler-"

"Bana şirinlik yapma," diye tersliyor. "Doğrudan bir emre itaatsizlik ettin! Sana söyledim, seni o lanet ameliyathanelerde istemiyorum-"

"Peki ben hastalarımı nerede tedavi edeceğim!" Öfkeyle geri atıyorum. "Tanrı aşkına! Baba, beni bu lanet sözleşmeye kilitledin-"

"Lanet olası ağzına dikkat et!" diye tıslıyor.

Tom arkamdan boğazını temizliyor. Babamın gözleri benden ona kayıyor.

"Eklemek istediğin bir şey var mı Tom?" Tehlikeli bir şekilde mırıldanıyor.

"Özgürce konuşmak için izin mi?"

Babam gözlerini deviriyor. "Sadece söyle, Tom."

"O iyi, Rock. Gerçekten tehlikeli bir durumu elinden geldiğince iyi idare etti. Burası bugün olanların asla yaşanmaması için tasarlandı. Bu onun suçu değil, o sadece-

"Pekala, lanet olası bir şey oldu ve 'sadece yaptığı' şey benim lanet olası emirlerime itaatsizlik etmektir."

"Beni buraya doktor olmam için getirdiniz," diye öfkeyle çıkışıyorum. "Ya doktor olmama izin verin ya da bırakın başka bir yerde yapayım!"

Çenesi geriliyor ve ağzı inceliyor. Göz ucuyla tekrar Tom'a bakıyor. "Orada tam olarak ne oldu?" Son sözlerimi tamamen görmezden gelerek homurdanıyor.

"Duşlarda bir mahkûmla kavga etmişler," diyorum yüksek sesle, yanımdan konuştuğu gerçeğini görmezden gelerek. "Diğer üç mahkûm ona saldırdı. O başardı..."

"Öldürün onları," diye homurdanıyor Tom.

Başımı salladım. "Doğru. Ama o ölmeden önce birkaç bıçakla ona bir numara yapmışlar. Sedyeye kilitlenmişti; tüm protokollere uyulmuştu. Tüm kapılar kilitliydi, odadaki kameralar kapalıydı," diye ekliyorum acıyla. Bu mahkûmların gizliliği ve insanlıktan çıkarılması -canavar olsalar bile- bu işin tüylerimi diken diken eden yönlerinden biri

"Ve yine de, işte buradayız." Babam kuru bir sesle mırıldanıyor ve sanki bu benim suçummuş gibi bana ters ters bakıyor.

"Mahkum kelepçelerinden kurtulmuş gibi görünüyor."

Titriyorum. Yarım saat önceki olaylar ciğerlerimdeki havayı emerek geri geliyor. Bedenimi sıkıyorum, arkamı döndüğümde onu orada gördüğüm anıyı tekrar yaşıyorum. O derin, karanlık, muhteşem gözleriyle daha bana dokunmadan beni arkamdaki parmaklıklara çivilemişti.

"Bunun bir insanın dikkatsizliği mi yoksa sadece kendi yeteneği mi olduğunu araştırıyoruz. Ama yine de saldırıda çok kan kaybetmişti. Kelepçelerinden kurtulup saldırmayı bırakın, ayakta durmayı nasıl başardı bilmiyorum-"

Babamın kafası hızla bana doğru döndü. "Bekle, lanet olası kafeste miydin?!" Bir an için yüzünde gerçek bir korku, gerçek bir endişe görüyorum. Ama Albay bunu çabucak örtbas ediyor.

"Bir hastayı tedavi ediyordum," diye homurdandım. "Evet, ben-" "Sana zarar verdi mi?"

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. Bu da ender rastlanan bir endişe anı. Otuz saniye içinde iki kez neredeyse gerçeküstü gibi geliyor.

Ne zaman I Yapma. Biliyorum nasıl için
Hatta Cevap ver, Tom bana ve babama
bakmak için öne doğru adım attı.

"Hayır. Adamlarımız odaya girdiğinde, mahkûm ellerini başının arkasında birleştirmiş yerde diz çöküyordu." Bana dönerken kaşlarını çattı. "Buna hakkım var, değil mi Quinn?"

Başımı sallıyorum. "Evet," diye yalan söyledim. "Hepsi bu kadar.

Neden yalan söylediğim benim için bir muamma. Yani oraya gittiğim için zaten başım belada. Onlara söylemek gibi değil

Mahkûmun beni yakalaması -elini boğazıma koyması ve beni parmaklıklara sıkıştırması- başımı daha fazla belaya sokacak.

Ama yine de bundan bahsetmiyorum. Nedenini de bilmiyorum.

Babamın yüzü kararıyor. "Bu lanet herif kaç kere bıçaklandı?"

"Dört yırtık, üç derin delik."

Kaşlarını çatıyor. "Ve ondan sonra, dizlerinin üzerine çöküp lanet olası süvarilere gülümsemek için ultra güvenli bir hücre odasının ortasında lanet olası kelepçelerini mi kırıyor?"

Tom omuz silkti. "Evet, öyle görünüyor." Babam bana dönüyor, ben de başımı sallıyorum. "Evet. Öyle oldu."

Kaşlarını çatıyor ve Tom'a dönüyor. "Kim bu adam?"

"Mahkûm beş-oh-dört-dokuz."

Babam sertleşiyor. Kendini toparlamadan önce yüzü biraz soluyor.

"Huh," diye omuz silkiyor, sanki bu numara ona bir şey ifade etmiyormuş gibi. "Hücre sine geri mi döndü?"

"Onu tek başına deliğe tıktık."

Titriyorum. Deliğin ne olduğunu ben bile biliyorum. Kara delik içinde kara delik. Kendileri için tehlike arz eden ya da diğer mahkumların yakınında bile duramayacaklarını gösteren insanları tuttukları yer. O kadar kötü ki

Babam da Tom da onu görmeme asla izin vermediler.

Kaşlarımı çatıttım. "Kim bu adam? Mahkûm."

Babam kaşlarını çatıyor ve umursamazca omuz silkiyor. "Pisliğin teki. Diğerleri gibi."

"Evet, ama kim o?"

Bir an için bana soğukkanlılıkla baktı. "Bu gizli bir bilgi Quinn. Bunu biliyorsun."

"Dosyasında Rus mafyası olduğu yazıyor." Kaşlarım çatıldı. "Sadece..."

"Evet?" Babam sert bir şekilde, uyarı tonuyla söylüyor.

Omuz silkiyorum. "Yani, o bir suçlu. Ama burada El Kaide'den adamlarla ve Beyaz Saray'ı havaya uçurmak isteyen Aryan Ulusu'ndan salaklarla ne işi olduğunu merak ediyorum."

Babamın gözleri bana dikildi. Ağzı inceliyor. Ama sonra tekrar omuz silkiyor. "Gizli," diye homurdanıyor ve masasına geri dönüyor. Sandalyesine iyice gömülüyor ve tekrar bana bakıyor. "Olayla ilgili rapora ekleyeceğiniz başka bir şey var mı?"

Ona bakıyorum. Güvende olduğuma dair tek bir minnettarlık belirtisi yok. Tek bir kelime ya da sevgi gösterisi yok.

"Hayır," diye mırıldandım kuru bir sesle.

Albay başını sallar. "Güzel. Başka bir şey var mı, Tom?"

Tom başını sallar. "Sanırım hepsi bu kadar, Rock."

"Güzel. Bir sonraki emre kadar o hayvanı delikte tutun. Dağılabilirsiniz."

Babam bilgisayar ekranına geri dönüyor. Tom bana bakıyor ve başını kapıya doğru sallarken bana yarım bir gülümseme veriyor. Ama ben kaşlarımı çatıyorum ve babama dönüyorum.

"Antibiyotiğe ihtiyacı var."

Bana dönüp bakarken kaşları kırışıyor. "Affedersiniz?"

"Mahkum. Beş-o-dört-dokuz. Antibiyotiğe ihtiyacı var yoksa enfeksiyon kapabilir."

Babam omuz silkiyor ve ekranına geri dönüyor. "Sert bir piç gibi görünüyor. İyi olacak."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu insanlık dışı." "Kovulduğunu söyledim, Quinn."

Tom arkamdan boğazını temizliyor. "Hadi Quinn," diye mırıldanıyor nefesinin altından. Ama ben onu görmezden gelip babama ters ters bakıyorum.

"Aslında, yasal olarak konuşursak, bu Cenevre Sözleşmesinin ihlalidir."

Oda sessizleşiyor. Ve nedenini biliyorum; bu yüzden kullandım. Böyle bir yerde "G-kelimesini" ortaya atmak, Grateful Dead konserine uyuşturucu koklayan bir köpek getirmek gibidir. Ortam anında değişir ve işler hızla soğuk ve ciddi bir hal alır.

Yellow Creek "off the record" yani kayıt dışıdır. a bütün demet . saçmalık o olmamalı. Ama yasal

olarak

Düşman savaşçılara nasıl muamele edileceğine ilişkin Cenevre Sözleşmesi kuralları gibi şeyler geçerlidir. Vatanseverlik Yasası bunu oldukça bulandırdı, ama hala geçerli. Teknik olarak hükümetin tutsağı olan insanlara işkence yapamazsınız. Kağıt üzerinde var olmasalar bile.

Ve Albay hesap vermesi gereken kurallar olduğunun hatırlatılmasından nefret eder.

Yavaşça gözlerini bana doğru kaldırıyor. Mutlu görünmüyor. "Dikkat et Quinn," diye tıslıyor ince bir sesle.

"Sadece söylüyorum-"

"Ne dediğini gayet net duydum," diye homurdanıyor.

Dudaklarımı büzüyorum. "Tıbbi müdahaleye ihtiyacı var. Dünyaları istemiyorum baba. Bir hekim olarak lanet olası işimi ve görevimi yapmak istiyorum. Hipokrat Yemini'ni en az senin SEAL Ethos'unu ciddiye aldığın kadar ciddiye alıyorum."

Bana dik dik bakıyor, ağzı incelmiş.

"Eğer yapabilirsem, Rock," diye araya giriyor Tom. "Üzerimize devrilmese iyi olurdu."

Albay bunu sessizce çiğner.

"Lütfen," diyorum sessizce. "Bakın, ben sadece kendi işimi yapabilmek istiyorum-"

"Peki." Babam bilgisayar ekranına geri dönüyor. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Ama bir daha onunla aynı ortamda bulunduğunda bile o orospu çocuğunun kilit altında tutulmasını istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Gözlerini ekrandan ayırmıyor. "Dağılabilirsiniz."

Arabamda tek başımayken tuttuğumu fark etmediğim nefesimi dışarı veriyorum. Titriyorum, derin nefes alıp ciğerlerimi doldururken direksiyonu sıkıca kavriyorum. Vizör aynasına bakıyorum. Elim kayıyor ve parmaklarım boğazımda geziniyor.

Göbeğimde ısı birikiyor. Yüzüm sıcaktan yanıyor.

Ama aynı hızla silkeleyip arabayı çalıştırmak için el yordamıyla ilerliyorum. Bugün her ne olduysa, ondan uzaklaşmam gerekiyor. Üzerinde durmamalıyım. Üzerinde kaynamamalıyım.

Ve eve dönerken onun iri ellerini, muhteşem gözlerini ve dalgalanan kaslarını hayal etmemeliydim.

Kyzyl, Rusya, On Dört Yıl Önce:

Adam soluk soluğa hava almaya çalışıyor. Ama hiç hava gelmiyor. Elim tahta sopayı soluk borusuna bastırırken olmaz. Gözleri şişiyor, yüzü morarıyor.

Ölüm çukurunun tozu ve kiri içinde göğsüne doğru diz çöktüğümde, kendi sıcak kanımın boynumdan aşağı damladığını hissedebiliyorum. Son vuruşu iyiydi. Hâlâ yıldızlar görüyorum. Ama yaşayacağım. Ya o?

Kana bulanmış arenanın parlak projektör ışıkları altında gözlerimi kısarak yukarı bakıyorum. Ölüm dövüşleri, Rusya'nın en tehlikeli şehirlerinden biri olan Kyzyl'in eteklerinde bir zamanlar Sovyet gulagı olan yerde yapılıyor. Mekanın çoğu yanmış ya da grafiti ve kullanılmış iğnelerle kaplanmış. Ama eski kamyon deposu, iyilik için, zafer için dövüştüğümüz yer.

Ama çoğunlukla, tatlı, mutlu bir kaçış için savaşıyoruz. eroin.

Kafamı kaldırdığımda, buranın efendisi bana sırtıyor. Dişlerinde krom parlıyor, boynundaki ve parmaklarındaki elmaslar gibi. Yaro Sashanko aslında bir kral değil, ne de örnek aldığı Amerikalı gangster rapçilere benziyor. Ama Kızıl'daki en büyük uyuşturucu satıcısı. Bu da onu bir bakıma kraldan daha büyük yapıyor.

Bizim için Tanrı bile olabilir. Onun ittiği zehir bizim cemaatimizdir ve biz o Evharistiya'nın tadına bakmak için kığımızı yırtıyoruz.

Yaro bana sırtıyor. Tribündeki büyük sandalyesinin iki yanında oturan iki değersiz görünümlü striptizciye bir şeyler fısıldıyor. Sonra bana döndü. Sonra eşofman giymiş bir Roma İmparatoru gibi elini yukarı kaldırıp başparmağını aşağı indiriyor.

Ölüm o zaman.

Altımda guruldayan adama dönüyorum. Gözlerim kollarımı tarıyor. Kısa bir an için utandım. Olduğum şeyden utandım ve acı çektim. Dört yıl önce, Askeri Akademi'de sınıf birincisiydim. Üstlerim tarafından subaylık eğitimi için ikna edilmeye çalışılıyordum.

Sonra, cehennemin ta kendisinde altı aylık bir tur için Afganistan'a rotasyona gittim. O dehşetten bir ay sonra, dördüncü turuna çıkan bir adam bana oradayken nasıl akıllarının başlarında kaldığına dair küçük bir sır verdi. Tüm zamanların en iyi arkadaşı. Gizli bir sevgili. Gerçeklik beynini patlatmak isteyeceğin kadar kötü bir hal aldığı anda yıldızlara açılan bir kapı.

Eroini o gün keşfettim. Ve bir daha asla arkama bakmadım.

Bir vuruşta aşık olmuştum. Baştan aşağı bir saplantı. Bir ay içinde beni zorunlu psikolojik değerlendirmeye aldılar, ki bu ordu dilinde "rehabilitasyon" demek. Ama Afganistan'da eroin için rehabilitasyon mu? Pablo Escobar'ın evinde kokaini bırakmaya çalışmak gibiydi.

Orada her yerde uyuşturucu vardı. Üç satış teklifi almadan psikiyatri ofisinden koğuşuma bile yürüyemiyordum. Sonunda alışkanlığımı beslemek için üs malzemeleri satarken yakalanana kadar bir ay daha numara yaptım.

Ondan sonra işim bitti; mahkemeye çıkarıldım, onursuzca terhis edildim ve eve gönderildim, orada da yapacak daha iyi bir işim olduğu için duruşmamı hemen kaçırdım: tabii ki eroin.

Kollarıma bakarken çenem gıcırıyor. Eskiden o kadar güçlüydüm ki temel eğitimde bana "çekici" derlerdi. Bir yanım adımın hâlâ kampın deadlift rekorunu elinde tutan duvarda asılı olup olmadığını merak ediyor.

Şimdi, eskiden olduğum halimin en iyi ihtimalle yarısındayım. Kas kütlemin eriyip gidiyor. Hâlâ güçlüyüm ama bu kas değil; sadece eroinin getirdiği tatlı rahatlamanın daha fazlasına duyulan yakıcı, zonklayıcı ihtiyaç. Çocuklarını kurtarmak için araba kaldıran anneleri duymuşsunuzdur. Bir keşin bir tatlı vuruş daha için neler yapabileceğini görene kadar bekleyin.

Kollarımda izler var. Çeşitli hapishanelerdeki ve sokaklardaki bir düzine ev yapımı dövme tabancasından çıkan mürekkep

Derimdeki yara izleri; cehenneme giden kırık, gelişigüzel bir harita gibi.

"Ubey yego!" Yaro neşeyle bana bağılıyor. Öldürün onu. Gözlerimi bana kendini beğenmiş bir şekilde sırtan Caligula'ya dikiyorum. Küçük bir kahverengi toz torbası çıkarıp sallarken sırtıyor.

Tek ihtiyacım olan bu.

Sıfır duyguyla, dövüşteki rakibime döndüm. İkimiz de buradan sadece birimizin ayrılacağını biliyorduk. Ama riskler buna değerci. Bir sonraki vuruşu yapmak söz konusu olduğunda her şey buna değeri.

Boynundaki çubuğa bastırduğımda ne yaptığımı düşünmüyorum bile. Tek düşündüğüm o kahverengi toz, bir kaşık, bir iğne ve ruhuna doğru sıcak bir atış.

Daha sonra, damarlarımda bir iğneyle evim dediğim yanmış yıkık dökük binanın duvarına yaslandığımda tek bildiğim mutluluk. İnlerken kravatım dişlerimin arasından düşüyor ve başımı isli, sprey boyalı duvara yaslıyorum. Kolum düşüyor, iğne hâlâ derinde. Ama gerçekten daha az umursayamazdım.

Bir düzine metre ötede, yerel fahişelerden biri, pis görünümlü bir adam tarafından bir çöp yığınınca doğru sürükleniyor. Benim gibi birkaç kayıp ruh, yanık plastik ve kanser kokan bir ateşin etrafında bir tür içki kartı oyunu oynuyor. Çok uzakta olmayan bir yerden silah sesleri geliyor ve ardından birinin ölüm çığlığı duyuluyor.

Hiçbiri ya da hiçbir şey zerre kadar umurumda değeri.

Parçalanmış tavandan yukarı bakarken yavaş, coşkulu bir keş gülümsemesiyle sırtıyorum. Buranın üzerinde yıldızları göremezsiniz. Ama yine de kendimi zehirli kaçışta boğulmaya bırakırken onları orada hayal ediyorum.

Eroinle, cehennem bile kurtuluş gibi gelir.

Burada:

BİR BAŞLANGIÇLA KENDİME GELDİM. Kısa bir an için çevremdekiler kafamı karıştırıyor. Karanlık ve sıcak. Bir kafesin içindeyim, taş bir odanın içinde, bir kalenin zindanı gibi. Sonra tanıdım.

Ben çukurdayım.

Daha önce bir kez üç ila beş gün arasında bir süre için burada bulunmuştum. Hoş bir deneyim değildi ve bu sefer de işlerin çok farklı olacağını sanmıyorum.

Kollarımın başımın üzerinde, kafesin üst demirlerine zincirlendiği yere bakarken inliyorum. Evet, bu da buraya son gelişim kadar eğlenceli olacak.

Tıpkı geçen seferki gibi, beni buraya getirmeden önce bayıltılmıştım. Uyuşturucunun etkisiyle kafam hâlâ bulanık ama derin nefes aldığımında bulanıklığın dağıldığını hissedebiliyorum. Hafızam o hücrede beni yakalamaya çalışan asker kalabalığına geri dönüyor. Yumrukları ve botları hatırlıyorum.

Başım dönüyordu. Kelepçeleri ve kolumdaki iğnenin tanıdık batışını hatırlıyorum. Ve sonra, sadece karanlık.

Homurdanarak sol koluma baktım. Bana sakinleştirici enjekte ettikleri yerin üzerine bantlanmış küçük beyaz kare şeklinde bir gazlı bez var. Sırıttıyorum. Beni buraya kilitleyen insanların bana iğne yapma konusunda bu kadar nazik olmaları neredeyse komik. Dövme mürekkebinin altında, çok daha az nazik davrandığım iğnelerden kalan yüzlerce yara izi olması daha da komik.

Nefes alıyorum ve elimden geldiğince rahatlıyorum. Tekrar nefes alıp düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Bir süre, temizlendikten sonra, herhangi bir temel düşünce dizisine sahip olmak imkansızdı. Ne zaman herhangi bir sorun ya da durum hakkında düşünmeye çalışsam, tek istediğim kaşığın cızırtısı ve damarlarımdaki cennetin sıcak seli olmadan önce iki adım bile atamıyordum.

Ama o benim eski hayatımdı. Artık bağımlılık ve umutsuzluk beni zayıflatmıyor. Kollarım "çekiç" olduğum zamanlarda bile hiç olmadığı kadar güçlü. Yara izleri hala cildimde duruyor. Ama on yıldır temizim ve ayıgım. Hepsi hayatımı kurtaran adam sayesinde.

Tek kişilik hücremdeki yarı karanlığa bakarken kaşlarım çatılıyor. Beni buraya getirdiklerinden bu yana iki ay geçti. Ama parçalar bir araya gelmeye başladı. Militarist ama asker olmayan gardiyanlar. Diğer mahkumların El Kaide ya da Meksika Kartelleri gibi örgütlerin üyeleri olması. Burada hiç pencere olmadığı gerçeği. Ya da Amerika Birleşik Devletleri'nde olmama rağmen neden burada olduğumun bana hiç söylenmemesi ya da haklarımın okunmaması.

Ben bir deliğim. Unutulması ve bilinmemesi gereken bir yerdeyim. Burası Guantanamo, ama yeraltında. Tam anlamıyla, tahmin ediyorum. İyi bir adam değilim ve çoğu ülkenin yasalarının dışında çalışıyorum. Ama terörist değilim. Ne özgürlük savaşçısıyım, ne halk kurtuluşçusu, ne de Üçüncü Reich'ın pislik neo-Nazisi.

O zaman asıl soru şu... Ben neden buradayım?

Çenem gıcırıyor ve nabzım damarlarımda sıcak bir şekilde atarken gözlerim daralıyor. Zihnim önceki olaylara geri dönüyor. Ama en çok da ona.

Dişlerim gıcırdarken homurdanıyorum.

Sorulardan biri "neden buradayım" olabilir. Ama şimdi, daha büyük, daha baş gösteren bir soru var: neden şansım varken çıkmaya çalışmadım?

Gözlerim hücrenin loşluğunu delip geçerken çenem geriliyor. Her şeyin anısı yeniden canlanırken kollarım zincirlere karşı esniyor.

Fırsatım varken neden iğneyi vurulmadığımı çok iyi biliyorum. Planım, tıbbi hücrelerden birinde tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyacak kadar yaralanmaktı. Plan özgürlüğe kavuşmak ve beni tedavi eden doktoru özgürlüğe giden yolda canlı kalkan olarak kullanmaktı.

Bu plan onu hiç içermiyordu.

Zihnim iri mavi gözlü, yumuşak, dolgun bacaklı muhteşem genç doktora geri dönerken inliyorum. Uzun esmer atkuyruğu ile sarılmak için yalvaran

Yumruğumun etrafında. Yumuşak teni ve yüzeyin hemen altındaki sıcak nabzın zonklamasıyla o.

Beni tereddüt ettirdi. Beni dondurdu. Tüm planımı mahvetti ve bu konuda tek bir pişmanlığım yok.

Onu gördüğüm anda planın değiştiğini anladım. Onun gibi bir meleği asla kalkan olarak kullanamayacağımı biliyordum.

Bir nefes alıyorum ve sonra gözlerimi kendime çeviriyorum. Bir parçam bu fırsatı değerlendirmedığım için kendimi tokatlamak istiyor. Her nerede olursam olayım ve her ne sebeple olursa olsun, dışarı çıkmak kolay bir şey olmayacak. Aslında, bunu yapmak için tek şansımı bir kıvılcım yüzünden kaçırmış olabilirim.

Hepsi büyük mavi gözlü bir kız yüzünden. Hepsi aptal bir anlık aşk yüzünden mi?

Dişlerimi gıcırdatırken homurdanıyorum. Bu aptalcaydı. Buradan kurtulmak her şeyden önemli. Sadece kendim için değil, Bratva için de. Benim dünyam olan kardeşlik için ve bugün hayatta olmamın sebebi için. Yuri için, sadece patronum değil, hayatımı kurtaran adam için; sahip olduğum babaya en yakın şey için.

Ve şimdi, bu fırsatın kaçmasına izin verdim. Kendime bir an için zayıf olma izni verdim, hepsi de kesinlikle hiç görmeyeceğim bir kadın için-

Bir metal sesi geliyor. İrkiliyorum, kaşlarımı çatarak hafifçe dönüyorum. Karanlık kısa bir süreliğine ışıkla doluyor ve sonra birinin gölgeli silueti bir kapı aralığından hücremdeki taş odaya doğru adım atıyor.

İlk silvette bir adamın tam olarak duyamadığım bir şeyler homurdandığını duyuyorum. Sonra metal bir gıcırtyla ağır kapı kapanıyor. Ve sessiz silvette baş başa kalıyorum.

Şekil yavaşça bana doğru ilerliyor, ama sonra üstümde asılı duran loş ampulün ışığının hemen dışında duraklıyor. Ona dik dik bakarken gözlerim kısılıyor.

"Ne istiyorsun lan?" Hırlıyorum.

Şekil hiçbir şey söylemiyor.

"Tiyatroyu bırakabilirsin," diye homurdanıyorum. "Ve bana neden burada olduğumu söyle. Nedir bu, CIA mi?" Öfkem alevleniyor. Bu sessizlik saçmalığı beni korkutmuyor. Beni insanlıktan çıkarma girişimi gözümü korkutmuyor. Ben cehennemini gördüm. Şeytanın gözlerinin içine baktım ve yüzüne tükürdüm.

Şekil hâlâ bir şey söylemeyince yavaşça sırtıyorum. "Beni korkutmuyorsun," diye kısık bir kahkaha atıyorum. "Yani başka bir şey yoksa, siktir olup gidebilirsin ve beni rahat bırak-"

"Seni korkutmaya çalışmıyorum."

Donup kalıyorum. Yumuşak, kadınsı ses taş hücrenin içinde fırtınadaki bir kelebek gibi süzülüyor. Anında tanıyorum ve tanıdığımnda nabzımın yükseldiğini hissediyorum.

Quinn -doktor- yavaşça ışığa doğru adım atıyor ve ben inliyorum. Bir meleğe bakmak gibi. Planım konusunda onunla yaşadığım tereddüt, bu kafeste zincirlenmiş olmamın nedeni olabilir. Yine de ona bakmak kurtuluş gibi geliyor.

Gözlerim onunkilerle kilitleniyor. O büyük mavi gözbebeklerinin ardındaki iyiliğin parıltısını gördüğümde nabzım kulaklarımda gümbürdüyor - bu dünyada nadir bulunan bir iyilik. Neredeyse hiç bilmediğim bir iyilik.

"O zaman söyle bana," diye sessizce homurdandım. "Doktor." Karanlığın içinde adını söylediğimde titriyor. "Neden buradasın?"

Yutkunuyor. Ama sonra yavaşça elini kaldırıyor, elinde küçük bir şişe tutuyor.

"Antibiyotiğe ihtiyacın var."

Sırıtiyorum. Yavaşça ağzımı sonuna kadar açıyorum. "Aaaahhh."

Gülümsüyor. Gülümsüyor ve sanki tüm dünya onunla birlikte gülümsüyormuş gibi hissediyor. Bu hücrenin loşluğunu aydınlatıyor. Sırtımdaki yaraların acısını dindiriyor.

"Ben... Ben oraya gelip onları ağzına sokmayacağım," diyor sessizce.

"Neden olmasın?"

Pembeleşerek kızarıyor.

"Çünkü bu tehlikeli olurdu."

Gülümsüyorum. "Peki neden?"

Dudakları büzüldü. Gözleri üzerimde geziniyor. "Nedenini biliyorsun." "Aydınlat beni."

"Çünkü..."

"Çünkü mü?"

Dişleri dolgun alt dudağının üzerinde geziniyor. "Çünkü sen tehlikelisin." Gözleri benimkileri cesurca yakalıyor. "Öyle değil misin?"

Gülümsüyorum ve omuz

silkiyorum. "Öyle miyim?"

"Evet."

"Yani... antibiyotiklerim?"

"Bir sonraki yemeğinizle birlikte size verilecekler."
Yutkunuyor. "Bir muhafız tarafından."

"Ve sen de buraya sadece bunu söylemek için mi geldin?" Yüzü tekrar kızarıyor. "Ben-" kaşlarını çatı.

"Evet."

"Sanki sadece-"

"Kimsin sen?" diye ağzından geçiriyor. Loşluğun ve parmaklıkların arasından bana bakarken kaşları çatılmıştı.

Yalan söyleyebilirim. Kendime onun benim hakkımda ne bildiğinin ya da ne düşündüğünün önemli olmadığını söyleyebilirim. Ama yapamam. Yapamam, tıpkı daha önce buradan çıkmak için onu kullanamadığım gibi. Bu meleğe zarar vermeyeceğim. Tıpkı ona yalan söylemeyeceğim gibi.

Gözlerim onunkileri sıkıca tutuyor. "Buraya bana bunu sormaya mı geldin?"

Başını sallıyor. "Evet."

"Maksim," diyorum sessizce. "Benim adım Maksim." Yavaşça gülümsüyor. "Memnun oldum, Maksim."

BURADA OLMAMALIYIM. Burada olmama bile gerek yok. En azından resmi olarak. Vahşice gizemli adam - Maksim, "mahkum beş-sıfır-dört-dokuz" değil - haklı. Sırf ona bir sonraki yemeğinin yanında başka birinin ona ilaç vereceğini söylemek için buraya gelmeme kesinlikle gerek yok.

Peki ben neden buradayım?

Deliğe kadar olan tüm yol boyunca kendime bunun sadece hastasını takip eden bir doktor olduğunu söyledim. Kendime yalan söyledim, içimdeki yargılayıcı sese sadece dikişlerinden herhangi birinin sökülmediğinden ya da açıkça kanamadığından veya enfeksiyondan ölmediğinden emin olduğum konusunda ısrar ettim.

Ama bunlar yalan. Ya da en azından, burada olmamın çok daha iğrenç ve korkunç nedenini maskeleyerek için kendime söylediğim beyaz yalanlar.

Buradayım çünkü dünden beri bu adamı düşünmeden edemiyorum. Ne bir kez uyandım, ne de utanç verici bir şekilde

uyku anı. Ve bu düşüncelerin çoğu...
Saf olmayan.

Parmaklıkların ardından dün gece rüyalarım giren adama bakarken yüzüm kızarıyor. Dadanmış ve tutuşmuş demeliyim. Onunla ilgili yasadışı rüya ülkesi fantezileri geçidini hatırlarken kalçalarımın sıkıldığını hissediyorum - sert, kaslı, dövme mahkum beni bir kafesin parmaklıklarına bastırıyor ve eli boğazımda.

Gerçi rüyalarım bu kadarla kalmıyordu. Maksim'in rüyamdaki versiyonu ağzını ağzıma dayadıktan sonra terden sıırsıklam ve sıcak hissederek uyandığımı hatırlıyorum. Kıyafetlerimi yırtıp attıktan ve o büyük, kaba ellerini istediği her yerde gezdirdikten sonra.

İrkilerek adımımı iki kez söylediğini fark ettim. "Doktor." Bu lanet yerde kimsenin "doktor" ya da "bayan "dan daha iyisini söyleyemediğini düşünürsek, bu aslında biraz ferahlatıcı. Gözlerimi kırpıştırarak gerçekliğe döndüm ve tekrar ona baktım.

Kahretsin, o... Derinden kızardım. Muhteşem biri. Koyu renk saçları, delici koyu renk gözleri, yontulmuş çenesinde koyu renk bir sıyrık ve taştan yontulmuş çıplak gövdesinin yivli kasları. Kaslı omuzlarını döndürürken pazuları dalgalanıyor, kolları başının üzerine kaldırılmış ve zincirlerle kilitlenmiş.

Gözlerim kısılıyor, bir hayvan gibi zincirlenmiş olmasına öfkem kabarıyor.

"Doktor," diye homurdanıyor yine sessizce.

Bakışlarımı onunkilere odaklarken yutkunuyorum. "Evet?"

"Neredeyim ben?"

Gerginim. "I..." Kaşlarım çatıldı. "Bunu sana söyleyemem." Sırıttıyor. "CIA kara sitesi mi?"

Yüzümdeki şaşkınlığı durdurmaya çalışıyorum. Ama yeterince hızlı değilim.

"İlginç," diye sessizce homurdanıyor.

"Sen..." Kaşlarımı çattım. "CIA değil."

Çok fazla şey söylüyorum. Bu adamın yanında kendime güvenemiyorum, sebebi ne olursa olsun. Burada olmamam için bir sebep daha.

Gözleri gözlerimi tutuyor ama zorlamıyor. Merhamet edip tekrar sormuyor.

"Sen gerçekten doktor musun?"

Kılandım. "Kadın olduğum için mi?" Tersliyorum.

Gözlerini deviriyor. "Hayır, çünkü liseden yeni mezun olmuş gibi görünüyorsun."

Yüzüm kızararak sırıttıyorum. "Hayır, yirmi iki yaşındayım." Maksim'in kaşları çatıldı. "Ve sen bir doktorsun?" "Cerrahım, evet."

"Bu çok etkileyici."

"Biliyorum."

Kıkırdıyor ve sonra aniden yüzünü buruşturuyor. Kaşlarımı çatarak kafesinin yan tarafına doğru yürüyorum. Gözlerim çıplak sırtındaki deliklerin üzerindeki beyaz bandajlara takılıyor. Bir tanesi kırmızı renkte.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Bir yerini yırtmış olabilirsin." "İyi olacağım."

Ona bakıyorum. "Bıçaklandın, biliyorsun."

Maksim'in yüzü neredeyse eğlenmiş gibi görünüyor. "Daha önce bıçaklandım."

Yutkunuyorum. "Belki bıçakla. Ama sana bunu yapan adamlar kim bilir nereden getirdikleri eğlenmiş boru parçalarını kullanıyorlardı. O yaraları dün temizledim ama dikişlerin yırtıldıysa, temiz kalmasını sağlamam gerek."

Bu kötü bir fikir üstüne kötü bir fikir. Bana açıkça yapmamamı söyledikten sonra ameliyat hücrelerine geri döndüğüm için dün Albay tarafından tam anlamıyla azarlandım.

Etrafıma bakıp omuz silktim. Deliğe girmemekle ilgili bir şey söylememişti, değil mi?

Geldiğim kapıya doğru yürüyorum ve yere düşürdüğüm tıbbi çantayı alıyorum. Döndüğümde Maksim'in gözlerinin üzerimde gezindiğini görünce titriyorum. Bakışlarında bir açlık var -neredeyse bir kurdun tavşanı ölçüp biçmesi gibi. Ve bu düşünceleri uzaklaştırmadan önce beni heyecanlandırmamalıydı.

Sessiz, ama taş odanın ortasındaki kafese doğru yürüdüğümde kaşlarını çatıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Sırtındaki sargıyı kontrol etmem gerek."

Gözleri kısılıyor ve başını yavaşça sallıyor. "Parmaklıkların o tarafında kalmalısın," diye sessizce homurdanıyor.

Aniden durakladım. "Neden?"

Kasları hafifçe geriliyor. "Çünkü kollarım başımın üzerinde bir kafese kapatılmamın bir nedeni var."

Göğsümdeki düğümün sıkılaştığını hissederek yutkunuyorum. Haksız değil. Bu, doktorluk görevinden güvenliğimi doğrudan tehlikeye atmaya kadar giden bir çizgiyi aşıyor. Aslında bu adamı hiç tanımıyorum. Aslında, onun hakkında bildiğim tek şey geri çekil diye bağıyor.

O bir Rus mafyası. Kas ve dövme mürekkebinden devasa bir yapısı var. Geçen gün duşta yaralı ve kan kaybederken çıplak elleriyle üç adamı öldürdü. Ayakta duramaması gerekirken bağlarından kurtuldu.

Ve o burada, Tanrı aşkına. Her ne sebeple olursa olsun, Yellow Creek'in misafiri ve bu adamın kim olduğu hakkında çok şey anlatıyor.

Yine de dün bana zarar vermedi. Kesinlikle verebilirdi. Bana ne isterse yapabilirdi, diye düşünüyorum müstehcen bir kızarıklıkla. Göbeğim bir zonklamayla sıkılaşıyor.

Dün her şeyi yapabilirdi ve ben onu durdurmak için tamamen güçsüz olurdum.

Ama yapmadı. Yapabilirdi. Hatta bunu yapmak için her türlü sebebi vardı.

-Beni kalkan olarak kullanıp kurtulmak için. Ama yapmadı.

Siktir et.

Kafesin üzerindeki tuş takımına doğru yürüyorum ve bir kod yazmaya başlıyorum.

"Doktor..."

Kapı paslı menteşeler üzerinde sallanarak açılıyor. Yutkunuyorum, loş kafesin kapısında dururken gözlerinin içine bakıyorum. Ve sonra içeri adım atıyorum.

Yavaşça ona doğru yürüyorum, bakışları altında tenimde bir sıcaklık hissediyorum. Kafesin bir tarafında, zincirlenmiş kollarını tutan hizmetçiyi çalıştırdığını bildiğim bir kontrol kutusu var. Yanına gidip düğmeye basıyorum. Kolları yarıya kadar inerken biraz gevşemeye başlıyor.

"Kilitlerini açmayın."

Sesi sessizliği bir bıçak gibi kesiyor. Duraklıyorum, ona döndüğümde kalbim güm güm atıyor. Koyu renk gözlerinde nefesimi kesen bir yoğunlukla bana bakıyor.

Titriyorum. "Neden olmasın?"

"Çünkü bu kadar güvenmemelisin," diye

homurdanıyor. "Beni daha önce incitebilirdin."

Bakışı sertleşir. "Ama
sen yapmadın."

Maksim hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana bakıyor.

"Neden yapmadın?"

Hâlâ tek kelime etmiyor. Yavaşça nefes alıyorum ve
başımı sallıyorum. "Tamam."

Çantamı alıp arkasından yürüyorum. Yaklaşıyorum,
gözlerim kaslı, mürekkepli sırtında gezinirken
yutkunuyorum. Bakışlarım iki bandaj üzerinde
yoğunlaşıyor. Ama sonra gözlerim onun geri kalanında
geziniyor. Bazıları eski, bazıları daha yeni olan yara izleri
mürekkebin altındaki derisini çiziyor. Yaklaştığımda, Mass
General'ın acil servis travma kanadında ihtisas yaptığım
yıllar gözümün önüne geliyor.

Bunlar savaş izleri; bıçak darbeleri, kesikler ve iki tanesi
neredeyse kesinlikle kurşun deliği yaraları. Titriyorum.
Evet, daha önce bıçaklandığı konusunda şaka yapmıyordu.

Elim çıplak gövdesine gidiyor ve teninin sıcaklığı karşısında
titriyorum. O kadar sıcak ki, derisinin altında kaslarının
kasıldığını ve sıkıldığını hissedebiliyorum. Kanlı bandajı
sıyrırken yakından bakıyorum. Tamam, güzel. Yarada
herhangi bir enfeksiyon belirtisi yok. Ama iki yırtık dikişi
var. Muhtemelen dün gardiyanların müdahalesi yüzünden.

"Bunu kapatmam
gerek." Başını sallıyor.

"Teşekkür ederim."

Yarayı ve ellerimi antiseptikle yıkıyorum ve çantamdan iğneyi ve ipliği çıkarıyorum. Sonra işe koyuluyorum. Tabii ki Maksim irkilmiyor bile.

"Yani bu CIA değil."

Yutkunuyorum ama bir şey söylemiyorum. Buradaki mahkumlarla, tıbbi bakımlarıyla ilgili temel tartışmalar dışında hiçbir şekilde konuşmamam gerekiyor. Ve onlarla nerede oldukları ya da buranın ne olduğu hakkında konuşmama kesinlikle izin verilmiyor.

Ben bir şey söylemeyince Maksim homurdanıyor, sanki düşünüyormuş gibi. "Hâlâ Amerika'da mıyım?"

Yarayı dikmeyi bitirirken kaşlarımı çatıyorum. "Bunu sana söyleyemem."

"CIA'den misin?"

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Ben de sana bunu söyleyemem."

Sessizce kıkırdıyor. "Konuşmalarımız sınırlı olacak, değil mi?"

"Korkarım öyle," diye fısıldıyorum yeni sargıyı yaranın üzerine bantlamayı bitirirken. Ayağa kalkıp geri çekilerek yaptığım işi hayranlıkla izliyorum. Sonra çantayı kapatıyorum ve tekrar onun önüne doğru yürüyorum. Kendime koçluk yapmak zorundayım ama yavaşça bakışlarımı onunkilere doğru çekiyorum. Zaten bana bakıyor ve bakışlarındaki sıcaklık nefesimi kesiyor.

"Sen..." Kızarıyorum, kekeliyorum. Tanrım, bu adam bana ne yaptı da bu hale geldim?

"Gitmeden önce sana bir şey getirebilir miyim?"

Maksim sırtıyor. "Votka ve çizburger."

Sırtıyorum. "İlginç bir kombinasyon."

Omuz silkiyor, gözleri hâlâ benimkileri delip geçiyor. Sormak için can attığım ama henüz cesaret edemediğim soruyu sorarken dişlerim alt dudağımın üzerinde geziniyor. Ama sonunda dudaklarımdan dökülüyor.

"Dün bana neden zarar vermedin?"

Maksim'in gözleri kısılır.

"Yapabilirdin," diye fısıldadım. "Beni öldürebilir ya da oradan çıkmak için beni kullanabilirdin."

Çenesi gıcırıyor.

"Neden yapmadın?"

İri yarı canavar adam hiçbir şey söylemiyor. Ama gözleri benimkilere kilitlenmiş, yanıyor.

Yutkunuyorum. "Bana sürekli söyledikleri gibi bir canavar olmadığın için mi?"

Yavaşça, dudakları köşelerinden kıvrılıyor - tehlikeli bir şekilde. Soğuk bir şekilde. Geniş, kaslı göğsünden bir hırıltı yükselirken gözleri daralıyor.

"Hayır," diye fısıldıyor

karanlık bir şekilde.

"Yani-"

"Sana söylediklerinin iki katı canavarım."

Sesi aramızdaki havayı bir balta gibi kesiyor. Titriyorum, gözlerim ona doğru açılırken nefesim kesiliyor. Ama yavaşça başımı sallıyorum.

"Buna inanmıyorum."

Çenesi gerildi. "Hayır mı?" Başımı sallıyorum.

"O zaman böyle bir yerde olmak için fazla güveniyorsun."

"Bana zarar verebileceğini biliyorum ama vermedin. Bu da bana-"

"O adamları ben kışkırttım," diye homurdanıyor kalın kalın. Dudakları kıvrılıyor. "Bana saldırmalarını ve beni yaralamalarını istedim."

Kaskatı kesildim.

"Yaralanmak istedim, böylece o tıbbi hücreye getirilecektim." Gözlerini bana dikti. "Kendimi bilerek bıçaklattım. Sırf o odaya girebilmek için."

Titriyorum, nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Sadece ona yakın olduğum için tenim elektriklenmiş gibi hissediyor ve sert bakışları altında içim zonkluyor.

"Neden?" Fısıldıyorum.

Hırlıyor. "Bana bunu sorma."

"Neden tüm bunları sadece oraya girmek için yaptın-"

"Böylece kurtulabilecek, bana yardım eden doktora zarar verebilecek ve onu lanet olası bir insan kalkanı olarak kullanabilecektim.

Bu lanet yerden kaçmak için!" diye kükrüyor. Nefesim kesiliyor, kalbim boğazıma kaçarken sığıyorum.

Birbirimize bakıyoruz; onun omuzları kasılıyor, benim nabzım hızlanıyor. Dudağım dişlerimin arasına sıkışıyor.

"Peki neden yapmadın?" Nefes

alıyorum. Çenesi sıkıştı.

"Gitmelisin." "Hayır, bana

söylemelisin."

"Burada işimiz bitti."

"Maksim, sana yardım etmek istiyorum."

Homurdanıyor. "Bana yardım edemezsin. Gitmen gerekiyor."

Ona yaklaşırken nabzım güm güm atıyor. Ve sonra bir adım daha. Tehlikeli bir şekilde hırlıyor, tıpkı bir canavarın saldırma ya da savunma niyetini haber vermesi gibi. Ama görmezden geliyorum - ya kör bir saflıktan ya da karşımdaki adamın onun ve diğer herkesin söylediği gibi bir canavar olmadığını içten içe bildiğimden.

"Beni öldürebilirdin," diye fısıldıyorum tam önünde, ona bir adımdan daha az mesafede dururken. Karanlık yakışıklı, yontulmuş ve gölgeli yüzüne bakıyorum.

"Yapabilirdin-"

"Git," diye homurdanıyor kalın bir sesle.

"Eğer gerçekten bir canavar olsaydın, dün buradan çıkmak için bana zarar verir ya da öldürürdün."

"Burası her ne haltsa," diye hırılıyor, gözleri benimkileri delip geçiyor. "Bu kadar güvenerek hayatta kalamazsın."

"İçgüdülerime güveniyorum," diyorum kısık sesle. "Senin bir canavar olmadığını söyleyebileceğime güveniyorum, tıpkı bana zarar vermek istemediğine güvendiğim gibi. İşte bu yüzden buradayım, tam burada duruyorum. Çünkü yapmayacağını biliyorum-"

Kaslı kolu aniden düşüp omuzlarıma dolanınca nefesim kesiliyor. Kollarının düşündüğümünden çok daha gevşek olduğunu fark ettiğimde korku ve adrenalin kafamın içinde çığlık atıyor.

Hay sikeyim. Ne yaptım ben?"

Homurdanarak beni kendine doğru çekti. Göğsüne yaslanıp şaşkınlık içinde kara gözlerine bakarken kalbim boğazıma fırlıyor.

"Çok fazla güveniyorsun, Malishka" diye hırılıyor kalın bir sesle.

Titriyorum, vücudumdaki her sinir alarm zilleri gibi çalıyor. Ama yine de gözlerinin içine bakıyorum.

"İncitmeyeceğini biliyorum-"

"Seni incitmek istemiyorum," diye tıslıyor, gözleri alev alev yanıyor. Kolu etrafımda sıkılaşıyor, nefesimi kesiyor.

"Bunu yapmak istiyorum."

Ben daha farkına bile varamadan gerçekleşiyor. Ağzını indiriyor ve dudakları sertçe dudaklarıma çarpıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, endorfin hücumu içime çarpmadan önce sersemlemiş durumdayım.

Mükemmel, muhteşem dudakları dudaklarıma yapışıyor. Ve kendimi durduramadan... Onu geri öpüyorum.

Canavarı öpüyorum ve hayatımda hiçbir şeyden bu kadar tahrik olmadım, heyecanlanmadım.

Dudaklarına doğru inliyorum. Kalçalarımın hareket ettiğini ve vücudumun onunkine karşı kabardığını hissediyorum. İçine gömülüp onu derinden öperken, ağzımın içinde hırlarken tenim yanıyor.

Ama sonra aniden sanki başımdan aşağı buzlu su döküldü. Birdenbire gerçeklik ve aklım başıma geldi. Ve aniden, bunun ne kadar delice olduğunun farkına vardım.

Şaşkın bir solukla geri çekiliyorum. Kolundan sıyrılıp göğsünü iterek ondan geriye doğru yuvarlanıyorum. Nefes nefeseyim, ona bakarken gözlerim kocaman. O da beni derinden sarsan bir şiddetle bana bakıyor.

Elim onunkinden hâlâ ıslak olan şiş dudaklarıma dokunmak için kalkıyor. Kalçalarımın arasında sıcak bir şekilde biriken yasak ısı ile çekirdeğim zonkluyor.

İkimiz de tek kelime etmiyoruz.

Güçsüzce, ona bakarak kontrol paneline doğru yürüyorum ve düğmelere basıyorum. Vinç mırıldanıp kollarını tekrar yukarı çekerken bana bakmaya devam ediyor -belki de öncekinden daha sıkı, çünkü bir anlığına irkiliyor. Yutkunuyorum, çantamı bulmaya çalışıyorum ve kafesin kapısına doğru ondan uzaklaşmadan önce onu kavriyorum.

Tüm vücudum yanıyor. Isı içimde bir fırın gibi zonkluyor. Ve oldukça eminim ki tamamen lanet olabilirim

delice.

Dudaklarımı ıslattım, kafesin kapısını kapatırken gözlerim hâlâ ona kilitliydi. Elektronik manyetik kilit tıngırdayarak yerine oturdu.

"I-"

"Buraya geri dönme doktor," diye sessizce homurdanıyor, gözleri benimkileri tutarken hiç kırpmıyor.

Titriyorum.

"Bir dahaki sefere..." çenesi gerilir. "Gitmene izin vermeyebilirim."

Her santimim yanıyor. Her parçam hiç bilmediğim yasak bir arzuyla ağrıyor. Ama yavaşça, sadece başımı sallıyorum. Başımı salladım ve sırtım kapıya değene kadar geriye doğru yürüdüm. Zili bulmak için el yordamıyla arkaya uzandım. Zile bastığımda kapı kilidinin açıldığını duyuyorum.

Dönüp kapıyı iterek açıyorum ve bu kapıyla diğeri arasındaki ön odaya geçiyorum. Geri dönüyorum ve gözlerim Maksim'e takılıyor. Bakışları içimi yakıp kavuruyor, en derinlerime kadar işliyor. Elim kalkıyor, öpücüğünden morarmış, şişmiş dudaklarıma dokunuyor.

Sonra kapı bir gıcırtyla kapanıyor ve az önce o hücrede her ne olduysa, ruhumda yangın çıkaran tehlikeli bir canavarla birlikte mühürleniyor.

Nefesim kesiliyor, burnum neredeyse taş zemine değerken burun deliklerimin etrafındaki tozu üflüyorum. İtiyorum, kaslarım gerildikçe ve kıvrıldıkça homurdanıyorum, vücudumun ağırlığını yerden... İzini kaybettim.

Kaşlarım çatılıyor. Ter damlaları kafesimin zeminindeki toza karışıyor. Zihnim boş, ya da en azından boş tutmaya çalışıyorum. Bu yüzden bir saattir sınav çekiyorum - tek elle, iki elle, her neyse.

Bu benim parmaklıklar ardındaki ilk seferim değil. Neredeyse hiç. Hiç ağır hapis yatmadım ama delilik beni ele geçirene kadar parmaklıklara ve dar duvarlara baktım. En uzun süre kaldığım yer, Moskova'nın dışında sefil bir cehennem olan Vladimir Yetetarin Hapishanesi'nde geçirdiğim bir yıld. Orada aklımı başımda tutan tek şey, benden yaşça büyük, müebbetlik oda arkadaşım Pavel ile satranç oynamaktı. Beni güvende tutan tek şey cüssemdi. Benim cüssem ve Pavel'in yerel silahşör olduğu gerçeği.

Kazanma oranını onun lehine tuttuğum sürece, düşlarda on beş adam tarafından saldırıya uğramayacaktım.

Yıllar geçtikçe, özellikle de şimdi temizlendiğime göre, parmaklıklar arkasındayken egzersiz yapmak aklımı başımda tutuyor. Ruhumu temizliyor. Zihnimi boşaltıyor. Günleri ya da saatleri saymaya çalışmamı engelliyor, çünkü bu şekilde kontrolü kaybediyorsunuz. Bu yol insanı deliliğe götürür.

Kimse aktif olarak hapis cezası istemiyor. Ancak sokaktaki çoğu insana sorarsanız, birkaç ay hapiste kalmanın sorun olmayacağını düşünürler. Yanılıyorlar. Ne kadar zor biri olduğunuzu düşündüğünüz umurunda değil. Hapishane zordur. Hapishane sizi kırar, tasarım gereği. Birkaç ay bir ömürdür. Birkaç yıl sonsuzluktur. Bu insanlara gidip bir hafta boyunca duş kullanmadan banyolarında oturmalarını ve beyinlerini patlatmak isteyip istemediklerini görmelerini söylemek istiyorum.

Ve yine de parmaklıklar ardındaki bu zaman farklı. Çok, çok farklı. Öncelikle yabancı bir ülkedeyim. ABD'deyim, en azından öyle olduğumu düşünüyorum. Ama buradaki en büyük fark, geri sayım yapacak bir şeyimin olmaması. Burada ne kadar kalacağıma dair hiçbir fikrim yok. Belki bir ay. Belki de sonsuza kadar. Neden burada olduğumu bile bilmiyorum.

Aynı zamanda farklı, onun yüzünden.

O odada hiç bulunmamalıydı. Burada çalışmamalıydı. Böyle tatlı, muhteşem, minyon, küçük bir cazibenin böyle bir yerde çalışmasına izin veren yetkili makamlara bağırmak istiyorum. Asıl suçlular onlar. Burada, o köpekbalıkları için bir yem. Kurtlar için yem.

Benim için yem.

Ya da en azından benim felaketim. Bir bakış ve tüm planım bozuldu. Bir daha böyle bir şansım olmayacak. Ama olsa bile mi? O odaya geri dönseydim, aynı senaryoya geri dönseydim ve bir kez daha gerçekten takip etme fırsatım olsaydı? Hayır. Eğer doktor yine o olsaydı, bu asla olmazdı. Milyonlarca senaryoda bile olmaz.

Bir vahşi olabilirim. Bir canavar olabilirim. Ama bu kadar iyi ve masum bir şeye zarar veremeyeceğimi kesinlikle biliyorum. En azından bugün olduğum kişi olarak.

Eroin ya da herhangi bir derin bağımlılıkta, diğer her şey atılabilir. Her şey. Aileniz, paranız, sevmeye ve empati kurma kapasiteniz. Kendi öz değeriniz. Ruhunuz. Hepsi satılıktır, indirimli.

Yangın satışı: Her şey gitmeli. Çünkü sadece size ve iğneye yer vardır. Bağımlılık narsisizmin mola vermeden aşırı hızlanmasıdır. Mola kavramı bile yoktur. Kaçınılmaz duvara ya da uçuruma çarpma kadar tam gaz gidirsiniz. Ve sonra dünya artık yerinizi boşa harcamadığınız için rahat bir nefes alabilir.

Acımasızca gülümsedim ve başımı salladım. Bu bendim. Benim hayatım buydu. Ta ki Yuri Volkov onu kurtarıp beni bataktan çıkarana kadar. Suçun hayatımı kurtarması bir anlamda şiirsel olarak berbat bir şey. Markette cebime bir kutu ton balığı koyacak yaşa geldiğimden beri suçluydum. Ama bana kardeşliği gösteren Bratva oldu. Aileyi. Amaç. Dışarıdan bakan birine ne kadar garip gelse de onur.

Homurdanarak ayağa kalktım. Bacaklarımdaki ve avuç içlerimdeki tere toz yapışıyor. Ama umurumda değil. Küçük hücreyi hızla geçip parmaklıkların üzerine atlıyorum. Tırmanıyorum, ellerimi kafesin tepesine doğru sallıyorum ve orada asılı kalıyorum. Kaldırırken çenem gıcırıyor, kendimi tekrar tekrar yukarı ve aşağı çekiyorum.

Tüm bu egzersizler sadece delirmemi engellemek için değil. Durumumu, parmaklıkları ya da nerede olduğumun belirsizliğini aklımdan çıkarmak için de değil.

Aklımı ondan uzaklaştırmak için. Doktor. Quinn.

Filmlerde, azılı suçluların duvarlarda sevdiklerinin resimlerini tuttuklarına dair bir efsane vardır... dışarı çıktıklarında onları bekleyen hayatın hatırlatıcıları. Ama gerçekte, parmaklıklar ardında buna yer yoktur. Böyle bir yerde umut sizi öldürür. İyilik, dalgalar sizi altına çekene kadar ayak bileklerinize bağlı bir taş gibi sizi ağırlaştıracaktır.

O iyiliktir. O umut. Ve ben bunu kafamda tutamam.

Gözlerimi kapatıyorum, bedenim acı içinde çığlık atana kadar tekrar tekrar kaldırıyorum. Ve sonra devam ediyorum. Ama kaslarımın yanmasına, gözlerimdeki ve dilimdeki ter ve kumun acısına rağmen, o hala orada. Hâlâ kafamın içinde.

Bana bakmak için döndüğünde uzun, koyu renk atkuyruğunu savuruşunu hatırlıyorum. O iri mavi gözlerdeki korku kıvılcımını ve başka bir şeyi tekrar ediyorum. Nabzım, onun teninin altındaki anıyı hatırladıkça egzersizle zorladığımdan daha da sert atıyor.

Elimi. Nabzı parmak uçlarımin altında zonkluyordu. Dudaklarındaki ıslaklık baştan çıkarıcı gibi parlıyor.

Ve sonra, tek hatırladığım ya da bildiğim onu öptüğüm an. Onu bedenime yaslamıştım, ağzı benimkine karşı titriyordu. İniltileri dilimin üzerinde bal gibiydi. Saf sıcaklık ve iyilik anı.

Kalbimin hızla çarptığını hissedebiliyorum. Tenim ona yakın olma ihtiyacıyla yanıyor. Ellerim parmaklıkları daha sıkı kavıyor, kavrayışımın altında onun kalçalarının olmasını istiyorum. Ve sikim kalın bir şekilde kabarıyor, hapishane pantolonumun ince malzemesine karşı titreşiyor.

Bir hırıltıyla, tıslayarak toz bulutu içinde yere düşüyorum. Gözlerim kısılıyor ve kapanıyor. Onun anısını hırıldayarak kafamdan atmaya çalışıyorum. Ama işe yaramıyor. Hiçbir şey işe yaramıyor. Bu hissi iyi bilirim. Derimin altındaki bu yanmayı. Bu ihtiyacı.

O benim yeni uyuşturucum. Öpücük iğneydi. Ve bu ağrı benim bağımlılığım.

Metal karyolamın kenarına oturuyorum ve yüzümü ellerimin arasına alıyorum. Hava emiyorum, meditasyon yapmaya çalışıyorum. Kalbimi yavaşlatmaya ve içimde daha fazlası için kükreyen ejderhayı sakinleştirmeye çalışıyorum. Bir saniyeliğine işe yarıyor. Ta ki taş odanın kapısı paslı bir sıkışma ve metal bir patlamayla açılana kadar. Kaşlarımı çatıyorum ve üç muhafız sırtarak içeri girerken başımı kaldırıp bakıyorum.

"Ayağa kalk, yoldaş," diye alay ediyor biri. Gözlerim onun ve iki arkadaşının yüzünde geziniyor. Hepsinde gergin bir heyecan var. Bu iyi bir şey değil.

"Hey, ayağa kalk!" Bir başkası havlıyor. Kaşlarımı çatıyorum, bilgisiz görünmeye devam ediyorum.

"Siktir, ikinizden biri Rusça biliyor mu?"

"Hayır."

Bronz tenli biri bana sırıtıyor. "Hablas español, cabron?"
Kıs kıs gülüyor.

Evet.

Diğerleri kıkırdıyor. Ben sadece iyi
niyetle gülümsüyorum. İlk adam inledi.

"Siktir et."

Elleriyle dönerek işaret ediyor. Ne istediklerini biliyorum. Bileklerimi arkama ve kapının parmaklıklarına dayamamı istiyorlar, böylece beni kelepçeleyip götürebilecekler. Bunu biliyorum. Yine de bunu bildiğimi bilmelerine izin vermeme gerek yok.

Omuz silkiyorum, gülümsüyorum.

Kaşlarını çatıyorlar. Sinirleniyorlar.

"Şimdi, orospu çocuğu!"

Biri elindeki tüfeği kaldırıp bana doğrultuyor. Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. Bu adamlar kovboyculuk oynayan serseriler. Bu da benim şebekeden uzak bir yerde olduğum teorimi destekliyor. Askeri değil, ama ordu tarafından finanse edilen. Guantanamo ya da öyle bir yer. Bu adamlar askeri eğitim almış olabilir. Ama asker değiller. Sıra sıra dizilmiş kalın metal parmaklıklara pompalı tüfek doğrultuyor. Sıçrama hasarı kendi yüzlerini uçurur. Belki benimkini de. Ama tetiği çekerse hiçbiri ciddi

hasar almadan kurtulamaz.

Diğeri bana bir M16 doğrulttu. O parmaklıkların arasından gayet iyi geçecek.

"Şimdi," diye homurdanıyor.

Arkadaşı elleriyle işaret ediyor. Bu sefer ben dönüp kollarımı parmaklıklara dayıyorum. Bu kötü bir fikir olabilir. Ama öyle ya da böyle beni bu hücreden çıkaracaklar. Ya bunu yapacaklar ya da buraya bir ekip getirip beni eşek sudan gelinceye kadar dövecekler. Sert ve haşin olabilirim. Ama hiç kimse taktik teçhizatlı ve şok tabancalı on adamla birkaç raunt dövüşecek kadar kaba ve sert değildir.

Ayrıca, nerede olduğuma dair bir fikir verebilir. Nabzım güm güm atıyor. Doktoru bir kez daha görmemi de sağlayabilir.

Kelepçeler bileğimde şingirdiyor. Kapıyı açıyorlar, üç silahı üzerime doğrultmuşlar. Kendilerine ne kadar çabuk işediklerini görmek için sahte bir saldırı yapmak istiyorum. Yine de yüzümden vurulmaya değmeyebilir.

Ayak bileklerime yürüme demirleri takıyorlar ve beni odadan dışarı çıkarıyorlar. Çift metal kapıdan geçerek temiz, şık, iyi aydınlatılmış bir koridora çıkıyoruz. Taş zindan odasında gerçek anlamda bir kafeste kaldıktan sonra, bir kale zindanında olmadığımı neredeyse unutmuştum.

Yürüyen merdivene doğru ilerliyoruz. İnce ince gülümsüyorum. Burası iyi planlanmış. Katlar arasında hareket etmek için yürüyen merdivenler asansörden çok daha akıllıca. Asansör kapalı bir alandır. Onlara saldırabilir ve yaklaşmaya zorlayabilirim. Hareketli merdivenlerle mesafelerini koruyabilirler.

Daha fazla koridorda ilerliyoruz. Bakmaya devam ediyorum ama Quinn'den bir iz yok. Gerçi diğer gardiyanlarda gözle görülür bir eksiklik var. Ve kameralar. Çenem titriyor. Duyularım ayarlanıyor. Bu doğru gelmiyor.

Bir köşeyi döndükten sonra duş odası gibi büyük bir odaya girdik ama duş yoktu. Sadece başlıkların takılacağı sütunlar var. Duvarlar fayans, fayans zeminde de büyük giderler var.

Evet, bu hiç iyi değil.

"İyi eğlenceler, sik kafalı."

Tam zamanında döndüm ve muhafızların kapıyı kapatırken sırttıklarını gördüm.

Sikeyim. Ellerim hala kelepçeli. Ayak bileklerim hala bağlı.

"Privet ty kusok der'ma."

Merhaba, bok parçası.

Dönüp gölgelere bakıyorum. Birden onu gördüm. Hayır, onları; yine üçünü. Adamlar gömleksiz ve gözlerim tenlerini kaplayan Bratva mürekkebinin üzerinde geziniyor. Hayatımda bir sürü Rus mafyası dövmesi gördüm. Ama hepsinin göğsündeki aynı dövme nefesimi kesiyor.

Kahretsin. Bu Belsky Bratva ailesinin mührü; yakın zamanda çoğunlukla kendi ailem Volkovlar tarafından yok edilen rakip bir aile. Liderleri Semyon, Yuri'ye karşı bir hamle yapmış, ona ihanet etmeye çalışmıştı. Bu onu öldürttü ve bizi tüm o aileyle savaşa soktu. Şimdi hepsi yok oldu; çıkarları Volkov ailesi tarafından yutuldu.

Tetiği ben çekmedim ama Semyon'un düşüşünde büyük bir rol oynadım. Tüm bu olaylar yaşanmadan önce Semyon bana yaklaşıarak Yuri'den sadakatimi "satın almaya" çalışmıştı. Parasını aldım. Ona asla sadakatimi göstermedim. Sadece yalan söyledim. Sadece onu benim ve Yuri'nin ipinde bir kukla olarak tutmaya yetecek kadar bilgi.

Semyon haydut bir morundu. Onun için para sadakat demekti. Ama ben hayatımı Yuri'ye borçluyum. Yuri'ye on hayat borçluyum. Para için ona sırtını dönmek, öz babana sırtını dönmek gibi bir şey olur.

Ben de Semyon'a aptalmış gibi davrandım. Onun cebinde olduğumu düşünmesine izin verdim, ta ki öyle olmadığım ana kadar. Ve bu onun ölümüne yol açtı.

İçimden bir ses, bu adamların tüm bunlar hakkında söyleyecek bir şeyleri olabileceğini söylüyor.

"Konaklamanızdan memnun musunuz?"

Gülümsüyorum. "Spa eksikti ama evet."

Sırıttıyorlar. "Şaka yapmaya devam edin, Volkov pislikleri."

Bileklerimi kaldırıyorum. "Şunları çıkar da biraz daha şakalaşalım."

"Hayır, hiç sanmıyorum."

Yaklaşıyorlar. Gerginim.

"Semyon Belsky'nin selamı var," diye hırlıyor biri.

"Semyon Belsky korkak bir pislik gibi cehennemde çürüyor," diye homurdanıyorum.

Ortadaki kıpkırmızı oluyor. "O benim kuzenimdi."

"Bir bokla akraba olduğumun reklamını yapmazdım."

Üçü de arkaya uzanıp pırıl pırıl, sert görünümlü şişleri çıkardılar. Gerildim, sıçramaya hazırdım. Ellerim ve bacaklarım bağlı olabilir. Ama iki yüz yetmiş kiloluk saf kasım var. Bir kafa darbesi almak istemem.

"Birimizi yakalayabilirsin," diye homurdanıyor biri. "Üçümüzü de alamayacaksınız."

"Çene çalmayı bırakalım ve öğrenelim," diye homurdandım.

Semyon'un kuzeni sırtıyor. "Bundan zevk alacağım, seni Volkov sikiği."

"Ben de," diye dişlerimi göstererek ince ince gülümsüyorum. "Kuzenin gibi yalvarıp altına işeyecek misin merak ediyorum."

Öfkeli görünüyor. Ama bu iyi bir şey. Onu öfkeli istiyorum. Öfkeli olmasını ve iyi düşünememesini istiyorum. Bu benim avantajıma.

"Ölme zamanı, orospu çocuğu," diye hırlıyor.

Acele ediyorlar. Geriliyorum ve onları yarı yolda karşılıyorum. Bıçaklar kesti. Kan akıyor. Ve bildiğim son şey, yüzünün zihnimde yüzdüğü anı. Düşünebildiğim son şey dudaklarının yumuşak ve ıslak bir şekilde dudaklarıma değdiği. Ve sonra hiçbir şey bilmiyorum.

Küçük kulübün yarı karanlığında, elektro gitarın son notaları mırıldanıyor ve sabah sisi gibi havada asılı kalıyor. Sahnedeki solo kadın, mavi ışıkla yıkanan başını yavaşça eğiyor. Uzun kızıl saçları -neredeyse büyük elektro gitarıyla aynı renkte- düğümler ve dalgalar halinde aşağıya dökülüyor.

Parmakları son akoru bir kez daha tıngırdatıyor ve biliyorum ki mekandaki her bir kişi, sevdiği birinin gidişinin arka lambaları gibi kalplerini çektiğini hissediyor. Akor tam yedi saniye boyunca iğne ucu kadar bir sessizlikle havada asılı kalıyor. Ta ki aniden tüm mekân alkışa boğulana kadar.

Küçük kafe masasında ayağa fırlayıp çılgınca alkışlıyorum. Lanet olsun, çok iyi. O kadar iyi ki, onu böyle küçük, sıra dışı kulüplerde çalarken görmek neredeyse acı veriyor. Yani Nashville'deyiz. June Hendrix kadar yetenekli bir hatun Ryman'da çalmalı. Ya da bir dünya turnesinde.

Ancak daha bencil bir not olarak, bu kadar yeteneğin, adını Johnny Cash'in bir sözünden alan favori içki mekanım The Line'daki gibi küçük bir sahneye sığdırıldığını görmek çok güzel.

Alkışlar kesildiğinde -burada sadece otuz kişi tıkış tıkışız- June son bir gülümseme ve hızlı bir selam veriyor. Onun bu şekilde geçişini izlemek çok komik. Sahnede, o geçici bir rock yıldızı. Jeff Buckley'nin çenesini düşürecek bir ses ve gitar yeteneğine sahip bir kadın-kadın şair bilgisi.

Sonra ışıklar yanıyor ve utangaç, kızarmış, tuhaf, aptal June - beş yaşımızdan beri dünyadaki en iyi arkadaşım. Seyircilerden bir çifte beceriksizce teşekkür edişini izlerken sırtıyorum. Çok zorlama görünen bir selfie için eğiliyor, onlara tekrar teşekkür ediyor ve sonra gözüne çarpıyor.

Dudaklarından hava üflüyor, yanaklarını şişiriyor. Bir parmağını kaldırıyor ve dünyadaki en değerli varlığı olan Ruby'yi gitar kılıfına yerleştirmek için dönüyor. Sert kabuklu kapağı kapatıyor, kilitliyor ve küçük yuvarlak masaların arasından benimkine doğru manevra yapmak için dönmeden önce onu havaya kaldırıyor.

"Rock. Kahrolası. Star!"

Bana doğru gelirken gözlerini deviriyor. Kollarımı ona doluyorum, ona sıkıca sarılırken gülüyorum.

"Bu harikaydı, eff-why-eye. Yeni şarkı mı?! Dalga mı geçiyorsun benimle?!"

Kızarıyor ve gözlerini deviriyor. Ama yine de yüzündeki gurur ışıltısını görebiliyorum. Arkadaşım sahne dışında kocaman, beceriksiz bir salak olabilir. Ama aptal değil. İyi olduğunu biliyor, gerçekten çok iyi olduğunu. Bunu küçümsese bile.

"Teşekkürler. Yine de üzerinde biraz çalışmam gerekiyor. Önümüzdeki ay kayıt yapmadan önce ayarlamaya çalışıyorum."

June, evrenin adil bir yer olmadığının harika bir örneği. Çılgınca yetenekli, güzel, nazik ve kıcını yırtarak çalışıyor. Ama Nashville zor bir yer. Ve June, "harika bir şarkı yaz, onu dinleyebilecek bir avuç insan için çalabildiğin kadar çal, bir demo kaydet ve sonraki yılı kelimenin tam anlamıyla plak şirketlerine dört saniyesini dinlemeleri için yalvararak geçir. Durula, tekrarla."

June benim yaşında ve on beş yaşından beri bu işi yapıyor. Henüz ünlü değil, ama bunu her zaman "henüz" ile çerçevelemeye özen gösteriyorum. Eninde sonunda oraya ulaşamayacak kadar iyi ve azimli.

"Bence bu mükemmel. Vay anasını, bayan."

Sırıttıyor. "Teşekkürler, Doogie."

Gözlerimi deviriyorum. Benim için en sevdiği lakap bu. Doogie, doksanların başında Neil Patrick Harris'in canlandığı genç doktor Doogie Howser'daki gibi. Yıllar boyunca aldığım bir milyon "Doctor Quinn, Medicine Woman" şakasından çok daha iyi.

"Al, senin için."

Ona buzlu bir viski uzattım.

"Oooo, teşekkürler-" diye kaşlarını çatıyor. "Hadi ama, gerçekten yine yalnız mı içiyorum?"

Yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm, nöbetçiyim." Ama keşke içiyor olsaydım. Sinirlerimin çalkalanmasına yardımcı olabilirdi ve

Dört gün sonra bile durmayan gümbür gümbür bir nabız.

"Olaydan" dört gün sonra; yani Maksim beni bir kafesin ortasında eşine sahip çıkan vahşi bir hayvan gibi öptü.

Hatırladıkça içim ürperiyor.

"Ezik. Nasıl nöbetçi oluyorsun? Bir hastanede bile çalışmıyorsun."

Omuz silkiyorum. "Üzgünüm."

İç çekiyor. "Sorun değil. Buna alışkınım. Sanırım başarılı bir doktor eşinin hayatı bu," diyor hüzünlü bir sırıtışla.

Onun dramatizmine ve karım olmasıyla ilgili şakalarımıza gülüyorum.

"Bay Moneybags nasıl?"

Yaltaklanmayı gizliyorum. Quinn ve ben birbirimize her şeyi anlatırız; her zaman, beş yaşımızdan beri. Her şeyi, yani bugünlerde asıl işimin ne olduğu dışında. Ve eğer bu iş nedeniyle bana verilen açıkçası dehşet verici ifşa etmeme anlaşmaları ve CIA tarafından incelenmiş güvenlik izinleri olmasaydı ona söylerdim.

Ona söylemek istiyorum. Ama söyleyemiyorum. Yani, büyük, büyük sonuçları söyleyemem. Ona işim hakkında yalan söylemek zorunda kaldığımda hep bir pişmanlık hissederim. June, hayatımdaki herkes gibi, inanılmaz derecede zengin bir iş adamının özel aile doktoru olarak çalıştığımı düşünüyor. CIA bana insanlara çalıştığımı söylemem için sahte bir kişi verdi - doğrulanabilir bir geçmişi ve her şeyiyle. Ama bu çok fazla gibi geldi

Bana yalan söylüyor. Ben de sadece özel olduğunu ve ifşa etmeme anlaşması imzaladığımı söyledim. Ki bu teknik olarak doğru.

"Oh, iyi. Her zamanki gibi hipokondriyak. Bekle, peki stüdyoya tekrar ne zaman gidiyorsun?" Bizi ustaca işimden uzaklaştırarak söylüyorum. June sadece yarı yarıya inandı.

"Bir gün Doogie, seni sarhoş edip şu gizemli işin hakkında konuşmanı sağlayacağım."

Limonlu sodamdan bir yudum alıyorum. "Evet, bir gün. Bana şu demo seansından bahset."

Omuz silkiyor. "İyi olacak. Sabahın ikisinde girmek zorundayım çünkü stüdyoda karşılayabileceğim tek zaman dilimi bu. Ama geçen ay Blue Note'da çaldığını gördüğümüz o çılgın kemancı kızı çok ucuza birkaç parça kaydetmeye ikna etmeyi başardım."

"Harika!"

Viskisinden bir yudum alırken gülümsüyor.

"Bekle..." seans için ayarlamaya çalıştığı başka bir yetenek hakkında merakla sessiz kalıyordu. Birkaç hafta önceki bir gösteride neredeyse ağzının suyu akarak izlediği son derece seksi, uzun saçlı, dövmeli bir gitarist.

"Hmm?" diyor kızarak hızlıca. Oh, evet.

Onaylandı. Çenem düştü.

"Cidden seksi suratlıyı ayırttın mı?"

Derinden kızarıyor ve sırtıtmamak için dudağını ısırıyor. "Öncelikle, onun adı Jason."

"Umurumda değil. Ya
ikincisi?" Sırıttıyor. "Onu
ben ayarladım."

Yüzüm aydınlandı. "June, bu inanılmaz!"

"Biliyorum!" Kıkırdıyor. "O çok ateşli."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet ve daha da önemlisi iyi."

İçkisinin geri kalanını hızla deviriyor. "Kızım, anlat bana. İyi
ve süper, süper başarılı. Şu anda kasabanın dilinde. Herkes
onu istiyor. Demoda oynaması için onu nasıl ikna ettiğim
hakkında hiçbir fikrim yok."

"Çünkü sen son derece Yetenekli mi? Oyun
oyunu tanır mı?"

Gözlerini deviriyor. "Quinn, o gerçekten çok iyi."

"Evet, sen de öylesin."

Gülümsüyor. "Sen en iyisisin. Demek istediğim, bu şehirde
önemli olan yerleri iyi oynayan biri."

"Hey! The Line'a böyle laf atma."

İkimiz de çok içen ya da parti yapan insanlar değiliz. Ama
on iki yaşımızdan beri müzik dinlemek için The Line'a
geliyoruz, burada her yaşa uygun konserler olurdu. June ve
ben müziği, bazı gençlerin ünlülerin dedikodu dergilerini ve
ortaokul dramalarını yuttuğu gibi yutardık.

Belki de o çalkantılı gençlik yıllarında arkadaş kalmamızın
nedenlerinden biri de buydu: ikimiz de kendi
tarzımızda tuhaftık. Ben liseden 12 yaşında mezun
oluyordum.

Babamın ısrarıyla Nashville'deki Vanderbilt'te üniversiteye girdim. Ve June, Stevie Ray Vaughn'un gitar sololarını öğrenmekle o kadar meşguldü ki erkekler ya da başka bir şey umurunda bile değildi.

Tıp fakültesi için Duke'ta geçirdiğim iki yıl, birlikte olmadığımız için berbattı. Ama sonra benimle Boston'a gelecek kadar harikaydı - ben Mass General'daki cerrahi ihtisasım için, o Berklee Müzik Koleji'ne gitmek için.

June'un benim "karım" olmasıyla ilgili şaka? Bu bir başa çıkma mekanizması. Çünkü yirmi iki yaşındayken ikimiz de hayat boyu bekar bayanlar sayılırız. Ve eğlenceli bir şekilde değil. "Kedilerle dolu bir ev ve Gilmore Girls tekrarları" tarzında.

June en azından biraz çıktı. Ama ben? Evet, doğru. Bu sadece çocukluğumdan beri hayatla inanılmaz derecede meşgul olmamla da ilgili değil. Asla "akranlarımla" aynı sayfada olmadığım gerçeği.

Yani üniversiteye başladığımda on iki yaşındaydım. Kimse on iki yaşındaki birini kardeşlik partilerine davet etmez. Ya da en azından hapse girmemesi gereken biri.

Ülkenin en gözde tıp fakültelerinden birine girmek için evden ilk kez ayrıldığımda on dört yaşındaydım. Sınıf arkadaşlarımla geri kalanı yirmi üç yaşındaydı. Sınavlarla geçen zor bir günün ardından mutlu saatler geçirerek gevşiyorlardı. Ben teknik olarak R-rated bir film izlemeye gidemezdim.

Ve sonra ihtisasım için Boston'a gittiğimde... şey, kimsenin ihtisası sırasında flört etmeye vakti yok. Kimsenin ihtisası sırasında duş almaya, yemek yemeye ya da uyumaya vakti olmaz. Ve bunun yanı sıra, ben tuhaf biriydim. Bir gösteriydim. Haber röportajlarında Doogie Howser'ın fotoğraflarının yanında gördükleri kız. Yasal olmayan bir merak.

İnanın bana, hayatımın o döneminde beni tavlamaya çalışan erkekler bunu parlak bir cerrah olduğum için yapmıyorlardı...

Haziran ayındaki "doktorun karısı" esprim, Boston'daki oda arkadaşının sonunda flört hayatımızın olmamasından yakınmamızı duymaktan bıkip "artık birbirimizle evlenmemizi" söylemesinden kaynaklanıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, birkaç yıl sonra, onunla bir ev dolusu kedi arasında kalırsam, June'u seçerim. İkimiz de ev sahibi takım için vuruş yapmayacağız, ama en azından müzik iyi olacak.

"Hayal dünyasındasın, ne oldu?"

İrkiliyorum, gözümü kırpıştırarak ona dönüyorum.

"Yok bir şey, sadece evlilik hayatımızla ilgili hayaller kuruyordum." Kıs kıs gülüyor. "Yemek yapamadığımı biliyorsun, değil mi?"

"Asla buralarda olamayacağım."

"Sorun değil. Seks hayatımız zaten çöp olurdu."

Gülüyorum. Pek çok açıdan haklı. Birincisi, ikimiz de heteroseksüeliz. İkincisi, ikimizin de bu konuda en ufak bir fikri yok.

Heteroseksüel olalım ya da olmayalım, flört deneyimimiz olmadığı için yatakta ne yaptığımızı bilmiyoruz.

Ama bu düşünce aniden şakadan başka bir şeye dönüşüyor. Düşüncelerim Yellow Creek'e, özellikle de delikte bir kafese kapatılmış bir adama kayıyor.

Maksim.

Olanları milyonuncu kez tekrarlarken titriyorum. İlk olarak tıbbi hücrede, elleri üzerimdeyken ve hırıltılı sesi kulaklarımdan doğrudan merkezime elektrik dalgaları gönderirken. Sonra beni kendine çekip sanki dünyadaki son iki kişiymişiz gibi öptüğünde.

Yüzüm kızardı. Evet, günlerdir o öpücüğü düşünüyorum- dudakları dudaklarıma değdiğinden beri her gece. Bu benim ilk öpücüğüm değildi, o kadar zavallı değilim. Ama ayak parmaklarımdan kıvrılmasına ve içimin tutuşmasına neden olan ilk öpücüktü. Sonrasında beni beyinsiz bırakan ilk öpücüktü.

"Alo? Dünyadan Doogie'ye mi?"

Tekrar göz kırpıyorum. Bu sefer, ona odaklandığımda, fena halde kızarıyorum. O da bunu fark ediyor, sudaki kanın kokusunu alan bir köpekbalığı gibi.

"Anlat bana."

Yüzüm daha da kızardı. "Sana ne söyleyeyim?" "Birincisi, onun adını."

Sırıtiyorum ve gözlerimi deviriyorum. Ama bu onu sarsmıyor.

"Quinn, çıkar
ağızındaki baklayı."

"Hiçbir şey yok-"

"Hepiniz kızarmış ve hüzünlüsünüz. Ve eğer Love Will Tear Us Apart'a aniden duygusal olarak bağlanmadıysanız..."
çenesini yukarı doğru sallayarak The Line'ın tavanındaki INXS çalan hoparlörlere bakıyor.

"Alo? Michael Hutchence bir buçuk yaşında bir bebektir."

June gözlerini devirir. "Vaiz, koroyla tanış. Tam bir bebek. Ama birdenbire 'hayallere dalmana' neden olacak kadar değil. Ayrıca, bu şarkı çıkmadan önce de böyleydin."

Yere bakıyorum ve aniden limonlu maden suyunu yavaşça yudumlamaya başlama dürtüsü hissediyorum.

"Saçmalıyorsun, biliyor musun?" Gülüyor. "Sanki bu noktada senin numaralarını bilmiyorum muyum?"

"June-"

"Kim o? Yani hiç sosyal hayatın yok."

Kaşlarımı çattım. "Alo? Ben burada mıyım?"

"Yani benden başka sosyal hayatım yok, bu arada ona da bayılıyorum," diye sırtıyor. "Peki kim o zaman? Binanızdan biri mi?" Yüzü buruşuyor. "Eww, üst katınızdaki daireden ürkütücü Ken değil, değil mi?"

Kusma suratı yapıyorum. June gülüyor.

"Oooo, yoksa işte mi?" Dramatik bir şekilde nefes nefese kalır. "Aman Tanrım, Bay Moneybags ile mi kaçacaksın?! O değil mi

Evli misin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sanki benim hayatım o kadar heyecanlı olabilirmiş gibi. Hayır, ucube. Erkek falan yok. Hiçbir yerde yok."

Sırıttıyor. "Ben gidip bunlardan bir tane daha alacağım..." bardağındaki buzu çingırdatıyor. "Ve sen de bir tane alacaksın-"

"Yapamam."

Dudaklarından hava üflüyor ve bir saniyeliğine tavana doğru süzülen kırmızı bir dal gönderiyor. "Tek kelimeyle lezzetli bir limonlu maden suyu demek istiyorum."

"Lime."

Gözlerini deviriyor. "Peki, tamam. Ama o zaman dökülene kadar seni o koltuğa yapıştırırım-"

Telefonum çalıyor. Kaşlarımı çatarak masadan çekip ters çeviriyorum. İnledim. Kahretsin. Yellow Creek'ten arıyorlar. Ve bu saatte, bu sadece dikiş atmam gereken korkunç bir olay olduğu anlamına geliyor. Harika.

"İş mi?"

Asık suratla başımı salladım. "Evet."

"Moneybags ne yaptı, kalçasını mı

kırdı?" Sırıttıyorum. "Kim bilir."

"Oooo, orrrr..." Müstehcen bir şekilde sırtıyor. "Bu bir ganimet çağrısı mı?" "Evet, bu benim gitmem için bir işaret."

June gülüyor ve yanımda duruyor. "Hey, sen. İkimizin de iyi bir sikilmeye ihtiyacı var."

Arkasındaki yağlı görünümlü adam o kadar hızlı dönüyor ki birası kot pantolonuna sıçırıyor.

"Dönmeye devam et, sürüngen," diye mırıldanıyor. Adam omuz silkiyor ve geri dönüyor. Ona sıkıca sarılırken gülüyorum.

"Bu gece harikaydın." "Teşekkürler, civciv."

"Eve gitmek için iyi misin?"

Sırıttıyor. Bu da aramızdaki bir başka aptalca şaka, çünkü her ikimizin dairesi de farklı yönlerde olsa da The Line'a yaklaşık yüz metre uzaklıkta.

"Sanırım idare edebilirim. Moneybags'e benden selam söyle."

Ona bir öpücük veriyorum ve Yellow Creek'i geri aramak için dışarı çıkıyorum. Operatör, ana ofise doğrudan bir hatta geçmeden önce kod girmemi istiyor.

"Öyle mi?"

"Ben Doktor Coolidge. Sorun nedir?"

Ofisteki adam iç çeker. "Aynı bok, farklı gün, doktor. Umarım bu gece için planınız yoktur."

"Ne-"

"Çabuk gelsen iyi olur doktor. Geçen gün pansuman yaptığınız Rus adam yine kendini kesmeyi başardı."

Kahretsın.

Telefonu kapatıp arabama doğru koşarken kalbım yerinden çıkacak gibi oluyor.

Moskova, Rusya, On Yıl Önce:

ADRENALİN, zaten damarlarımda dolaşan zehre karışıyor. Parmaklarım elimdeki silahın etrafında sıkıca kıvrılıyor. Çenem gıcırdıyor. Vakit neredeyse geldi.

Takım elbiseli adam -hedefimiz- neredeyse her gece bu parkta yürüyor. Bunu yaptığı için aptalın teki. Andrei ve benim gibi keşlerin sırtlanlar gibi dolaştığı bir parkta böyle giyinmiş, servet içinde yüzerken mi? Bunu hak etti. Yapmasaydı bile, yıllar önce kalbimdeki empatiyi zehirlemiştim.

Eroinin empatisi yoktur. Bağımlılık esir almaz. "Vy gotovy?" Andrei bir seğirme ile mırıldanıyor. Hazır mısın?

"Da," diye sırtıyorum. Evet, hazırım. Bir haftadır bu adamı izliyoruz. Burada yeni olmalı... belki de parkın kenarında sattıkları yeni yenilenmiş şehir evlerinden birine taşınmıştır. Ve evet, belki yakında bir gün, soylulaştırma benim ve Andrei gibi adamları buradan yeni avlanma alanlarına sürükleyecek.

Ama bu gece değil.

Bu adamı izliyorduk. Süslü takım elbise, pırıl pırıl Patek Philippe saat. şofrl Bentley'lere binip inişini izledik. Kahretsin, yaşayabileceği şehir evleri krallar gibi satılıyor.

Andrei ve ben bu gece iyi yemek yiyeceğiz. Demek istediğim, kollarımıza sıkıştırabildiğimiz kadar eroinle kafayı bulacağız.

Komik olan şu ki, biz arkadaş bile değiliz. Keşsen arkadaşın olmaz. Sadece suç ortakların olur. Kendine zarar vermede ortaklar. Bencilce kendini yok etme ortakları. İş başa düştüğünde, ikimiz de diğerine yardım etmeyiz. İşler yle yürümüyor. "Yoldaşlığımız" tek bir şeye dayanıyor: bir gün bizi öldüreceği neredeyse kesin olan bir zehirle olan aşk ilişkimiz. Muhtemelen er ya da geç.

Hedef bir sokak lambasının altında rahatça yürüyor. Bir sonrakine otuz adım var. Ve bizi geçmek zorunda, taş ve ağaç yığınının arkasına saklanmış. O yaklaştıkça nabzım hızlanıyor. Yaklaşıyor. Daha da yaklaşıyor. Tam önümüze geldiğinde, saldırıyoruz.

"Day nam svoye der'mo, ublyudok!" Andrei hırıltılı bir sesle bağırıyor. Bize bokunu ver, orospu çocuğu.

İlk kırmızı bayrak, hedefimizin hemen altına işememesi olmalıydı. Aslında, neredeyse hiç irkilmedi. Onun yerine, rahatça dönüyor ve gülümsüyor. Bununla eğleniyordu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bir terslik var.

"Şimdi!" Andrei bağılıyor, titrek, sarsak, keş elleriyle silahı adama doğrultuyor. "Bize ver-"

"Ty znayesh' kto ya?" Adam eğlenen bir ses tonuyla soruyor. Kim olduğumu biliyor musun?

"Kim olduğun umurumda değil-"

"Çok yazık."

Adam o kadar hızlı hareket ediyor ki ne olduğunu bile anlayamıyorum. Andrei panikledi ve tetiği çekti. Ama biz keşiz ve kafamız iyi. Üstümüzde bir ahır olsa onu bile vuramayız.

Takım elbiseli adam koşarken yana doğru kaçınca Andrei'nin atışı ıskalıyor. Andrei tekrar ateş eder ama adam silahı havaya kaldırır. Dönüyor ve aniden silah Andrei'nin değil onun eline geçiyor.

"Siktir-"

Adam soğukkanlı ve sakin bir şekilde silahı Andrei'nin şaşkın yüzüne doğrultuyor ve tetiği çekiyor. Zarar gören ortağım -arkadaşım değil- aniden yarım başıyla geriye doğru sallanırken, High-me fazla gerçekçi bir film izler gibi izliyor. Vücudu yere yığılıyor. Takım elbiseli adam sakince bana dönüyor ve sıcak silahın namlusunu alnıma dayıyor.

Silahımı bıraktım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Hay sikeyim. Bu şekilde öleceğimi hayal etmemiştim. Yedi yıl eroin kullandım ve beni öldüren şey bu mu? Neredeyse komik.

Çok komik. Korku kalbimi ele geçirirken bile sessizce gülüyorum.

"Ty znayesh' kto ya?" Adam tekrar soruyor, sesi soğuk ve düz. Benim kim olduğumu biliyor musun?

Başımı salladım. "Hayır."

Sırıttıyor. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım.

Gözlerini bana dikti. Tam o sırada, takım elbiseli, silahlı, sert görünümlü yedi adam park yolundan hızla geliyor. Bana küfrediyorlar ve silahlarını bana doğrulttukları sırada biri beni yan tarafıma doğru tekmeliyor. Biri tabancasının namlusunu şakağıma dayadı. Gözlerimi kapatıyorum. İşte bu kadar.

"Zhdat," diye homurdanır takım elbiseli adam aniden, elini kaldırarak. Adamlar duraklıyor. Kafama silah dayayan adama eliyle işaret ediyor. Adam başını sallıyor ve silahı çekiyor.

"Gerçekten kim olduğumu bilmiyor musun?"

Eroin sisinin içinden başımı sallıyorum. "Nyet."

Kıkırdıyor. Etrafımdaki erkekler de öyle.

"Bir dahaki sefere birini soymaya çalışmadan önce ev ödevini yapmalısın."

"Evet," diye hızlıca geveledim.

"Evet, efendim." Kıkırdadı. "Bu

bir şakaydı." "Tamam."

Birden kaşlarını çattı. Gözleri kan çanağına dönmüş gözlerime dikildi. Ve aniden, sanki görüyor gibi.

Yedi yıl eroin kullanmak sizi iki konuda uzman yapar: eroin ve eroin konusunda uzman olan diğer insanları tespit etmek. Ve benim baktığım kişi de bu, farkındayım. Tıpkı onun bende fark ettiği gibi.

"Bana kollarını göster," diye sessizce homurdanıyor.

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Uzun kollu gömleğimin kollarını yukarı çekmeye çalışıyorum. Ama manşetleri çok sıkı. Ve kafam çok iyi. Adam kaşlarını çatıyor ve yanındaki adama dönüyor. "Ona yardım et," diye homurdanıyor.

Adam sırtıyor ve kötü görünümlü bir bıçak çıkarıyor. İki tanesi beni yakalarken homurdanıyorum, o da bıçağı lanet gömleğimi şeritler halinde kesmek için kullanıyor. Takım elbiseli adam için çıplak kollarımı yukarı çekiyorlar. Gözleri dövmeleri tarıyor ama izlere takılıyor.

Sessizce homurdanıyor ve bana ters

ters bakıyor. "Ne kadar sürecektir?"

"Yedi yıl."

Kaşlarını çattı. "Etkileyici."

"Uh, teşekkürler."

"Yani henüz ölmemiş olman beni etkiledi."

Omuz silktim. "Beni öldürmek zordur."

"Tüm çabalarına rağmen," diye homurdanıyor, korkmuş kollarına bakarak. Gözleri omzuma, temel eğitimde yaptırdığım asker dövmesine kayıyor.

"Askerlik yaptın mı?"

Başımı salladım. "Afganistan."

"Bağımlı olduğun yer orası mı?"

Tekrar başımı salladım. "Da."

"Bir zamanlar güçlüydün, değil mi?"

Önceden." Yere baktım. "Da."

"Bay Volkov, ondan kurtulup gitmeliyiz," diye homurdanıyor adamlardan biri. Gözlerim şişiyor.

Sikeyim. Ben.

Yavaşça, adının verdiği dehşet ve tanıma duygusu gözlerimi doldururken, bakışlarımı kusursuz takım elbisenin üzerinde gezdiriyorum. Uyuşturucu için satmayı hayal ettiğim pırıl pırıl saatin üzerinden, Yuri Volkov'un yüzüne kadar sürüklüyorum - Rusya'daki en acımasız, kötü şöhretli Bratva ailesinin başı.

Az önce şeytanın ta kendisini soymaya çalıştım. Sadece ölmedim. Önce acı çekeceğim. Hem de çok.

Yüzümdeki tanıma ifadesini görünce sıırttı. "Sana söyledim, bir dahaki sefere ödevini yapmalısın."

Boğuluyorum. "Bay Volkov-"

"Al onu," diye homurdanıyor sessizce, gitmek için dönerken.

Yüzüm soluyor. Kalbim düşüyor. "Lütfen! Lütfen! Lütfen!
Merhamet et! Ben yapmadım-"

"Seni öldürmeyeceğim," diye homurdanıyor bana
dönerken. Gözlerinde bir hüznün var. "Ama inan bana..."

İki adamı kollarımı tutarken iç geçiriyor.

"Keşke yapsaydım diyeceğiniz birkaç noktadan daha fazlası
olacak."

Burada:

Beni karanlıktan çıkaran acı. İnliyorum, şok tabancasının
darbesi beni sarsarken bilinçsizliğin karanlığından kendime
geliyorum.

Etrafımda birkaç erkek sesinin güldüğünü
duyabiliyorum. "İşte orada."

Göz kırpıyorum. Kafam karıştı. Ve her şey acıyor.
Odaklanmaya çalışıyorum. Nerede olduğumu hatırlamaya
çalışıyorum. Nasıl oldu da...

Şok tabancası yan tarafıma saplandığında hırlıyorum,
dişlerim acıyana kadar cızırdıyor. Oturduğum masadan
kalkıyorum. Ama ona bağlı olduğumu fark ettim. Sırtım
kaygan ve yapış yapış. Ve aniden, geri gelmeye başladı.

O kilitli odadaki Belsky Bratva dövmeli üç adam. İlkine öyle
sert kafa attığımı hatırlıyorum ki dişlerinin ve burnunun
kafatasımın tepesine çarparak kırıldığını hissettim. I

Bir bıçağın keskinliğini hissettiğimi ve iki ayağımla birden savrulduğumu hatırlıyorum. Adam geriye doğru gitti, ben de kafasının üstüne vurdum. Boynunun kiremitli zemine çarparken çıkardığı sesi ve hissi hatırlayabiliyorum.

Ondan sonra hiçbir şey hatırlamıyorum. Ama diğer ikisinin de öldüğünü varsayıyorum. Çünkü ben kesinlikle ölmedim. Ölü olamayacak kadar çok canım yanıyor.

"Tekrar hoş geldin, bok kafa," diye kıkırdıyor adamlardan biri. Suratıma ters bir tokat attı, ben de homurdandım.

"My khotim sprosit' vas o Yuri Volkov." Size Yuri Volkov hakkında soru sormak istiyoruz.

Bozuk ve kötü aksanlı da olsa Rusça sesle irkiliyorum. Başımı çevirdiğimde sakallı bir muhafızın bana dik dik baktığını görüyorum.

"Ty russkiy, da?" Sen Rus'sun, değil mi?

Gülümsemeyi başarıyorum. Nefesimin altında zayıf bir şeyler mırıldanıyorum. Adamların hepsi canlanmış görünüyor.

"Gir içeri Jerry," diye homurdanıyor biri sakallı adama. "Bu bok çuvalının ne bildiğini öğren de bu saçmalığa bir son verelim. Duman ve ayna saçmalığından bıktım."

"Evet, maaş çekinden bıkmadın ama," diye kıs kıs gülüyor bir diğeri. "Otoparkta yeni F150'yi gördüm."

Bütün grup kıkırdar. Ama sakallı adam elini kaldırır. "Kapa çenenini ve dinlememe izin ver. Bu lanet dili zar zor konuşabiliyorum, dostum."

Yine sessizce mırıldanıyorum. Kanlı ağzıma iyice yaklaştığında oda sessizleşiyor. Sırtıma dürtüsüne direniyorum.

"Da?" diye homurdanıyor. "Skazhite mne i my vam pomozhem." Söyle de sana yardım edelim.

Oda sessizliğe gömülürken yavaşça nefes alıyorum, kulağı ağzımın hemen yanında. Gülümsüyorum.

"Bir sik yala."

Adam sertleşiyor.

Hepsi etrafımda toplanırken adamlardan biri, "Bu bok parçasını becermekten zevk alacağım," diye hırlıyor. Birden dört şok tabancası saydım ve pırıl pırıl parlıyordu. Evet, bu çok berbat olacak.

Birden odanın kapısı pat diye açılır.

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Göz kırpıyorum. Bu gerçek olamaz. Ama onun sesini uykumda tanıyordum. Onu gördüğümünden beri her gece uykumda, rüyalarımnda onun sesini tanıyorum.

Adamların hepsi, yapmamaları gerektiğini bildikleri bir şeyi yaparken yakalanan çocuklar gibi geri adım atıyor. Bu çok açıklayıcı. İçlerinden biri odaya dalan Quinn'e ters ters bakıyor.

"Bu işe karışma doktor-"

"Hayır!" diye bağılıyor.

Neredeyse sırtacağım. Kızda kıvılcım var.

"Hayır, bu..." diye iç geçiriyor bıkkınlıkla. Görüş alanına giriyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Gözlerim ona kayıyor. Bana bakıyor, bakışlarında bir şeylerin titrediğini görüyorum, sonra başını hızla geriye atıp muhafızlara dik dik bakıyor.

"Şaka mı yapıyorsun?! Her yeri kanıyor!" Demek sırtımdaki yapışkanlık bu yüzdenmiş.

Muhafızlardan biri kollarını ceketinin üzerinde kavuştururken kıs kıs gülüyor. "Burası spa değil, doktor."

"Burası Sovyet gulagı da değil!" Kız da ona ters ters bakıyor. Hepsine. Küçük bir baş belası gibi.

"Onu iyileştirmem gerek."

"Doktor-"

"Bu doğrudan Çavuş Kempton'dan gelen bir emirdir," diye soğuk bir şekilde tersliyor. Duvardaki telefona başını salladı. "Ara onu. Şu anda üst katta komuta onda."

Adamlar birbirlerine bakarlar.

"Aslında, sanırım onu arayacağım. Siz kızların burada hastamla baş başa ne konuştuğunuzu çok merak ediyorum."

Adamlar kıllanıyor. Ona dikkatle bakıyorum. Tehlikeli bir şekilde sınıra yaklaştı.

"Dediğim gibi doktor," diye homurdanıyor az önceki adam ona. "Burası spa değil."

"Neden Tom Kempton'ı çağırıyoruz ve hepimiz buranın tam olarak ne olduğunu açıklığa kavuşturmuyoruz, tamam mı? Çünkü burada gördüğüm tek şey savaş suçlarına çok yaklaşan bir sürü saçmalık. Siz ne dersiniz çocuklar?"

Adamlar ona ters ters bakar. Sonra birbirlerine. Sorumlu gibi görünen adam dudaklarını büzüyor.

"Tamam. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Kalçasını kaldırıyor. İlk defa etek giydiğini fark ediyorum. Gözlerim onun üzerinde geziniyor, nabzım güm güm atıyor.

"Ben seyirciyle çalışmam, Onbaşı."

Kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Hastamla yalnız kalmalıyım."

Homurdanıyor. "Aklını mı kaçırdın sen? Son seferden sonra mı? Hiç şansın yok."

"Harika, Çavuş Kempton'ı arayayım da şu işi halledelim-"

"Hey, lanet olası cenazen, doktor," diye homurdanıyor onbaşı. İnce bir gülümsemeyle omuz silkiyor ve diğerlerine dönüyor. "Bırakalım da iyi doktor işini yapsın beyler." Diğerleri başlarını sallıyor ve yanımdan geçip gitmeye başlıyorlar. Başlarındaki adam Quinn'e ters ters bakıyor.

"Dikkatli ol doktor," diye homurdanıyor. Bakışları bana yöneliyor ve daralıyor. "Ve lanet olası ağzına dikkat et, orospu çocuğu."

Yanımdan geçerken kalçasıyla üzerinde bulunduğum masayı itirmeyi ihmal etmiyor. Kapının çarparak kapandığını duydum ve inledim.

ameliyat masasına benzeyen bir yere yığılıyorum.

Quinn yavaş ve titrek bir nefes alıyor. Sanki ağzının, geri kalanının bozdurabileceğinden daha büyük bir çek yazmış olabileceğini yeni fark etmiş gibi kaskatı kesiliyor. Sanki yine benimle yalnız olduğunu fark etmiş gibi.

Ve ikimiz de geçen sefer bunun nasıl sonuçlandığını biliyoruz.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Kapı kapandığında, ses yargıcın tokmağının gümbürtüsüne benziyor - cezamın son çivisi.

Başımı sallayarak kaşlarımı çatıyorum. June'la çok fazla takılıyorum. Onun dramatikliği bana da bulaşıyor, kötü. Ama yine de, aniden, biraz fazla hevesli bir şekilde derinlere atlamış olabileceğimin farkına varıyorum.

Yavaşça dönüp ona bakıyorum. Gözlerim el ve ayak bileklerini ameliyat masasının kenarlarına bağlayan bağlara takılıyor. Bu beni rahatlatmalı. Ama bağlandığı son iki seferde bana dokunmayı başardığını görünce, rahatlamıyorum.

O iki zamanı düşünmenin bende uyandırdığı heyecanı görmezden gelmeye karar veriyorum. Çünkü bu hiç profesyonelce olmazdı.

Yine de "profesyonel" ben, gözlerimin onun çıplak gövdesinde - çıplak göğsünde ve karın kaslarında, dövmelelerinde ve yara izlerinde - gezinmesini engellemekte gerçekten zorlanıyorum. Bakışlarım yüzüne ulaştığında aniden nefesim kesiliyor ve dönüyorum

Bana baktığını fark ettiğimde hemen uzaklaşıyorum - bana, ona aç gözlerle bakıyorum. Bir profesyonel gibi. Evet, doğru.

Yutkunuyorum ve boğazımı temizliyorum. "Ee," diyorum zayıfça gülümseyerek. "Bu sefer bunu nasıl başardın?"

Maksim sırtıyor. "Sadece şanslıyım. Burada popüler bir adamım."

"Sağdan soldan arkadaşlar ediniyorum," diye mırıldanıyorum. Bir ameliyat arabasını sürüklüyorum ve çantamı üzerine bırakıyorum. Tıbbi malzemeleri çıkarmaya ve eldivenlerimi giymeye başlıyorum. Ona doğru eğilirken kaşlarımı çatarak dönüyorum. Ama bakışlarının benimkileri takip ederek yanlarına indiğinin farkındayım.

Taze yaraları incelerken kaşlarımı çatıyorum. Tanrım, bu kötü bir tane.

Geçen seferki gibi, çiftlikten buraya gelirken raporu gözden geçirdim. Bir kez daha, diğer üç mahkumla bir tartışmaya karışmış. Gerçi bir yüksek güvenli mahkumun, kafesinden dışarı çıkmak bir yana, kullanılmayan ve hiç bitmemiş bir duş tesisinde diğer üç mahkumla baş başa kalmayı nasıl başardığına dair ayrıntılar bulanık görünüyor.

Var olmasa bile.

Görünüşe göre her şey yine geçen seferki gibi olmuş. Üçü ona saldırmış ve iyi vuruşlar yapmış. Ama daha önce olduğu gibi, diğer üçü de ölmüş. Bu sefer farklı olan, Maksim'in görünüşe göre... Titriyorum.

Elleri kelepçeliydi ve ayakları prangalıydı. Elleri arkadan bağlı ve kaçamayacak durumdayken üç silahlı adamı öldürdü.

Gözlerim tekrar önümdeki masada oturan muhteşem ve tehlikeli adama kayıyor. Kim lan bu adam?

Yaraya tekrar bakıyorum. Kaşlarımı çatarak başımı eğdim ve irkildim. Tanrım, hâlâ saplanmış bir parça var.

"Ne kadar kötü?"

"İçinde hâlâ bir hatıra var." Kaşlarını çatıyor. "Bu kulağa hoş gelmiyor."

"Hoş bir his olduğundan şüpheliyim," diye mırıldanıyorum. Eldivenli parmaklarımla ona uzanırken dudaklarımı büzüyorum. "Bu acıtabilir."

Kaburgalarından metal parçasını çekerken bile irkilmemesine neden hâlâ şaşırdığımı bilmiyorum. Üzerine gazlı bez bastırıyorum ve geri kalanını inceliyorum. Çoğunlukla kozmetik dışında dikiş gerektirmeyecek yüzeysel kesikler. Ama... gözlerim onu tarıyor.

Adam zaten yara izleri ve mürekkepten bir goblen. Cildindeki yeni ince beyaz çizgileri pek umursadığını sanmıyorum.

Diğer tarafına geçiyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Burada bir yara daha var. Kan çoğunlukla buradan geliyor. Bunun dikilmesi gerekecek.

"Şanslısın," diye mırıldanıyorum setimi çıkarırken. "Daha fazla iplik." Sırıttıyor. "Kesinlikle pratik yapıyorsun."

Onu ustalıkla kapatırken yakınına eğildim. Sonra onu temizlemek için delinmiş yaraya geri dönüyorum. Daha önce olduğu gibi, antiseptikle yıkayıp dikmeye başladığımda adam neredeyse hiç irkilmiyor.

"Bu arada kırdıysam özür dilerim."

Maksim kaşlarını çattı. "Ne ile?"

"Sovyet gulag olayı."

Sırıtıyor. "Yanılmamışsın. Burası her ne ise, bir gulag değil. Ben bilirdim." Omuz silkiyor. "Ve Sovyet dönemi benim zamanımdan önceydi." Karanlık, tehlikeli gözleri benimkilere kayarken düpedüz şakacı görünüyor. "Senden daha yaşlıyım... ama o kadar da yaşlı değilim."

Dudağımı ısııyorum. Bir hastayla yaptığım bu basit konuşma neden bana flört ediyormuşum gibi geliyor?

"Kaç yaşındasın?"

"Otuz dört."

Yani benden on iki yaş büyük. İnledim ve gözlerimi kendime doğru yuvarladım. Evet, işte bu yüzden peşine düşülmemesi gereken bir şey bu; yaş farkımız. Dünyanın en tehlikeli hapisanesinde siyasi bir mahkum olması değil. Bir buçuk metre daha uzun ve belki yüz elli kilo daha büyük dövme ve yara izi kaplı kaslara sahip olması? Burada çıplak elleriyle altı adam öldürmüş olması mı?

Saçmalıyorum.

"Dışarıdaydın, eğleniyordun."

İrkiliyorum, delinmiş yarayı dikkatle dikerken kendimden geçtiğimi fark ediyorum.

"Ne?"

Maksim o delici, iç titreten kara gözleriyle merakla bana bakıyor.

"Dışarıdaydın."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, değildim."

"Makyaj yapmışsın ve etek giymişsin."

Çabucak yutkunarak kızardım.

"Bu gece çağrılmayı beklemiyordum."

"Gecenizi mahvettiğim için üzgünüm."

Omuz silktim. "Oh, iyisin. Kendini atlamış gibi değilsin, değil mi?"

Sırıttırıyor. "Umarım erkek arkadaşın bunu atlatır."

Gözlerimi deviriyorum, yanaklarımın yandığını hissediyorum. Bu flört mü? Flört gibi hissettiriyor. Ya da flört etme ve genel olarak erkekler konusunda o kadar berbatım ki, burada psikopatça tehlikeli bir mahkûmun benimle konuşması bile flört etmek gibi geliyor.

"Erkek arkadaşım yok,"

diyorum hemen. "Koca mı?"

Yüzüm kızardı. "Ah, tabii."

Kıkırdıyor

"Sen mi?" Ben de karşılık verdim.

Maksim sadece bakışlarımı tutuyor, gözleri benimkileri takip ediyor. "Hayır," diye homurdanıyor başını sallayarak.

Gergin bir şekilde gülümsüyorum ve elimdeki işe geri dönüyorum.

"Böyle bir yerde ne yapıyorsun?" Birden homurdanmaya başladı.

Sesinin sertliğinden titriyorum. Tanrım, neden onun sesi bana bunu yapıyor?

"Ben doktor muyum?"

"Ve dışarıda benim gibi adamlarla dolu olmayan pek çok hastane var."

Dudaklarım inceldi. "Bu uzun bir hikaye."

O kadar da uzun değil. Babam etrafımdaki her şeyi ve herkesi kontrol etmek isteyen militarist, zorba bir pislik ve beni kâr amacı güden gizli hapisanesinde çalışmak üzere bir devlet sözleşmesine kilitledi. Asansör konuşmasının tamamı bu kadar.

Dikişlerimi bitirip bağladım. Sonra pansumanı uygulamaya başlıyorum.

"Böyle bir yerde çalışmaktan hoşlanıyor musunuz?"

Sargılardan başımı kaldırdığımda omuz silkiyorum. "Tabii ki. Sevdiğim şeyi yapmamı sağlıyor-"

"Gerçekten, Doktor."

Dudaklarımı büküyorum. Lanet olsun, gözleri neden bu kadar çekici? Bu onun ölümcüllüğünün bir parçası mı? Avını yaklaştıran bir boa yılanı gibi mi?

Homurdanıyorum. "Tamam, gerçekten hayır." Sırıttıyor.

"Pekâlâ, burada işimiz bitti." Her şeyi hızla toparlamaya başlarken sessizce gülümsüyorum. Eldivenlerimi çıkarıp kanlı bandajlarla birlikte çöpe atıyorum.

"Lütfen beladan uzak durmaya çalış. Dikiş atacak yer bulamıyorum."

Maksim kıkırdar. "Arkadaş edinmeye çalışacağım."

Gülümsüyorum. Bu kadar silahsız ve rahat olmamalıydım. Tıpkı bu adamla flört etmemem gerektiği gibi... eğer bu flörtse bile.

"Önümüzdeki birkaç gün içinde yeni yaralarınıza bakmak için sizi kontrol edeceğim."

Ben kapıya doğru dönerken sessizce başını sallıyor. "Doktor."

Duruyorum, dönüyorum.

"Neden bana öyle diyorsun?"

Merakla kaşlarını çatıyor. "Doktor olduğun için mi?"

Kızardım "Hayır, yani... neden Quinn olmasın? Sana adımı söyledim."

Yüzü bomboş.

"Çünkü Quinn ya da 'doktor' olarak adlandırılmak için on yıl kadar çalıştığınızdan çok şüpheliyim."

Kalbim güm güm atıyor. Nihayet. Sonunda, burada biraz profesyonel saygı var. Ve bu saygı vahşi, kana susamış bir suçludan geliyor.

"Bana Quinn diyebilirsin," diyorum sessizce. "Eğer istersen." "Sana ne denmesini tercih ederdin?"

Dudağımı çiğniyorum. "Bana Quinn diyebilirsin." Başını sallıyor. Tekrar gitmek için dönüyorum.

"Quinn."

Kızaran ve ürpererek geri döndüm. Maksim'in gözleri beni delip geçiyor, altlarında titrerken beni özüne kadar soyuyor.

"Erkek arkadaşın hakkında yalan söyledim."

Dişlerimi alt dudağımda gezdirerek geriliyorum.

"Yani, buraya gelmek zorunda kalmamdan rahatsız olup olmaması gerçekten umurunda değil mi?" Alay ediyorum.

İnce ince gülümsüyor. "Hayır, yani aslında onu hiç umursamıyorum."

Nefesimi içime çekiyorum. Sessizce titriyorum. "Uydurmuyordum. Gerçekten yok-"

"Ve eğer yapsaydın, yine de umurumda olmazdı."

Gerisini gözleri söylüyor. Umursamazdı, çünkü bu dünyada, belki el ve ayak bileklerindeki kelepçeler ve belki de parmaklıklar dışında, onu benden alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Ve belki onlar bile.

Tüm bunları bakışlarının şiddetli, aç yakıcılığıyla birlikte alıyorum ve bu da içimin ısınmasına neden oluyor.

Başka bir şey söylemeden dönüp kapıdan içeri giriyorum. Yapamadan önce. O hipnotize edici tehlikeli boa yılanı gözleri bana izin vermeden önce.

Diğer tarafta, kapandığında ona doğru sarkıyorum. Nabzım hızla atıyor. Nefesim düzensiz geliyor. Ya da belki de hiç kaçmadım. Belki de sarmalları çoktan etrafımı sarmıştır ve başka bir yolu olduğunu düşünüyorsam kendimi kandırıyorumdur.

"UH, Bayan Coolidge! Bayan Coolidge! O bir toplantıda, Bayan -"

"Doktor," diye gürlüyorum, babamın idari asistanı olarak görev yapan, muhtemelen benim yaşlarımda, dehşet içinde görünen adama doğru dönüyorum. Gözlerimi dikip ona bakıyorum. "Ben Doktor Coolidge. Aman Tanrım."

Yutkunuyor. "Baban-" "Beni şimdi görecek."

O daha tek kelime edemedi dönüp babamın ofis kapısının tokmağını çeviriyorum. Ben içeri girerken Albay sertçe başını kaldırdı. Bilgisayar ekranına bakarken kaşları çatıldı.

"Seni sonra ararım."

Video görüşmesini sonlandırır ve aniden ayağa kalkar. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Onun olayı ne?"

Saat gece 11:30. Ama tabii ki babam çalışıyor. alışacağını biliyordum. O her zaman çalışır. Her zaman aç kurar. Her zaman entrikacı. Çocukluğumdan beri böyle. Aslında her zaman.

Bana kaşlarını çattı.

"Affedersiniz?" "Mahkum. Rus-"

"Ne giyiyorsun?"

Nefesimin altında homurdanıyorum. "Kullanılmayan duşlardaki olayla ilgili telefon geldiğinde dışarıdaydım."

Kaşlarını attı.

"Eee?"

"Peki ne, Quinn?"

"Rus. Mahkum beş-o-dört-dokuz."

Babamın kara kaşları çatıldı. "Bu gizli bir bilgi Quinn." "O çok popüler."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve omuz silkiyor. "Belki de bu hayvanlar için gerçekten güzel bir ağzı vardır."

Yaltaklanıyorum, ağzım ekşiyor. "İğrenç."

"Hapishane güzel bir yer değil, Quinn."

"Tam da bu yüzden buradayım. Ona ulaşmam gerekiyor."

Kaşlarını atıyor. "Sende. Bu kavgayı zaten yaptık. Kazandıklarını al, Quinn." Dönüp bar arabasına doğru ilerliyor.

"Hayır, daha fazlasına ihtiyacım var. Onu izlemem gerekiyor."

"Ne?" Babam bir kadehe bir yudum viski koyuyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Onu izlemem gerekiyor; video gözetimi ya da başka bir şey. Onun iyi olduğundan, hedef alınmadığından emin olmalıyım."

Albay derin derin güler. "Şaka yapıyorsun."

"Şaka yapmıyorum."

Başını sallıyor. "Bu pislige bebek bakıcılığı yapmak ister misin?" "Evet."

"Olmuyor," diye

homurdanıyor. "Sadece

basit bir video akışı-"

"Milyon yıl geçse de olmaz." "Baba-

"

"Cevabım hayır Quinn," diye tersliyor. "Bir tarafı hayır ve üstüne büyük bir kepçe hayır."

"Baba, o-"

"Bu konuşma bitmiştir. Ve eğer akıllıysan, bu konu bir daha asla açılmayacak."

"Yoksa?"

Tekrar bar arabasına dönerken sertleşiyor. Omzunun üzerinden yavaşça bana bakıyor.

"Yoksa sonuçları olur."

İnce ince gülümsüyorum. "Beni kovdurmak için sadece bu mu gerekiyor? Hemen şimdi tekrar yapalım o zaman-"

"Ukalalık etme Quinn," diye homurdanıyor. "Bunun için fazla zekisin."

İkinci viskisini doldurmak için döner. "Başka bir şey yoksa, gidebilirsiniz."

"Ben asker değilim."

"Hayır, ama sen benim çalışanımsın," diye tersledi. "Ve bu planlanmamış toplantı sona erdi. Çünkü bir dakika içinde gerçek bir toplantım başlayacak." Soğuk gözlerini üzerime dikti. "Evine git, Quinn."

Dönerken başımı sallıyorum. Ofisinden bir kasırga gibi fırlıyorum ve etrafımdaki fırtına beni asansörün zeminine kadar takip ediyor. Beni askıdan arabama kadar ve Nashville'e kadar takip ediyor.

O fırtına çok ama çok kötü bir fikre dönüşene kadar beni takip ediyor.

Park yerinde kalbim hızla atıyor. Albay'la tartışmamızın ertesi günüydü ve neredeyse hiç uyumamıştım. Eve geç gelmem de bunun bir parçasıydı. Fırtınanın eve dönüş yolunda dönüştüğü kötü fikir ise çoğuydu.

Yutkunuyorum, aşağı bakarken titriyorum.

Bir suç işliyorum. Suç işlemek üzereyim. Kaşlarımı çatıyorum. Yoksa ben mi? Yani burası gerçek değil. Burada hapsedilen adamlar yok. En azından kağıt üzerinde. Peki, suç var mı?

Gözlerim kucağımda duran kapaklı telefonun üzerinde geziniyor. Var olmayan bir hapishaneye bir telefon kaçırılıyorsa, bu kaçakçılık mıdır? Telefon gerçek mi?

Bunu fazla mı düşünüyorum, yoksa bunun sonuçlarını yeterince düşünmüyor muyum?

Siktir et.

Telefonu alıp kot pantolonumun belinin altına, bugün özellikle giydiğim erkek külotunun içine iterken kızarıyorum. Evet, önemli bir şey değil. Sadece kullan-at bir telefonu vajinama karşı gizlenmiş bir hapishaneye sokuyorum.

Çünkü tıp fakültesine bunun için gittim.

Geçen sefer yatağımda bu fikri evirip çevirirken, içimdeki kural takipçisini yatıştıracak bir bahane buldum. Kendime, bir doktor olarak Hipokrat yeminimi yerine getirmek için fazladan bir mil daha kat etmem gerektiğini söyledim. Hastam zarar görme tehlikesiyle karşı karşıya. Bunu önlemek kelimenin tam anlamıyla benim görevim.

Ve, hadi ama. Bu bir kapaklı telefon. Açıkçası, bunları oradaki tüm psikopatlar için getirmemeliyim. Ama kapaklı bir telefonla ne yapacak ki? Mesaj yazmak için her numarayı üç harfle tuşlamak zorunda kaldığınız o eski tip tuş takımı bile hâlâ duruyor.

Bu aptal şey e-posta bile almıyor, mağazadaki adam beni uyardı, bana bu boku satın aldığım için deliymişim gibi baktı. Aslında iki tane.

Nefes alıyorum, arabadan iniyorum ve işe gidiyorum.

Her zamanki gibi, asansörün girişindeki güvenlik görevlileri böcek dedektörü çubuğuyla zorunlu bir tarama yapıyor. Geriliyorum ve görevlinin yanındaki masada duran kendi telefonuma bakıyorum. Ama bunu iyice düşündüm. Ve eminim ki, ben iyiyim.

Erkek gardiyanlar bu şeyi asla göğüslerime ya da kasıklarına yaklaştırmazlar. Genelde beni eğlendirir. Bugün rahatladım.

Yeraltındaki ana ofislerde, masamda check-in yapıyorum. O günkü hasta listeme üstünkörü bir göz attıktan sonra beş-dört-dokuz numaralı mahkûma göz gezdiriyorum.

Maksim.

Kaşlarımı çatıyorum. Dün geceki olaylara ve yaralarına rağmen tekrar deliğe girdi. Ama bu aslında bugün benim lehime olacak. Tıbbi hücreler gibi, delikte de kamera yok. Biri içeri girmeden önce emin olmak için kapının üstündekini açacaklar. Ama aynı sorumluluk ve inkar edilebilirlik nedenlerinden dolayı izlenmiyor.

Turumu atıyorum. Sonra deliğe doğru ilerliyorum. Dışarıdaki gardiyanlar arasında dün gece hücrede kalan adamlardan biri de var - Maksim'e işkence ettiği ya da sorguya çektiği belli olan adamlardan biri. Bunun işlerinin bir parçası olduğunu anlıyorum. Ama aynı zamanda böyle bir odada şok tabancalarıyla böyle şeyler olmayacağını da biliyorum.

Beni vızıldayarak kapıdan deliğe sokarlarken bakışlarımı görmezden geliyor. Kapı arkamdan kapandığında karanlığın içinden yukarı bakıyorum. Kafesin üzerindeki tek ışık kafesi ve kafesin içinde üstsüz sınav çeken büyüleyici adamı aydınlatıyor.

Beni gördüğünde Maksim duruyor ve yavaşça ayağa kalkıyor. Gözleri gözlerime takılıyor ve taş odanın öbür ucunda bile gözlerinin sıcaklığından titriyorum. Kafese yaklaşırken yutkunuyorum.

"Gerçekten bunu yapman gerektiğini düşünüyor musun?" Sırıttıyor. "Neden yapmayayım ki?"

"Dün bıçaklandığın için mi?" Maksim omuz silkiyor. "Ve?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Buraya gel." Kaşlarını çattı. "Ne?"

Önce kapıya, sonra ona bakıyorum. "Buraya gel," diye tıslayarak çağırıyorum.

Kurt gibi sırtıttıyor. "Evet hanımefendi."

O yaklaşırken gözlerimi deviriyorum, kızarıyorum. "Sana bir şey vermem gerekiyor."

Elimi kot pantolonumun belinin altına sokarken yüzüm alev alev yanıyor. Maksim kısa kesiyor, kaşları tekrar çatılırken sessizce homurdanıyor. Parmaklarımı külotumun altından

geçirip telefonu alırken bakışlarının hararetli yoğunluğu altında titriyorum.

Onu çıkardığımda, gözleri ona dikildi. Sonra gözlerime doğru sürükleniyorlar, alev alev yanıyorlar.

"Ne yapıyorsun Quinn?" Hırlıyor. "Sanırım hedef alınıyorsun."

Kalın kaslı kollarını fıçı göğsünün üzerinde çaprazlıyor. İçimi pelteye çeviren o orantısız sırtışıyla sırtıyor.

"Benim aldığım hoş geldin partilerini herkes alamıyor mu?"

Dudaklarım büzülüyor. "Hayır. Mahkûmlar genellikle iki ay gibi kısa bir sürede senin kadar çok mahkûmla bir arada bulunmazlar. Ya da kendilerini bu kadar çok deliğe tıkılmış bulurlar."

Omuz silkiyor. "Burayı seviyorum. Sessiz bir yer."

Kaşlarımı çattım. "Dürüst olmak gerekirse, delik şu anda senin için en iyi yer olabilir."

"Peki ya bu?" Elimdeki telefona bakarak çenesini sallıyor.

"Böylece sana göz kulak olabilirim."

İnce ince gülümsüyor. "Arkadaş olacak mıyız, doktor?"

Yutkunuyorum. "Seni gözetlememe izin vermiyorlar. Ama hastamın yaralandığını ya da tehlikede olduğunu bilmeden edemem. Ve sen her an zarar görme tehlikesiyle karşı karşıya gibi görünüyorsun, bir doktor olarak ettiğim yemin bunu görmezden gelmememe izin vermez."

"Kendini ikna etmek için ne yaptığını görüyorum ve ben yokum" diye bağırarak bir bakışla bana bakıyor.

"Al bakalım." Elimi parmaklıkların arasından geçirip telefonu tutuyorum.

Maksim bana bakıyor, çenesi gıcırıyor.

"Çok fazla güveniyorsun Quinn," diye sessizce homurdanıyor.

"Az önce iç çamaşırla güvenli bir tesise telefon soktum," diye mırıldandım. "En azından sana bu kadar güvenmeye karar verdim."

Yanağının içini çiğniyor, bana bakıyor. Ormanda sinsice ilerleyen bir puma gibi yavaşça bana doğru ilerliyor. Parmaklıkların orada telefonu elimden alıyor, parmakları benimkilere değiyor.

"Burada servis var mı?"

Başımı sallıyorum ve sonra irkiliyorum. "Bekle, 'burası' mı?"

İnce ince gülümsüyor. "Yeraltındayız, değil mi?"

Kahretsin, bunu nereden biliyor?

"Hayır..." Ağzımdan kaçırdım. "Hayır, orada..."

Maksim sırıtıyor. "Hiç pencere yok. Ve muhafızlar da olması gerektiği kadar sıkı değiller. Yani yer altındayız, öyle mi?"

Sessizce başımı salladım. "Evet."

Ona zaten lanet olası bir telefon kaçırdım. Bir küçük ulusal güvenlik ihlali daha nedir ki? Ayrıca, zaten tahmin etmişti.

"Burada, hatta deliğin içinde bile sinyali yüzeye yansıtan hücre tekrarlayıcıları var."

"İzlenmiyor mu?"

Çok fazla şey söylüyorum. Bu şekilde kaçacak ve bu benim hatam olacak çünkü onun muhteşem gözleri ve kötü çocuk dövmeleeri karşısında yapış yapış oldum ve bacaklarım titredi. June haklı, biriyle çıkmam lazım. Ya da belki de gerçekten iyi bir "sikilmeye" ihtiyacım var.

"Hayır, değil."

İnliyorum. Kapa çeneni, ağız!

"Evet, ama bir yapay zeka algoritması tarafından. Yani Arapça konuşmadığınız ya da Heil Hitlers diye bağırmadığınız sürece, yapay zeka sizin sadece kız arkadaşını arayan bir gardiyan olduğunuzu varsayacaktır."

Ben derin derin kızarıırken o sırtıyor.

"Ben değil... Yani..." Yaltaklanıyorum.

"Sadece bir gardiyan kız arkadaşını arıyor," diye homurdanıyor. Gözleri benimkileri sımsıkı tutuyor.

"Bu bizim için bir örnekti," diye

mırıldandım. "Anlıyorum."

Gözleri üzerimde geziniyor ve içimi ürpertiyor.

"Bugün çok hoş görünüyorsun.

"Teşekkür ederim," diyorum, aramızdaki cızırtılı sıcaklığı azaltmaya çalışmak için kibarca.

"Dün gece muhteşem
görünüyordun." Kızardım.

"Teşekkür ederim," diye
fısıldadım.

Yutkunuyorum ve elindeki telefona başımı
sallıyorum. "Bunu nereye saklayacaksın?"

Sırıttıyor. "Bilmek istemezsin." Şok
içinde ağzım açık kaldı. "Ew!"

Maksim kıkırdar. "Şaka yapıyorum. Ama ilk kez hapse
girdiğimi düşünüyorsanız, bu düşünceyi bir kenara
bırakın."

"Ne yaptın sen?" diye geveledim, nefes nefese.

Tanrım, bugün benim neyim var böyle? Ya da onunla
yollarımız kesiştiğinden beri her gün?

Ağzı inceliyor. "Çok fazla. Birçok, birçok kötü şey." Başı
sallanıyor. "Ben iyi bir adam değilim Quinn. Ama..." etrafına
bakınır. "Burası hakkında bir şey bilmiyorum. Buradaki
adamlar..."

Burası hakkında konuşmayı kesmeliyiz. Bu konuda soru
sormamasına ihtiyacım var çünkü ona hayır
diyemeyeceğimden oldukça eminim.

Ama Maksim konuşmaya devam ediyor.

"Buradaki adamlar terörist, toplu katliamcı ve siyasi
mahkumlar, değil mi?"

Yutkunuyorum. "Buna cevap veremem," diye boğuluyorum.

İnce bir şekilde gülümsüyor ve az önce buna cevap verdiğimi fark ediyorum.

Birden deliğın kapısı açıldı. Geri sıçrarken nefes nefese kalıyorum. Maksim de uzaklaşıyor, eli arkasına kayıyor, telefonu sorunsuzca saklıyor.

"Doktor," diye geveliyor gardiyanlardan biri. "R blokta bir bıçaklama olayı var."

Gözlerim Maksim'e kayıyor. Ben uzaklaşıp muhafıza dönmeden önce bakışlarımı tutuyor.

"Yoldayım."

Maksim'e dönüyorum ama adam öksürüyor.

"Ah, sana şimdi ihtiyacımız var-"

"Geliyorum dedim," diye bağırdım.

Adam kaşlarını çatıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

Ben ona dönerken Maksim kıkırdıyor. "Patronluk taslıyorsun." "Ve?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Ve bunu sevdim."

Titriyorum, yutkunuyorum.

"Gitmem gerek." "Dağıtacak başka telefon var mı?"

Yüzüm kızardı. "Hayır, ve lütfen-"

"Asla bulunamayacak. Bulunursa da asla izi sürülemez-" Kaşlarını çatıyor. "Nakit mi veresiye mi ödediniz?"

"Nakit."

Sırıttıyor. "Suç dehası ve doktor."

"Çok yetenekli bir hanımefendi."

Kendini beğenmiş bir sırtışıla başparmağını ve parmağını yüzüne götürüyor. "Ara beni."

Derinden kızardım. Başka bir şey söylemeden dönüp kapıya yöneliyorum. Diğer tarafta, ciğerlerimden çektiği havayı içime çekerek duraklıyorum. Evet, bu flörttü. Bu sefer, bundan eminim. Bu da kafamda neon gibi parlayan soruyu akla getiriyor: Ne yapıyorum ben?

Rusya, On Yıl Önce:

Ne zamandır buradayım bilmiyorum. Bir gündür. Bir ay. Bir yıl. Ağrıyan, zonklayan, her şeyi tüketen ölme arzusundan başka bir şey bilmiyorum.

Eroini öylece bırakamazsın. Onunla mesajlaşarak ayrılmazsın. O şeytani bir kaltak. Tekrar ve tekrar geri gelir. İşinizi ziyaret eder ve geceleri pencerenizden içeri girip siz merhamet çığlıkları atana kadar pençelerini göğsünüze batırır.

Bunu çok yapıyorum. Çığlık atarak yani. Çığlık atıyor, terliyor ve ölüm için yalvarıyorum. Neredeyse yedi yıldır ilk kez damarlarımda eroin yok. Ve vücudum bundan nefret ediyor.

Ama burada, burası her neresiyse, kimse çığlıklarımı duyamıyor. Duyanların da umurunda değil. Muhafızlar -Yuri Volkov'un adamları- bazen bana yiyecek ve su getirmek için çiftlik evinin karanlık, kaba bodrumuna giriyorlar. Ama

Neredeyse hiçbir şeye dokunmuyorum. Bunun yerine, zincirlendiğim karyolada kıvranıyor ve ölmeyi diliyorum.

Ateşli hayaller görüş alanıma giriyor. Ama zehir beni terk ederken, tekmeleyerek, çığlık atarak ve pençeleyerek giderken, neyin gerçek olup neyin olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Onun yerine, sonsuza dek bir kâbusun içinde yaşıyorum. Gölgeler bana ulaşıyor ve beni çığlık atarak karyolanın uzak tarafına gönderiyor. İblisler sesim kısılana kadar boğazımı parçalıyor.

Sonra hayaletler gelir. Terk ettiğim insanlar. Mahvettiğim insanlar. Öldürdüğüm insanlar. Ben merhamet için ağlarken onlar ısırarak ve hırlayarak beni parçalıyor. Her kasım ağrıyana kadar bükülüyorum. Ruhum ikiye ayrılana kadar hıçkırıyorum.

Bir noktada, Yuri Volkov'un hayaleti bile üzerime geliyor. Beni ölüme terk etmesini söyleyerek ona bağıriyorum.

"Bunu yapamam."

Ter ve gözyaşlarımin arasından göz kırpiyorum. Sesi hayaletlerinkinden daha gerçek. Yüzü yaklaşıyor ve onun gerçek olduğunu anlıyorum. Rüyadan çıktım, en azından bir saniyeliğine. Ve beni öldürmesi gereken bu adam tepemde dikilmiş, bana bakıyor.

"Lütfen..." Fısıldıyorum.

"Lütfen ne? Ne için yalvarıyorsun, Maksim?"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Eroin.

Lütfen..."

Soğuk soğuk gülüyor. "Kafana bir kurşun sıkamak çok daha hızlı olurdu, değil mi?"

Başımı sallarken yüzüm geriliyor. Haklı olduğunu biliyorum. Ve bunu hak ettiğimi de biliyorum.

"Lütfen."

"Lütfen ne, Maksim. Eroin ya da ölüm. Hangisi olacak?"

Ceketinden bir silah çıkarıyor ve nabzım kulaklarımda güm güm atıyor. Soğuk mavi gözlerine bakıyorum.

"Ölüm," diye mırıldanıyorum. "Ölümü kabul ediyorum."

Silahı elinde çevirirken ağzı inceliyor. Bana doğrultuyor ve horozu geri çekiyor. Ama ben gözlerimi kapatmıyorum. Namluya bakıyorum, ölümü kucaklamayı bekliyorum. Cehennemde şeytanla karşılaşmayı bekliyorum.

Ama gelmiyor. Silahı çekerken ince bir şekilde gülümsüyor.

"Hayır, Maksim. O kadar kolay

kurtulamazsın." Kalbim sıkışıyor.

"Lütfen..."

"Hayır."

İblisler bana tekrar ulaşmaya başladığında silahını kılıfına sokuyor. Acı yakıcı bir şekilde geliyor. Çığlık atıp yataktan kalkarken acı beni büküyor. Eroin istiyorum. Ölümü arzuluyorum. Bana ikincisini verecek kadar ilkini arzuluyorum.

Yuri gitmek için döner.

"Neden?!" Yoksunluk ateşi beni parçalara ayırırken hıçkırarak boğuluyorum. "Bunu neden yapıyorsun?"

Duraklıyor, sırtı bana dönük. Yavaşça, yarım dönüyor. Gözleri kapalı.

"Çünkü damarlarındaki zehir benden birini çaldı. Onun hayatını çaldı ve sana yaptığım şeyi ona da yapmalıydım."

"Sen de mi ondan nefret ediyordun?" Acı içinde kıvranarak tükürdüm.

Başını sallıyor. Dönüp bana bakıyor. "Senden nefret etmiyorum, Maksim. Ama damarlarındaki o şeytana bir hayat daha vermeyeceğim. Seni ikiye bölse bile onu senden mahrum edeceğim."

"Lütfen..."

"Bir gün bana teşekkür edeceksin," diye sessizce homurdanıyor. "Ama o zamana kadar, inan bana..." İç çekiyor. "Ölüm için yalvarman henüz bitmedi."

Burada:

Deliğin loş ışığında tek başıma karyolanın kenarına oturuyorum. Vücudum ağrıyor; saldırılar sırasında aldığım yaralar ve kendimi neredeyse sürekli zorladığım egzersizler yüzünden.

Yalnızlık ve can sıkıntısı bir bağımlı için tehlikelidir. Şeytanlar bu şekilde içeri sızar. İyileşme sürecimde o kadar ilerledim ki kendi şeytanımın yüzüne bakıp

onlara cehenneme geri dönmelerini söyle. Ama yine de. Bu kemirici. Kapınıza sürekli vuruyorlar.

Bu yüzden kendimi zorluyorum. Kapının çalınmasını görmezden gelmek için. Yüzeyin altında her zaman var olan ve olacak olan kaşıntıyı görmezden gelmek için.

Ama derimin altında zonklayan tek ihtiyaç eroin değil. Şimdi, daha derin bir tane var. Daha ısrarcı bir tane, eğer bu mümkünse. Artık Quinn var.

Elimdeki telefonu parmaklıyorum, gözlerim kısıılırken çeviriyorum. Bu bir oyun mu? Beni tuzağa mı düşürüyor? Ona her şeyimi dökmemi sağlayan bir bal küpü mü?

Duygusuz ve paranoyakça görünüyor. Ama hayat bana bunların ikisi de olmayı öğretti. Guantanamo benzeri bir yeraltı hapisanesindeyim. Bu muhteşem genç doktorun, gardımı düşürmemi sağlayacak bir oyunun parçası olması imkânsız değil. Ve yine de, eğer öyleyse, bunu başarmak için harika bir aktör olmalı.

Kıçınızda bir şeyler saklamakla ilgili hapisane şakaları bir yana, belli ki telefonun saklandığı yer orası değil. Herkes adına konuşamam ama bir cep telefonunun benimkine sığmayacağı kesin. Ama iyi saklanmış, karyolamın altındaki metal işçiliğinin sığ bir çukurunda.

Delik son derece güvenli bir alan olduğu için kaçak mal olup olmadığını pek kontrol etmiyorlar. Bu da ya doktorlarına çok güvendikleri ya da doktorun gerçekten bir bal tuzağı olduğu anlamına geliyor.

Bana verdiğinden beri üç gün geçti. İnliyorum, morarmışım ve az önce yaşadığım şok işkencesinden dolayı uğulduyorum. Yine, bu sabah erken saatlerde olduğu gibi. Daha önce onları yarıda kestiği anda, tekrar geleceğini biliyordum.

Hoşuma gitmiyor ama yaşayacağım. Daha kötülerini de yaşadım. Burası korkunç bir kara delik olabilir ama gulag tarzı gerçek bir çalışma hapishanesinin yanında hiçbir şey. Bir cehennem var. Ama aşağıda değil. Tam burada, yüzeyde ve adı da Rus Ceza Sistemi.

İnanın bana, burada GI Joe'yu oynayan bu palyaçolar, kendi ülkemdeki bu gibi yerlerin koridorlarında dolaşan iblislerin soluk bir taklidi.

Ama hala buradalar. Ve bir sürü soru soruyorlar: Volkov örgütü hakkında. Yuri hakkında. Bir şeyler yolunda gitmiyor. Guantanamo Körfezi'ne mafyaya karıştığın için sorguya çekilmek için gitmezsın.

Elimdeki telefonu çevirip açıyorum. Gözlerim küçük LED ekranın üstündeki saate kayıyor. Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum. O kadar da yanılmamışım. Akşam yemeği vakti olduğunu düşündüm ve saat gece on bir. Programlanmış bir numara var. Onun iyiliği için, umarım bu bir brülördür.

Bu telefonu gizleyebilirim. Ama eğer farkedilirse.

Kaşlarımı çatıyorum ve bir numaranın arama düğmesine basıyorum. Yaralı değilim. Doktora ya da onun deyimiyle "kontrole" ihtiyacım yok. Sadece onu istiyorum. Sesini kulağımda duymak istiyorum.

Dediğim gibi, her şey kontrolden çıkmaya başladı.

Muffled bir sesle cevap veriyor. "Bir saniye," diye geveliyor gizlice, nefes nefese.

Kaşlarımı çatıyorum. Bir erkekle mi birlikte? İçimde bir şey parlıyor. Aşına olmadığım bir duygu. Sesini tekrar duyana kadar parmaklıklara bakıyorum.

"Her şey yolunda mı?"

Çenem gıcırıyor. "Bir şeyi mi bölüyorsunuz?"

"Neyi? Hayır. Hayır, bir arkadaşım la dışarıdayım."

Kaşlarım çatıldı. Nabzım zonkluyor. "Ahh, anlıyorum. Son randevunuzu mahvettiğim için hâlâ kızgın mı?"

Sessizce gülüyor. "Oh korkunç."

"Endişelenmeli miyim?" Kaşlarımı çatmak için sırtıyorum.

Dramatik bir şekilde iç geçirir. "Biliyorsun, belki. Korkunç bir hapisane adamı olduğunu biliyorum. Ama arkadaşım?" Alçak sesle ıslık çalıyor. "Uzun saçlı, düşünceli müzisyen görünümü var. Dövmeleri var. Sıska. Ateşli. Gitar çalıyor."

Kıskançlık. Hissettiğim şey bu. Ki bu berbat bir şey. Ve tehlikeli. Bu kızı neden arıyorum ki zaten?

"Oh ve 'onun' adı 'June'." Duraksıyor. "Ayrıca, o bir kız ve benim en iyi arkadaşım ve ben bu şekilde davranmıyorum."

İçimi kaplayan rahatlama karşısında gözlerimi devirmek istiyorum. Benim neyim var böyle?

I Ayrıca farkına varmak o Quinn o
gevelemek Biraz. O... içiyor mu?
Gülümsüyorum. Neden biriyle dışarıda olduğu için
rahatladım?

Kız arkadaşın mı?

"Evet, biz sadece dışarıda..." Kendini yakalıyor. "Dur, bekle, yaralandın mı?!" Birden ağzından kaçırır.

Gülümsüyorum. "Ben iyiyim."

"Neden... oh. Güzel," diyor çabucak.

O zaman neden arıyorsun?

"I..."

Neden arıyorum ki?

"Bu telefondaki numaranın kişisel cep telefonunuz olmadığından emin olmak istedim."

Kıkırdıyor. "Gerçek bir suçlu gibi konuştun. Başka bir kapaklı telefona."

"Güzel."

"Oldukça zekiyimdir,

bilirsin." Sırıtiyorum. "Bunu

anladım."

"Hey, bekler misin? Arkadaşıma gideceğimi söyleyeceğim."

Bir dakika sessizlik içinde bekledim. Sonra bir dakika daha. Hat hala canlı. Arka planda bir mırıltı duyabiliyorum, sanki telefonu elinde tutuyormuş gibi. Dakikalar geçiyor, ta ki trafiğin korna sesiyle birlikte onun nefes nefese kalmış sesini duyana kadar.

"Hey!" Yüksek sesle, heyecanla söylüyor. "Bok için özür dilerim!" Tıslayarak mırıldanıyor.

Ayağa kalkarken gülümsemem kayboluyor, kaslarım geriliyor. "Sen iyi misin?"

"Evet, ben sadece..." Quinn kıkırdıyor. "Bir şeye çarptım." Yavaşça oturuyorum, kaslarım çatılıyor.

"İçki içiyordun." "Evet," diye yüksek sesle geveliyor.

"Yeterince büyük olduğunu fark etmemiştim."

Onun kıkırdamasından asla bıkmazdım. "Çok komik."

"Bu bir iltifattı. Yirmi iki yaşında çok fazla cerrahla karşılaşmıyorum."

"Çok fazla Rus mafyasıyla tanışmadım."

"Bu muhtemelen iyi bir şey."

Gülüyor. "Her neyse, evet. Bir gece iznim vardı, ben de bir şeyler içmek için dışarı çıktım. Yaşamak için bir hapishanede çalışıyorum. Bazen ciddiye gevşemeye ihtiyacım oluyor."

"Kulağa iyi bir zaman gibi geliyor."

Kıkırdıyor. "Senin için bir tane alacağım."

"Sadece kendin için bir tane al," diye kıkırdıyorum. "Ama belki de su olsun."

Homurdanıyor. "Bu hiç eğlenceli değil." "Benim için de öyle. Hiç eğlenceli değil."

Aniden nefesinin altında tekrar küfrediyor. "Siktir, ah!" "İyi misin?"

"Evet, ben sadece..." diye gülüyor. "Tamam, belki de su iyi bir şeydir. Az önce yine kaval kemiğimi çarptım."

Kaşlarımı çattım. "Neredesin sen?" Sesimde endişe ve kaygı var.

"Evim. Şimdi evdeyim. Yeni geldim." "Ev nerede?"

Tereddüt ediyor.

"Çok iyisin. Bu çok zordu."

Gülümsüyorum. "Burnumu sokmak niyetinde değildim."

"Sarhoş halimle benden faydalanmaya mı çalışıyorsun?" diye takılıyor.

Sessizce homurdanıyorum, sikim zonkluyor. Quinn'in nefesi kesildi.

"Hayır... Öyle demek istemedim-"

"Ben iyi bir adam değilim Quinn," diye inliyorum sessizce. "Ama ben o tür kötü bir adam."

"Bunu biliyorum."

"Nasıl?"

Nefes alıyor. "Çünkü geçen gün, o gün tıbbi hücrede bana zarar verebilirdin."

Kaçtığım ve onu yakaladığım gün.

"Yalnızdık ve bence orada kamera olmadığını biliyordun. Yapabilirdin..." diye ağır ağır yutkunuyor.

"Ben olsam yapmazdım."

"İşte bu yüzden biliyorum."

Birkaç saniye hiçbir şey söylemedik. Sonra boğazını temizledi.

"Yani, iyi misin?"

"Burada bir televizyon ve temel kablolu spor paketi kullanabilirim."

Kıkırdıyor. "Çok komiksin. Bunu tahmin edemezdim." "Bu benim en iyisiydi, yemin ederim."

"Zirveye ulaştığında burada olduğuma sevindim o zaman." Kıkırdıyorum. "Ben de öyle."

"Hey, dayanabilir misin?" diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde. Ya da belki de gecedен kalma içkiler yüzünden sesi böyle çıkıyordur.

"Pijamalarımı değiştirmem lazım."

Merakla gülümsüyorum. İşte buradayım, bir kafeste, yerdeki bir delikte, gizli bir hapisanede kilitliyim. Ve hayatımda ilk kez bir kadınla "sohbet" ediyorum.

Ve bu yıllardır yaşadığım en eğlenceli şeydi.

Sahnedeki adam inliyor, parmakları gitarının klavyesinde uçuşuyor. June ve ben dikkatle izlerken solo, The Line'daki tıklım tıklım kalabalığı inletiyor.

Tamam, bu Jason denen adam iyi. Yani, gerçekten, gerçekten iyi. Ve sanırım June haklı; çekici biri, ama hiç benim tipim değil. Uzun siyah saçları gitarının ve yüzünün üzerinden aşağı doğru sarkan sıska emo Johnny Depp gibi bir görünümü var.

Yüzü, şu anda kesinlikle June'un "seks yüzü" olarak adlandırmayı sevdiği bir yüz - gitaristlerin sahnede parçalandıklarında aldıkları o bakış. Ağızın yarı açık olduğu yarı orgazmik bir bakış.

Dediğim gibi, hiç bana göre değil. Bu arada June yiyor.

Ona sırtıtmak için dönüyorum, sadece sahnedeki Jason'a hüznü gözlerle bakıyorum. Nashville müzik piyasasını onun kadar iyi bilmiyorum. Ama bu adamın ve birlikte çaldığı grubun, Nashville'deki diğer gruplardan çok daha popüler olduğunu biliyorum.

genellikle The Line'da çalarlar. Burada düzenli olarak çalan arkadaşım alınmasın.

Ancak görünüŖe göre bu gece çalmaları gereken mekanda patlayan bir boru nedeniyle su baskını sorunu yaşanmış, bu yüzden buraya taşınmışlar. Ve mekan bu yüzden tıklım tıklım.

Şarkı solistin ulumasıyla sona eriyor. Kalabalık patlıyor, June ve ben de dahil. Kulaktan kulağa sırtıyorum; tabii ki müzikten dolayı. Ama aynı zamanda ciddi ciddi içmeye başladığım için. Fıçı standı falan yapmıyorum ama bir buçuk margarita içtim ve kendimi harika hissediyorum.

"Çok teşekkürler çocuklar! Nashville'i sikeyim, bebeğim!" Sesi harika olan ama tam bir dangalak gibi görünen solist, grupla birlikte gevşekçe selam verirken kalabalığa şeytan boynuzları gösteriyor. Sonra dönüyorlar ve küçük sahneden inip yan kapıdan çıkıyorlar.

Dönüyorum ve June'un gözlerinin, insanının işe gidişini izleyen bir köpek yavrusu gibi Jason'ı takip edişini izlerken sırtıyorum.

"Gidip merhaba demek ister misin?"

"Ne?! Hayır!" Yüzü kıpkırmızı, dudağını ısırarak dönüyor. "Hayır. Tanrım hayır."

Sırtıyorum. "Emin misin?"

"Evet, eminim," diye beceriksizce tersliyor. Suratını asarak inliyor. "Tanrım, çok ateşli."

"Yani..."

"Hayır, hayatta olmaz. Demom için kayıt yapmaya çoktan evet dedi. Oraya gidip kendimi onun geri adım atması konusunda utandırmayacağım."

"Ona bir not iletmemi ister misin?"

Ben kıkırdarken o gözlerini deviriyor ve beni tersliyor. Ama sonra bana sırttı.

"Bu gece izinli olmana çok sevindim." "Bu eğlenceli. Eğlenceye ihtiyacım vardı."

"Kızım, ben bunu yıllardır söylüyorum." Sırıttıyor. "Tamam, işte plan. Burada bir içki daha içeceğiz, sonra Skull's Rainbow Room'a gideceğiz -Boots and Thieves, sana bahsettiğim yeni rockabilly grubu bu gece çalışıyor. Sonra peynirli patates kızartması için lokantaya uğrarız ve benim evimde bir piliç filmiyle tamamlarız. Anlaştık mı?"

Yüzümü buruşturuyorum. Her şey kulağa harika geliyor. Ama bu gece izinliyim, sonraki üç gece değil.

"Sabah çalışmak zorundayım."

İnliyor. "Ne olmuş yani?"

"Sanırım bu gece son içkimi içiyorum."

June somurtuyor. "Duuuude, hadi! Bir tane daha! Ya da sadece Skulls'ta bir şarkı izlemeye mi geleyim?"

Tam teslim olmak üzereydim ki arka cebimdeki telefonum çaldı. Donup kaldım. Bu benim telefonum değil. Yeni telefonum. Boktan, yirmi dolarlık istiridye kabuğu kapaklı telefon. Ve numarası olan sadece bir telefon daha var.

Çıkarırken yutkunuyorum. Beni arayan numaranın Maksim'e verdiğim telefon olduğundan eminim. Gözlerimi deviriyorum. Evet, "verdim." Ya da kaçırdım.

"Kimin-bekle, bu hangi telefon?"

Kaşlarımı çatıyorum ve hemen saklıyorum. "Hiçbir şey!" Çabucak ağızımdan kaçırıyorum. Çok çabuk, çünkü June anında üzerime geliyor.

"Seni yarım yamalak bir kullan-at telefonda kim arıyor?" Yutkunuyorum. "Önemli bir şey değil. Sadece almam gerek-"

Yüzü aydınlandı. "Quinn Coolidge! Bu bir seks çağrısı mı?!"

Etrafımızdaki insanlar bana bakıp sırtmaya başlayınca irkiliyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Ama bunu almak zorundayım. Bu bir iş meselesi," diye yarı yalan söylüyorum.

Telefon elimde vızıldamaya devam ederken June gözlerini deviriyor. "İşle ilgili bir şey mi? Şimdi de uyuşturucu satıcısı mı oldun?"

İnledim. "Bak, duyabilmek için dışarı çıkıyorum. Hemen döneceğim."

Onun cevabını beklemiyorum. Onu kaybetmeden önce çağrıya cevap verirken kalabalığı itiyorum.

"Bir saniye," diye mırıldanıyorum ön kapıdan tökezleyerek çıkarken. Kalabalıktan uzaklaşıyorum. Telefonu tekrar yüzüme götürdüğümde nabzım güm güm atıyor.

"Her şey yolunda mı?"

BEŞ DAKİKA SONRA, her yerim karıncalanıyor. Kızarıyorum. Tanrım, başım dönüyor. Bu lanet şeylerin hiçbiri olmamalıydı. Onunla olmamalıydım. Onun yüzünden değil.

"Hey," diye June'un omzuna dokunuyorum.

Dönüp bana sırtıyor. "Bırakmayı sen organize ediyorsun, tamam mı?" Kaşlarımı çattım. "Ha?"

"İşler kötüye giderse diye adamlarını olay yerine yolladın mı?"

"Ne..." İnledim ve gözlerimi devirdim. "Doğru, uyuşturucu satıcısı."

Bana sırttı. "Hey, eğer kullan-at telefon uyarsa..." June kaşlarını kaldırır. "Yani... onu görmeye gidecek misin?"

"Tamam, bu gece hangi dili konuşuyorsun?"

Gülüyor. "Senin ganimet çağrın, kaltak."

"Seks çağrısı değil."

Daha çok hapishane aşkı araması gibi mi?

"Evet, hayır, eminim önemli doktorluk işiniz sizi saat on birde 1997 model bir kokain satıcısının kullan at telefonundan aramak zorunda kalmıştır."

"Yani, ben çağırılıyorum-"

"Ahah!" O kargalar. "Yakalandım!"

"Ne-"

"Nöbetçi değilsin ve bunu ikimiz de biliyoruz. İçki içiyordun. Nöbetteyken içki içilmez, kızım."

Onun alaycı sırtışı altında
soluyorum. "Ben sadece...
gideceğim."

Gözlerini deviriyor. "Tamam. Sırlarını dünyadaki en iyi
arkadaşımdan sakla. Randevu gecemizde beni ek." Dramatik
bir şekilde iç geçiriyor. "Bir doktorun karısının hayatı böyle
işte..."

Ona sarılırken gülüyorum. "Zaten geç oldu. Gerçekten de
yarın erkenden işte olmam gerekiyor." Ve öyleyim: Saat
sekiz buçukta bir El Kaide üyesinin iltihaplı apandistini
alacağım. Bir Çarşamba sabahı için bu nasıl...

June suratını asar ama başını sallar. "Tamam, tamam.

Anladım." "Benim için biraz peynirli patates
kızartması alır mısın?"

Sırtıyor. "Hayır, artık hepsi benim."

"Şeytani."

"Bir dahaki sefere buralarda ol."

Gülüyorum ve ona tekrar sarılıyorum. Ama hala kalçama
dayalı telefonda bekleyen konuşmanın çekiciliği beni
çağırıyor. Beni uzaklaştırıyor.

June'a iyi geceler diyorum ve eve döndüğünde bana mesaj
atacağına dair söz verdiriyorum. Sonra tekrar sokağa
çıkiyorum. Telefonu kulağıma götürüyorum ve şu anda
gezegende konuşmam gereken son adamla gevezelik
etmeye başlıyorum. Çünkü o gizli bir hapishanede lanet bir
mahkum. Çünkü delicesine tehlikeli olabilir. Çünkü çok
güzel ve aklımı kaçırmama neden oluyor.

Tabii ki hemen kazara kaval kemiğimi hiç görmediğim bir yangın söndürücüye çarptım.

Sürekli bekar olmam şok edici, değil mi?

"HEY, BEKLER MISIN? Pijamalarımı değiştirmem lazım."

Telefonu yatağıma bıraktım. Kalbim küt küt atıyor. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, öylece bakıyorum.

Lanet olsun, ne yapıyorum ben?

Banyoya dalıp üstümü ve kot pantolonumu çıkarıyorum. Banyo aynasındaki yansımama bakmadan önce sütyenim ve külotum da onu takip ediyor.

Hayır, gerçekten; ne yapıyorum ben? Ciddiyim. Bu doğru değil. Bu tam anlamıyla ulusal güvenlik önlemlerini ihlal etmektir. Burada ciddi federal yasaları çiğnediğime neredeyse eminim. Kullan-at bir telefonla, maksimum güvenli bir hapisane kompleksinde tehlikeli, değişken bir mahkumla konuşuyorum. Ve bunu yapıyorum çünkü o beni daha önce hiç kimsenin yapmadığı kadar tahrik ediyor.

Ve onunla flört ediyorum. Hem de çok. İyi değil. Ya da flört ettiğimi mi düşünüyorum? Şimdiye kadar sadece gevezelik ettim ve onunla konuşurken on dakika boyunca iki farklı olayda boka batmayı başardım.

Bir daha düşündüm de, bu flört etmek olmayabilir.

Yatak odasına geri döndüm. Telefona bakarken yüzüm kızarıyor... sanki fiziksel olarak odada benimle birlikteymiş ve beni çıplak görüyormuş gibi. Hızlıca bir atlet ve rahat bir uyku şortu çekiyorum, bunu yaparken ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

Sarhoş oldum. Sarhoş falan değilim ama hissediyorum. Çakırkeyifim. Muhakemem bozuldu. Belli oluyor.

Yan masamdaki bardaktan su yudumlayıp telefonu tekrar açıyorum. Yatağa oturup yorganın üzerine uzandığımda kendimi sırttırırken buluyorum. Ne oluyor lan, John Hughes filmindeki kıkırdayan liseli kız mıyım ben?

Ama hayır. Ben Molly Ringwald değilim. Ve konuştuğum kişi Judd Nelson'ın Kahvaltı Kulübü'ndeki Bender'ı da değil. Bir gençlik komedi filmindeki "kenarları sert ama seksi kötü çocuk" da değil.

Bu vahşi bir katil. Tanrı aşkına, bir terörist olabilir; toplu katliam yapan biri. Tek bildiğim, bana karşı bu kadar nazık ve çekici olması, Hannibal Lecter'ın beni kullanma planının bir parçası. Beni parmağında oynatmak için. Beni pelteye çevirip bir kukla gibi dans ettirmek için.

Boğazımı temizliyorum. Kendimi daha fazla soru ve belirsizlikle meşgul edemedim, pat diye konuşmaya geri dönüyorum.

"Tamam, geri

dön." "Tekrar hoş

geldin."

Sırtıyorum. "Ee, orada eğlenceli bir şeyler oluyor mu?"

Maksim içimi titreten karanlık, keskin bir kahkaha atıyor.

"Oh, çok. "MASH'in tekrar bölümlerinden oluşan bir maraton düzenliyorlar."

Ben gülüyorum. Sonra sessizleşiyoruz. İkimiz de bunun ne kadar garip olduğunun farkındayız. İkimiz de bunun kurallara aykırı olduğunu biliyoruz.

"Neden bana bir telefon verdiniz, Doktor?" Odadaki yasak fili ele alarak sessizce homurdanıyor.

"Quinn," diye fısıldadım. "Sadece beni ara-" "Bu kadar kişiselleştirmemeliyiz."

Dişlerim dudağımın üzerinde geziniyor.

"Peki neden?" "Neden olmayacağını biliyorsun. Sen akıllı bir kadınsın."

"Nedenini anlamıyorum-"

"Quinn," diye hırlıyor. Yavaşça iç çekiyorum.

"İyi olduğundan emin olmak istedim. Seni görüntülememe izin vermediler, ben de doğaçlama yaptım."

"Yasayı çiğnedin."

"Hepiniz bana bu konuda ders mi vereceksiniz?"

Kıkırdıyor. "İçimizden biri kariyer sahibi bir suçlu. Diğeri ise son derece zeki, parlak bir genç cerrah. Benim için hiçbir şeyi riske atmamalısın Quinn."

"Bu Şey için değil..." Kızardım. "İyi olduğunuzdan emin olmak benim işim. Güçler benim işimi yapmamı engelliyor.

iş, hepsi bu."

"Banka milyonlarca dolar çekmeme izin vermiyordu, ben de doğaçlama yaptım," diye homurdanıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Hıyarlık etmeye devam edersen oraya gelir ve o telefonu geri alırım."

"Bu bir söz mü?"

Derinden kızardım. Evet, resmen bir suçluyla flört ediyorum. Boku yedim.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Özgürlüğüm güzel olurdu."

"Ne yapabileceğime bir bakarım," diyorum gülümseyerek. Sonra kaşlarımı çatıyorum. "Sen terörist misin?"

Kıkırdıyor. "Hayır." "Cihatçı mı?"

"On bir yaşındayken Rus Ortodoks Kilisesi'nden atıldım. Yani, hayır. Dini kutsal savaşların bana göre olduğunu sanmıyorum."

Sırıtiyorum. "Neo

Nazi mi?" "Ben

Rus'um."

"Evet-"

"Rusya, İkinci Dünya Savaşı'nda Nazilere karşı yirmi yedi milyon insanını kaybetti ve bize okulda bunu asla unutmamamız öğretildi," diyor alaycı bir kıkırdamayla.

Gülümsüyorum. "Yani, bu bir hayır."

Sessizce gülüyor. "Hayır, Quinn. Ben bunların hiçbirini değilim." "O zaman neden-"

"Hiçbir fikrim yok ama..." diye kendi kendine homurdanıyor. "Ne?"

"Hiçbir şey."

Bir dakika sessiz kaldık. Yatağımda uzanırken göz kapaklarım çok ağır.

"Bu çok güzel."

İrkildim, yüzüm kızardı. "Ne?"

"Bu. Konuşmak. İnsanlarla pek konuşmam. Ben... nasıl denir." "Geyik muhabbeti."

Gülüyorum. "Bu işte çok iyisin."

"Filmlerdeki gibi mi?" Biraz Rusça konuşarak kıs kıs gülüyor.

"Kesinlikle. Tıpkı filmlerdeki gibi." Gülüyorum. "Ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum. Bir gençlik komedisi gibi."

Kıkırdıyor. "Günlüğüne iş yerinde başına bela olan büyük korkunç adam hakkında mı yazıyorsun?"

Homurdanıyorum. "Kesinlikle. Futbol takımındaki arkadaşlarınla maçtan sonra sana dikiş atan inek bilim kızından mı bahsediyorsun?"

Gülüyor ve bu beni gülümsetiyor.

"Biz Pretty In Pink'iz, tam burada."

Yüksek sesle gülüyorum. "Pretty In Pink'i izledin mi?"

"John Hughes'un tüm filmlerini izledim."

Kıkırdıyorum. "Bu çok komik. Böylece rol yapabiliriz. Futbol sporcusu, inek. Bu biziz."

"Sanırım bu, ne kadar zıt olduğumuz konusunda gülmemiz gereken kısım."

"Sanırım öyle."

Kıkırdıyor. "Belki de öyle."

"Hayır, burası bir iddia ya da cesaret için birlikte gideceğimiz baloda ne giyeceğini sorduğum kısım."

Maksim kıs kıs güler. "Şu anda çok modayım. Parlak turuncu, kötü oturan bir pantolon giyiyorum."

Kahkahalarla inliyorum. Flört ederken.

Onunla. "Smokin üstte mi?"

"Üstte bir şey yok, çalışıyordum."

Yutkunuyorum. Ağzım kuruyor. Çalışmaktan şişmiş kaslarının görüntüsü, terden parlayan teni, dalgalanan dövmeleri... yüzüm yanıyor.

"Ya sen?" Sessizce homurdanıyor. "Ne giyiyorsun Quinn?"

Daha da kızardım. "Baloya mı?"

"Da."

"Turuncu, kötü oturan bir pantolona uyan bir şeyim olduğundan emin değilim."

Gülüyor.

"Sence ne giymeliyim?" "Etek giymeni seviyorum."

Yüzüm sıcaktan yanıyor. "Öyle mi?" "Evet," diye hırlıyor.

Yutkunuyorum, kızarıyorum. "Teşekkürler," diyorum sessizce. "Sanırım bunu giyeceğim."

"Bu beni memnun eder."

İkimiz de tekrar sessizleşirken ben titriyorum. "Şimdi ne giyiyorsun?"

Kalın, sert sesi karşısında sessizce nefes alıyorum. Kalçalarımın arasında ısı birikiyor. Buna cevap vermemeliydim. Yirmi dakika önce kapatmalıydım. Siktir et, ona o lanet telefonu hiç vermemeliydim. Ve şimdi tavşan deliğine düştük.

"Beyaz bir atlet ve pembe bir pijama şortu," diye geveliyorum, sonra da kendimi kaybediyorum.

Nefesinin sessizce tısladığını duyuyorum. Nabzımda bir çarpıntı ve içimde bir sıkışma yaratıyor. Nefesini duyabiliyorum. Ve ben de benimkini duyabiliyorum.

"Başka?" diye homurdanıyor

Maksim kalın bir sesle. Gözlerimi

kapatıyorum, yüzüm yanıyor.

"Başka bir şey yok," diye

fısıldıyorum.

 nliyor.

Zonkluyorum. Onu

istiyorum. "Bir şey

yok mu?"

Başımı sallıyorum. Her santimim ihtiyaçla karıncalanıyor. Ağrıyan bir arzuyla. Beni alevler içinde bırakabilecek yasak bir şehvetle.

"Hayır," diye mırıldandım.

"Ben de senin iyi bir kız olduğunu sanıyordum, Doktor," diye homurdanıyor.

" yle olmadığımı nereden çıkardın?" diye fısıldıyorum. Flört modu sonuna kadar devrede.

" yi kızlar külot giyer."

Kalbim k t küt atıyor. Nefesim boğazımda d ğ mlenirken nabzım zonkluyor.   imde bir sıcaklık kabarıyor.

"Belki de düşündüğün kadar iyi değilimdir," diye fısıldadım.

"Belki de seni bir dahaki görüşümde kontrol etmem gerekecek."

Çenem düştü. Yüzüm sıcaktan yanıyor. Nefes nefese kaldım, her yerim zonkluyordu.

"Evet."

Yaltaklanıyorum. Öyle mi? Cidden mi? Ondan duyduğum bu iç gıcıklayıcı cümleye verdiğim yanıt bu mu? Sessizliğe bürünürken ben de yaltaklanıyorum.

Yutkunuyorum. "Evet," diye tekrar fısıldıyorum. "Belki yaparsın."

Sessizce inliyor. İkimiz de çizgiyi çoktan aştığımızı biliyoruz.

"Telefonu kapatmalıyız," diye homurdanıyor Maksim.

Başımı sallıyorum, yüksek sesle bir şey söylemiyorum. Şu anda ağzıma güvenmiyorum.

"Benim gibi bir adama bunları anlatmamalısın Quinn," diyor sessizce.

"Neden olmasın?"

İnliyor. "Neden olmadığını

biliyorsun." "Ben-"

"Çünkü bu yerde sahip olamayacağım şeyleri istememe neden oluyor," diye hırlıyor.

Titriyorum, dişlerimi dudaklarımda gezdiriyorum. Göğüs uçlarım atletimin altında sertleşiyor. Amım sıcaktan zonkluyor.

"Gibi mi?"

Hırlıyor. "Quinn..."

"Söyle-"

"Senin gibi," diye hırlıyor. "Senin gibi şeyler istememe neden oluyor."

Gözlerimi kapatıyorum, dudağımı ısırıyorum. İşte orada. İşte derin uçta yürüyen ben.

"Gitmem gerek."

"Evet, biliyorsun," diye

tıslıyor. "İyi geceler," diye

geveliyorum. "İyi geceler,

Quinn."

Kapatıyorum. Her yerim zonkluyor. Ellerim şortun altına giriyor ve parmaklarım kalçalarımın arasındaki kaygan ıslaklığa doğru kayıyor. İnliyorum, klitorisimi hızlı ve sert bir şekilde ovarken karanlığa doğru nefes nefese kalıyorum.

Onu düşünüyorum. Beni aldığını, hücresinin parmaklıklarına çivilediğini ve her şeyime sahip çıktığını hayal ediyorum. Beni eğip arkamdan aldığını, ellerini üzerimde gezdirdiğini, üzerimde sahiplenici izler bıraktığını hayal ediyorum.

Nefesim kesiliyor, elimi bacaklarımın arasına sıkıştırıyorum. Vücudum geriliyor ve titriyor. Uyarılmışlığım parmaklarımın üzerine sızıyor. Maksim'miş gibi davranıyorum, beni yatağa yapıştırırken kasları ve dövmeleleri dalgalanıyor - o delici kara gözleri beni sikerken büyülüyor.

Bir çılgınlıkla tüm vücudum yatağa çarpıyor ve burkuluyor. Orgazmım beni eziyor ve sert bir şekilde boşalırken çılgılığımı yastığa gömüyorum.

Kendimi kaybettim. Ve artık geri dönüşü yok.

Kafesimin karanlığında her yerim titriyor. Kapana kısılmış bir hayvan gibi adım atıyorum. Ve çoğunlukla, sadece onu istiyorum. Ona açım.

Bu geçmemem gereken bir çizgi; geçmememiz gereken bir çizgi. Ama çoğunlukla, bunun ben olduğumu biliyorum. Bana nezaket gösterdi. Bana yardım etti. Etmemeliydi.

Benden nefret etmeli ve bunun için her türlü sebebi var. Onu neredeyse incitiyordum. Planlamıştım bile. Kim olduğunu bilmeden önce. Onu arzulayamam.

Parmaklıklara tutunup kafesin tepesine tırmanırken nefes alıyorum. Görüşüm bulanıklaşana ve kollarım uyuşana kadar barfiks çekiyorum. Nefes nefese kapıya düşüyorum. Telefonu aldım. Bu bir risk. Ama bu bir can simidi.

Böyle durumlar için ezberlediğim bir numarayı çeviriyorum. Bu bir Chicago numarası, yani buradaki cep telefonu vericisi bir şeyleri izliyorsa alarm vermeyecektir.

"Güney tarafına uygun halılar ve perdeler!" diye neşeli bir kadın sesi cıvıldıyor.

Sırıtiyorum. Çağrı merkezi elbette sahte: Volkov Bratva üyelerinin ve Chicago'daki Kashenko ailesindeki müttefiklerimizin, bir telefonun ele geçirilmesi ihtimaline karşı, doğrudan üst düzeylere çağrı göndermeden arama yapabilmeleri için bir yol.

Kashenko Bratva'nın ikinci komutanı Lev Nychkov ayarladı. Görünüşe göre bu "güney tarafına uygun halı ve perdeler" ile ikinci sınıf bir mizah anlayışı var. Gözlerimi deviriyorum.

"Bir halıya ihtiyacım var."

"Çok güzel!" Kadın mutlu bir şekilde söylüyor. Sanki birisinin gecenin on bir buçuğunda böyle bir mağazayı arayıp halı almak istemesi gayet normalmiş gibi.

"Hangi oda için?"

"Banyom için."

Bunların hepsi kodun bir parçasıdır.

"Anlıyorum," diyor kolayca.

"Boyutu?" "Otuza dört."

Evet, neredeyse gece yarısı bir halı mağazasını arayıp otuz metreye dört metrelik banyom için bir alan halısı istiyorum.

"Renk?"

"Magenta."

"Önemli noktalar?"

"Altın başak, deniz yeşili süslemeli."

"Lütfen bekleyin." Sesi artık tamamen işle ilgili. Arama yönlendirilirken bir dizi klik sesi duyuyorum.

"Da" diye homurdanıyor Rus bir erkek sesi.

"Müdürle konuşmam gerekiyor," diye İngilizce homurdanıyorum. "Rusça biliyor musun?"

"İngilizce, lütfen."

Homurdanıyor. "Bu hangi dal?"

Sikerim böyle işi. Bu James Bond saçmalığı için zamanım yok. "Alexei, ben Maksim. Onunla konuşmam gerek."

Küfür ediyor. "Kahretsin, Maksim!? Ben... siktir, adamım!" "Öldüğümü sandın."

"Bu konu konuşuldu," diye mırıldandı. "Kahretsin, kardeşim. İki aydır kayıpsın."

"Cenazeyi henüz planlamayın."

"Bekle. Onu getireyim."

Bir dakika sonra, beni gülümseten tanıdık bir ses duyuyorum. "Lanet olsun, sesini duymak çok güzel."

Sırıtiyorum. Yuri; beni kurtaran adam. Beni ölümün kıyısına getiren, damarlarımdaki zehri yakan ve bana ikinci bir hayat veren adam. Benim için bir baba figürü.

"İngilizce konuşmamız gerekiyor," diye homurdandım. "Potansiyel olarak dinleyen bir yapay zeka var. Aradığım için özür dilerim ama-"

"Bir bok için özür dileme Maks," diye homurdanıyor.
"Tanrım," diye nefes alır. "Öldüğünü sanmıştım."

"Pek sayılmaz," diye
homurdandım.

"Neredesin?"

Hücrenin etrafına bakıyorum. "Gerçekten bilmiyorum. Bir hapishane, bir yerlerde. Belki CIA."

Islık çalıyor. "Siktir. Tamam, birkaç arama yapacağım."

Sırıtiyorum. Elbette Yuri Volkov, dünyanın en güçlü Bratva krallarından biri, lanet olası CIA ile bağlantıları var.

"Teşekkür ederim."

"Seni neyle suçluyorlar?" "Hiçbir
şeyle."

"Ne?"

"Hiçbir şey yok. O'Hare havaalanından ayrıldıktan yaklaşık bir saat sonra buradaydım. Beni pusuya düşürdüler, başıma çuval geçirdiler ve buraya getirdiler."

Yuri öfkeyle tıslıyor. Yapay zekaya çelme takmamak için Rusya'da küfür etmekten çekindiğini söyleyebilirim.

"Herhangi bir coğrafi-"

"Sanırım yer altındayım. Hiç pencere yok."

"Kahretsin. Bu iyiye işaret olamaz."

"Tam olarak değil."

"Üniformalar? Muhafızların üzerinde gördüğün herhangi bir nişan var mı?" Başımı sallıyorum.

"Hayır."

"Lanet olsun. Kulağa kara bir site gibi geliyor."

Başımı salladım. "Evet, ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ama nedenini bilmiyorum." Kaşlarım derinleşiyor. "Bana Volkov örgütü ve özellikle de senin hakkında sorular soruyorlar."

Yuri iç çeker. "Lanet olsun, özür dilerim

Maks." "Açıkçası bir bok

söylemeyeceğim."

"Biliyorum," diye homurdanıyor. "Beni endişelendiren de bu. İçeride hiç yardımın var mı?"

Tereddüt ettim. Sonra başımı sallıyorum. "Evet. Bir do-" Kendimi tutuyorum. "Birisi. Bu telefonu bana veren biri."

"Güzel, kullan onu."

"Da, kullanacağım."

"Bu telefon... yanınızda olacak mı?"

"Çağırma işini benim yapmam en iyisi olabilir, Yuri."

"Kesinlikle. Dinle, beni iki gün sonra ara. Çağrı merkezini tekrar kullan. O zamana kadar ne bulabileceğime bakacağım."

Başımı sallayarak gözlerimi

kapatıyorum. "Teşekkür ederim,

Yuri."

"Bana teşekkür etmene gerek
yok." "Evet, var."

Kıkırdıyor. "Güvende kalın, alçakta kalın. Bunu düzelteceğiz."

"River'a benden selam söyle," diye gülümsüyorum, Yuri'nin fişek gibi genç karısını düşünüyorum, kesinlikle onu diken üstünde tutuyor.

"Hapishanede bir kız arkadaşın var mı?"

"Bu çok komik, Yuri. Komedyenliği düşündün mü?"

Kıkırdıyor. "Güvende kal, dostum. Bunu düzelteceğim."

Telefonu kapattığımızda, bataryadan tasarruf etmek için telefonu kapatıyorum. Sonra iyice saklıyorum. Sonra karanlıkta yalnız kalıyorum.

Ama pek sayılmaz. Kafamdaki düşüncelerle çok iyi bir arkadaşlık içindeyim. Gerçi tek bir tanesi bile Yuri'yle konuşmamla ya da bu hapishaneyle ilgili değil. Hepsi Quinn hakkında.

Bütün düşüncem onu istemek. Soğuk metal yatağa uzanarak inliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ama tek gördüğüm o olunca uykunun gelmeyeceğini anlıyorum. Onu bahsettiği atlet ve uyku şortuyla, yumuşak, tüylü yatağında uzanırken hayal ediyorum.

Saçlarının dağıldığını hayal ediyorum.

Bacaklarını da açmış olarak hayal ediyorum.

Sikim kalınlaştıkça hırlıyorum, pantolonumun içinde kaya gibi sertleşene kadar kabarıyor. Bir tıslamayla onları aşağı itiyorum, elimi aşağı kaydırıyorum ve bir elimi şişmiş uzunluğumun etrafına sarıyorum. Basit bir dokunuşla içimde zevk cızırıyor.

Başım geriye düşüyor ve inlerken sikimi sıkarak okşamaya başlıyorum. Düşüncelerim Quinn ve soyulma üzerine

yoğunlaşıyor

Gözlerimi ve ağzımı onun esnek, yumuşak vücudunda ziyafet çekmek için kıyafetlerini çıkardı. Taşaklarım ağrıyan bir ihtiyaçla karıncalanıyor. Ben okşadıkça karın kaslarım geriliyor.

Elimi daha hızlı hareket ettiriyorum. Onu üstümde hayal ediyorum, bacakları kalçalarımın etrafında ve aletimin üzerine batıyor. Onu sikimin üzerinde bir tavşan gibi zıplarken hayal ediyorum. Ellerim kalçalarında ve memelerini kaldırıp dilimle dolgun dudaklarının tadına bakıyorum.

Bir şekilde ayakta durmayı başardım. Hücrenin köşesindeki metal tuvalete doğru tökezliyorum. Bir elimle arkasındaki parmaklıkları kavrayarak inliyorum. Kaslarım sıkışıyor ve kıvrılıyor. Çenem gıcırıyor. Elim kalın, şişkin sikimi yumruklarken zevkle homurdanıyorum.

Oh Maksim... sik beni. Küçük amımı sik, Maksim.

Gözlerim kapanıyor. Kaslarım sıkıldıkça taşaklarım geriliyor. Sikim yumruğumun içinde zonkluyor, aşağıdaki paslanmaz çeliğe beyaz sperm ipleri dökülüyor.

KÂĞIT İŞLERİ. Evrak işleri dikkatimi dağıtacak. Kâğıt işleri içimde kabaran acıyı, korkunç derecede yasaklanmış şehveti gömecek. Düşüncelerimi, bu yerde altımda yatan son derece büyüleyici, karanlık derecede güzel, tehlikeli derecede baştan çıkarıcı adamdan uzaklaştıracak.

Ama öyle değil. Tek gördüğüm bulanık kelimeler. Aynı raporu arka arkaya dört kez okudum. Ve bana sorsaydınız, ne hakkında olduğu hakkında size hiçbir şey söyleyemezdim.

Telefon görüşmemizin üzerinden yaklaşık otuz dört saat geçti. Utanç içinde kendime dokunduğum, vücudum zevkten kırılrken yastığa doğru ağıladığım gecenin üzerinden otuz dört saat geçti. Zihnim Maksim'in bana yapmasını isteyeceğim tüm karanlık, kirli şeylerin iğrenç düşünceleriyle doluydu.

Dünkü El Kaide apandisit ameliyatı rutin bir operasyondan çok daha fazlasına dönüştü. Hasta, ameliyata girmeden iki saat önce apandisitini patlattı ve septik hale geldi. Altı saatlik ameliyattan sonra durumu iyi.

Evet, iyi haber: Dünyaya çocuklara intihar bombası bağlamak ve kadınlara asit atmak için geldiğine inanan bir adamın hayatını kurtardım. Eminim Duke'teki hocalarım benimle gurur duyuyorlardır.

Masa sandalyesine çöküp rapor yığınınına bakarken inliyorum. İşim bu, biliyorum. Karakter yargılamak için burada değilim. Sadece kalp atışlarını kurtarmak için. Ama yine de, bu benden çok şey götürdü.

Ameliyattan sonra erkenden eve kaçtım. Maksim'i aramaya çalıştığımı ama telefonunu kapalı bulduğumu hatırlayınca yüzüm kızardı. Ama dürüst olmak gerekirse, bu kesinlikle en iyisi. Onu bir şeymiş gibi aramama gerek yok. Bu adamlar çene çalmaya ihtiyacım yok.

Onunla hiçbir şey yapmama gerek yok. Ama işte buradayım, hala onun hayalini kuruyorum. Hala ıslak.

Küçük ofisimin kapısının çalınması düşüncelerimi bölüyor. Boğazımı temizliyorum, yüzümdeki şehveti yutuyorum.

"Öyle mi?"

Kapı açılıyor ve Tom'un yüzünü görünce gülümsüyorum. "Hey, Tom-" Kendimi tutuyorum.

"Çavuş Kempton."

Gülümsüyor. "Doktor Coolidge." Boğazını temizliyor. "Bıçaklanan kurbanımız nasıl?"

"Maksim" demeden önce kendimi durduruyorum. "Rus olan mı?"

Başını sallıyor.

"Durumu iyi. Durumu iyi, enfeksiyon belirtisi yok. Sadece buraya atlamayı bırakmasını istiyorum."

Tom ince ince gülümsüyor. Gözleri bir an üzerimde geziniyor ve kaşlarını çatıyor.

"Ne oldu?"

"Quinn," kaşları çatılır. "Bu çok garip..." kaşlarını çatar. "Siktir."

"N'aber Tom?" Merakla gülümsüyorum. "Sadece dökül-" "Bu senin işyeri kıyafetin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Affedersiniz?" Bakışlarımı indiriyorum ve dudaklarım büzülüyor.

Etek giyiyorum. Hiçbir şekilde skandal değil. Ama skandal olan şey, bunu tamamen Maksim etek giymemden hoşlandığını söylediği için giyiyor olmam - etek giyersen "onu memnun edeceğimi" söyledi.

Yüzümde patlamak üzere olan kızarıklığı yutuyorum.

Tom ağzını büker. "Quinn, burada etek giyemezsin."

Dudaklarımı büzüyorum. "Bu babamdan mı?"

Başını sallıyor. "Hayır, bu benden."

"O zaman belki de homurtularınıza işyerinde cinsel taciz konusunda bir ders vermelisiniz-"

"Erkekler için endişelenmiyorum. Onlar bir avuç olgunlaşmamış hödük. Ama babanın kim olduğunu düşünürsek, arkandan kaba şakalar yapacaklardır."

Kaşlarımı çattım. "Bunun rahatlatıcı olması mı gerekiyor?"

"Quinn, mahkûmlar için endişeleniyorum. Bunlar sertleşmiş adamlar ve senin bir kadın olman zaten yeterince kötü."

Kılandım. "Benimle dalga mı geçiyorsun, Tom?"

"Kahretsin, Quinn! Böyle söylemediğimi çok iyi biliyorsun! Bu cinsiyetçi bir şey değil. Mesele bu adamların domuz olması ve senin lanet bir etekle etrafta flört ediyor olman." Gözleri kısıldı. "Bunlar mantıklı adamlar değil Quinn. Uzun zamandır buradalar. Ve sen de etekle dans eden genç ve güzel bir kızsın."

"Tanrım," diye tıslıyorum. "Bunu yaşadığımıza inanamıyorum-"

"Quinn, eğer burası lanet bir banka şubesi olsaydı, bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Ama dünyanın en kötü, en tehlikeli pislikleriyle dolu bir süper maksimum kara hapishanede çalıştığımız için bir şey söylemem gerek! Çünkü seni önemsiyorum!

"Kar kıyafeti giyeyim mi?" Şak diye

söyledim. "Bu harika olur aslında."

Gözlerimi deviriyorum. "Tom..."

"Bir de benim gözümde bak, tamam mı? Sen benim kızım gibisin Quinn." İnce ince gülümsüyor. "Sadece senin için endişeleniyorum, hepsi bu."

Kaşlarım biraz çatıldı. Dudaklarımı bükerek başımı sallıyorum.

"Biliyorum. Ve takdir
ediyorum-" "Efendim!"

Soğukkanlı Tom bile arkasından adını haykıran adam
karşısında biraz sıçrar. Kapı aralığından kenara çekilir ve
genç bir askerin sertçe selam verdiğini görür.

"Evet, asker?"

"Efendim! Doktor Coolidge ile konuşmam
gerekiyor, efendim!" Kaşlarımı çattım. "Neler
oluyor?"

Adam gözlerini bana çevirdi. "Size ihtiyaç var, hanımefendi."
Yüzüne "doktor" diye bağırma isteğime karşı koyuyorum.
Kulağa acil gibi geliyor.

"Nereye?" Sandalyemden fırlayarak
ağzımdan kaçırdım. "Delikte."
Donuyorum. Oh lanet olsun.

Tom iç geçirir. "Bu bizim oğlan,
değil mi?" Başımı salladım. "Evet."

"Pekâlâ, git kıcını yamala," diye homurdanıyor.

"Lanet gardırobumu daha sonra ele almamızın sakıncası
var mı, Rahibe Tom?"

Gözlerini deviriyor, bana sırtıyor. "Git doktorculuk oyna,
ukala."

Deliğin metal kapısı açıldığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Maksim karyolasında yatıyor, kanlar içinde.

"Tanrım..."

Ona doğru koşmak için hamle yapıyorum ama bir el omzuma yapışarak beni durduruyor.

"Dayan, doktor!"

Gardiyana ters ters bakmak için döndüm. "Ben oraya gidiyorum."

Kaşlarını çatıyor, bana sert bir bakış atıyor. Gözlerimi ona dikiyorum. "Başka ne diye beni aşağı çağırasın ki?"

Omuz silkiyor. "Ben yapmadım. Kan kaybından ölebilir, umurumda değil." Gözlerimi deviriyorum.

"Peki, ne oldu?"

"Normal hücrelerine dönerken Aryan Ulusu'ndan bazı adamlar tarafından saldırıya uğradı. Bunun dışında hiçbir ipucu yok."

Yutkunuyorum. "Tamam, ona soracağım."

O ve deliğin hemen dışındaki diğer muhafız gülüyor.

"İyi şanslar," diye sırtıyor ikinci adam.

"Ha?"

Bana merakla bakıyor. "Rusçan nasıl?" Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Bekle, ne?"

İlk adam omuz silkiyor. "O sadece Rusça konuşuyor, doktor. Sana sessiz muamele yaptığını mı düşündün?"

daha önce yama mı yapıyordunuz? Hayır," diye kıkırdıyor.
"Sadece İngilizce konuşamıyor."

Bakışlarımın Maksim'e düşmesi için dönüyorum. Sırtışıımı gizliyorum. O iyi biri.

"Oraya girip ona yardım etmem gerek."

"Parmaklıkların arkasından yap."

"Peki," diye mırıldandım. Sağlık çantamı kaldırıyorum ve deliğe giriyorum. Tozlu taş zeminde parmaklıklara doğru yürüyorum. Sonra açık kapıdan bakarak onlara dönüp bakıyorum.

"Biraz yalnız kalabilir miyim
lütfen?" İlk muhafız kaşlarını çattı.

"Ne için?"

"Lanet hastam için mi?"

Adam bana kaşlarını çattı. Uzaklara bakıyor, sanki bunu düşünüyormuş gibi."

"Soru işaretini bir talep olarak algılamayın," diye tıslıyorum. "ABD Ceza Kanunu yedi-yedi-dokuz, bölüm on iki, paragraf altı-A, doktorların tıbbi müdahalede bulunmak için devredilemez bir mahremiyete sahip olduğunu belirtir-"

"Tamam, tamam, Tanrım," diye kaşlarını çatar adam.
"Siktir et, tamam. Yine de kafes kapalı kalacak."

"Peki," diye mırıldanıyorum. İkisi de çıkıp gidene, kapıyı arkalarından kapatıp kilitleyene kadar ikisine de ters ters bakıyorum. Sonra gözlerimde endişeyle Maksim'e dönüyorum. Hızla kafesin uzak tarafına, karyolasında yattığı yere doğru ilerliyorum.

"İyi misin?" Sessizce söyledim.

Başını sallar. "İyi olacağım. Derin bir kesik değil." Bana sırtıyor. "Bu gerçekten Amerikan Ceza Kanunu'nun bir parçası mı?"

"Hiç de

değil."

Sırtıyor.

Çantamdan bir şeyler karıştırmaya başlarken başımı sallıyorum. "Peki bu Neo Nazi'ye ne dedin?"

"Ben yapmadım."

Duraklıyorum ve bakışlarımı ona yöneltiyorum. Karanlık, güçlü gözleri benimkileri esir alıyor.

"Ne?"

"Bu odadan hiç çıkmadım."

"Ama onlar-" Donup kalıyorum ve ona dönmeden önce hızla kapıya bakıyorum.

"Seni kim bıçakladı?" Fısıldıyorum.

Maksim'in çenesi sıkılır. "Buradan gitmelisin Quinn."

"Maksim, kim-"

"Burada bir şeyler dönüyor. Sen bunun bir parçası olmamalısın. Bir hastane bulup orada çalışmalısın" diye homurdanıyor.

"Yapamam. Ben de senin gibi burada sıkışıp kaldım." Dudaklarımı dişlerimin arasında bükerek kaşlarımı çatıyorum. "Özür dilerim. Yani, senin gibi değil."

Gülömsüýor.

"Bunu kim yaptı?"

Bir an sessiz kaldı. "Muhafızlar."

Gözlerim açıldı. "**B e k l e** , ne?! Bıçakladılar
Sen mi?!"

"Burada doğru olmayan bir şeyler var Quinn."

Çenemi sıkıyorum, içimde öfke yükseliyor. Sanki Yellow Creek her zaman kurallara ve protokollere uymuş gibi. Ama yine de. Gardiyanların mahkûmları bıçaklaması bunu çoktan aştı.

"Yarayı görebilir miyim?"

Homurdanarak ayağa kalkıyor ve benim bulunduğum parmaklıklara doğru ilerliyor. Yutkunuyorum, üzerimde yükselirken titriyorum, gözleri gözlerimi yakıyor. Bakışlarım çıplak, kaslı gövdesinden aşağıya, böğründeki taze yaraya düşüyor.

Sonra işe koyuluyorum.

Parmaklarım derisinde iz bırakıyor. İğne girip çıkıyor - yarayı kapatmak için sadece beş hızlı dikiş. Sonra sözsüzce üzerine bir bandaj bastırıyorum ve kaslarına doğru yumuşatıyorum.

Kafamı kaldırdığımda bana sırtıyordu.

Kızardım.

"Ne?"

"Kıyafetini

beğendim." Allığım

derinleşiyor.

"Benim için mi?"

Ateşler içinde yanıyorum. Kalbim hızla atarken dişlerim dudağımın üzerinde geziniyor. "Bugün tam da bunu giyecektim," diye fısıldıyorum.

"Buraya mı?"

"Sadece bir etek."

"Ve muhtemelen bunu burada giymemelisin," diye homurdanıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bugün kıyafetim hakkında bana ders vermek isteyen başka biri var mı?"

Maksim sessizce kıkırdıyor. Gülümsüyor, ama bu içimi parçalayan aç bir gülümseme.

"Hoşuma gitti," diye mırıldanıyor. "Teşekkür ederim."

Eli parmaklıkların arasından kayıyor. Kalçamın üzerinden geçtiğinde titriyorum. Ama geri çekilmiyorum. Beni tutmuyor; geri çekilebilirim. Ama yapmıyorum ve yapmak da istemiyorum. Kocaman elinin vücudumdaki güçlü hissi, parmaklarının eteğin kumaşı üzerinde yayılması... beni elektriklendiriyor.

"Bunu benim için giydin, değil mi?"

Nefesim kesiliyor. Dudağımı çiğniyorum. "Belki."

İşte çizgi... dikiz aynamın çok gerilerinde bir yerde, uzaklarda kayboluyor.

Kaslı göğsünden bir inilti yükseliyor.

"Belki," diye homurdanıyor. Gözleri üzerimde geziniyor ve yalıyor, içime sıcaklık dalları gönderiyor; külotumu ona duyduğum yasak ihtiyaçla nemlendiriyor.

"Belki böylece..." dudakları aç bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kontrol et."

Geçen geceki şakalaşmamızın kirli tonları geri geliyor. Şaka olmayan şakalar. Kışkırtmak için yapılan sataşmalar. Külot giyip giymediğimi "kontrol edeceğini" söylediğini hatırlayınca iniltimi bastırıyorum.

"Eee?" Fısıldıyorum.

Maksim'in eli kalçamda geziniyor, eteğimin belini hafifçe çekştiriyor.

"Ee, ne var Quinn?" diye mırıldanıyor derinden.

Yutkunuyorum. "Sen..." Yüzüne bakıyorum. Gözleri içimi yakıyor, ruhumu cızırdatıyor. Yüzündeki ham ihtiyaç ve açlık beni güçsüzleştiriyor. Onun için acı çekmeme neden oluyor.

Kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

"Kontrol edecek misin?" Fısıldıyorum.

Sertleşiyor. Çenesi titriyor ve kasları içimde bir ateşi tutuşturacak şekilde sıkılıyor. Gömleğimi bir anda avucunun içine alırken inliyor. Bluz belimden çıkıp bir anlık tenimi gösterince inleyerek nefes alıyorum. Kalçalarım birbirine kenetleniyor. Ellerimden biri kafesin demirlerinden birini kavıyor. Diğeri üzerimdeki bu elin üstüne düşüyor.

Ne yapıyorum ben? Ne yapıyorum ben?

Bir an duruyorum, nabzım hızla atıyor ve kükrüyor. Ama durmak için değil.

"Bir saniyeliğine gözlerini kapatabilir misin?" Mırıldanıyorum.

Sırıtıyor. "Gözlerim kapalıyken kontrol edemiyorum," diye inliyor.

"Sadece bir saniye."

Parmaklıklardan geri çekiliyorum. Eli benden ayrılıyor ve geri çekilip merakla bana bakıyor.

Ben deliyim. Gerçekten deliyim. Parmaklıkların bir adım gerisine geldiğimde ona başımı sallıyorum. Maksim'in çenesi kasılıyor ama gözlerini kapatıyor. Eteğimin altına uzanıp külotumu çekiştirirken nabzım hızla atıyor. Onları çekiştirerek zayıf bacaklarımdan aşağı indiriyor ve alçak topuklu ayakkabılarımdan çıkarıyorum.

Onları elimde tutarak titrek bir nefes alıyorum.

"Tamam, gözlerini açabilirsin."

Ağzının kenarlarında bir gülümseme kıvrılıyor. Sonra gözleri açılıyor. Kaşları soru sorarcasına bana bakıyor. Ama ben sadece tekrar uzanıyorum. Nabzım zonkluyor. Eteğimin kenarını tutup kaldırmaya başladığımda tenimin her yeri karıncalanıyor.

Maksim sessizce homurdanıyor, beni izliyor. Etek ucunu daha da yukarı çekiyorum. Gözlerim kapanıyor ve yukarı sıyırdıkça yüzüm yanıyor. Ta ki aniden her yerimi görebildiğini anlayana kadar.

Dudaklarından çıkan vahşi, derin, karanlık inilti bana haklı olduğumu söylüyor, gözlerim kapalı olsa bile.

"Kötü kız," diye mırıldanıyor.

Gözlerim açıldı. Bakışlarımız kilitlenirken yüzüm yanıyor. Parmaklıklara geri dönüyor, onları sıkıca kavırıyor, sanki bana ulaşmak için onları ayırmak istiyormuş gibi.

Kaçmalıyım. Ama olduğum yerde kalıyorum. Eteğimi indirirken gözleri üzerimde geziniyor. Eli parmaklıkların arasından geri kayıyor ve benimkine dolanıyor - külotumu tutan elime. Bir parmağını dantele sokup külotumu benden alırken inliyor.

Ben de izin verdim.

Elini kafesin içine geri çekerken her yerim zonklayarak izliyorum. Dantelli siyah tangayı burnuna götürüyor. Derin derin nefes alırken yasak şehvetle her yanımda titreyerek inliyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor.

"Neden bana zarar vermedin?" Fısıldıyorum. "O gün..." "Yapamadım," diye tıslıyor.

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben..." diye hırlıyor. "Çünkü sana bir bakışım la yıkıldım."

Bacaklarım jöleye döndü. İçim dışıma çıkıyor. Kalbim küt küt atıyor. "Üzgünüm-"

"Olma," diye hırlıyor. "Kırılmaya, yeniden yapılmaya ihtiyacım var."

Parmaklıklara yaklaşıyor. Diğer eli uzanıyor ve belime doğru kayıyor. Beni parmaklıklara yaklaştırmasına izin vererek inliyorum. Parmağı eteğin belinden çekilen bluz parçasının altından kayıyor. Gözlerim kapanırken ve nefesim kesilirken çıplak tenimin üzerinde gezdiriyor.

"Maksim..."

Eli eteğimi kavlıyor. Birkaç saniye önce yaptığım gibi tekrar yukarı çekiyor. Elini eteğimin altından geçirip çıplak kalçama dokununcaya kadar avucunda sıkıyor.

"Quinn..."

Parmaklıklara yaklaşıyorum ve ona bakıyorum. Yaklaşıyor, yüzünü indiriyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Ve aniden, parmaklıkların arasından, parmaklıklara karşı beni öpüyor.

Başımı çeviriyorum, ağzımı ona açıyorum, istediğinde dilinin içeri girmesine izin veriyorum. Dudaklarına doğru inliyorum. Ama sonra eli uyluğumun pürüzsüz iç kısmına kayıyor ve inlemem daha da derinleşiyor.

Birdenbire parmakları beni kaygan ve onun için ıslak buluyor. Elini döndürürken ağzımın içine doğru hırlıyor. Kalın parmakları dudaklarımı okşuyor, ben daha fazlası için inlerken onları ayırıyor. Başparmağı klitorisime sürtünerek bacaklarımı titretiyor. Parmağı içime batıyor, parmaklıklara tutunurken açlıkla inlememe neden oluyor.

Elim parmaklıkların arasından kayarak tenine dokunuyor - bu kez, ilk kez- hastasına dokunan bir doktor gibi değil. Bir kadın olarak, arzuladığı adama. Parmaklarım onun üzerinde kayıyor.

şışkin kasları, karın kaslarının oluklarına kadar. Ben onu açlıkla öperken o da amımı okşuyor.

Ve sonra aniden alarmlar çalmaya başlar. Ahlaki olanlar değil. Etik olanlar değil. Gerçek alarm sirenleri.

Nefesim kesiliyor, aniden ondan uzaklaşıp eteğimi aşağı iterken gerçekliğe patlıyorum. Gözlerimiz kilitlenmiş, dudaklarımız öpüşmekten şişmişti.

Deliğin kapısı çarparak açılır ve iki muhafızdan biri elinde silahı ve yüzünde korku dolu bir ifadeyle içeri dalar.

Benimki sönük.

"Doktor, buradan siktir olup gitmen gerek!

Hemen!" Titriyorum, korku beni sarıyor.

"Bekle, ne oluyor-" "Şimdi

lanet olsun, doktor!!"

Her yerde alarmlar çalıyor. Kapının diğer tarafından kırmızı bir ışık yanıp sönüyor.

"Bu lanet alarm da ne-" "İhlal

alarmı."

"Ne?"

"Lanet olası iç muhafaza sistemimizin tamamı çöktü," diye homurdanıyor, çenesi sıkılıyor. "Elimizde tam ölçekli bir hapisane kaçıışı var."

Renk yüzümü terk ediyor.

Hay sikeyim.

Gardiyan gitmesini söylediğinde bana bakıyor. Sadece başımı sallıyorum. Pisliğin teki olabilir ama haksız da değil. Eğer söyledikleri gerçekten doğruysa, hemen şimdi buradan siktir olup gitmesi gerekiyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Ben de öyle. Ama o çok daha önemli. Ve çok daha fazla risk altında.

Dişlerini dudağının üzerinde gezdiriyor. Ama ben yine sessizce başımı sallıyorum, söz söylemeden onu teşvik ediyorum.

"Doktor!" Gardiyan çığlık atıyor. "Haydi!"

Gözlerimiz kilitlendi. "Git" diyor dudaklarım sessizce. Ağzı büzülüyor. Ama neyse ki başını sallıyor. Muhafızı takip edip kapıdan çıkmadan önce bana bir kez daha bakıyor. Deliğin kapısını arkasından çarparak kapatıyor. Sonra tekrar yalnız kalıyorum.

Karyolanın kenarına düşüyorum. Elim dantel külotun etrafında sıkılıyor ve inliyorum. Burnuma götürüyorum, tatlı bir şeker gibi onun uyarılma kokusunu içime çekiyorum. İstedğim tek uyuşturucu gibi.

Alarının uzaktan gelen sesini engellemeye çalışarak gözlerimi kapatıyorum. İhlal alarmı olsun ya da olmasın, bunu kontrol altında tuttuklarından eminim. Bu kadar yüksek teknolojik ve gelişmiş bir yer mi? Ya bir tatbikat, ya bir hata, ya da saniyeler içinde ezilecek bir şey.

Deliğin kapısı aniden bir metal vınlamasıyla açılıyor. Kaşlarımı çatıyorum, külotunu cebime atıyorum.

İki adam içeri giriyor ve ikisini de Quinn'in yarıda kestiği işkence seansından tanıyorum. Biri elebaşı. İkincisi ise berbat Rusça konuşan sakallı adam. Bana gülümsediklerinde gözlerim kısılıyor.

"N'aber yoldaş!" Biri cıvıldıyor, bana hınzırca sırıtıyor.

Sadece gülümsüyorum. Hâlâ İngilizce konuştuğumu bilmiyorlar. Şu anda bunu düzeltmek için bir neden göremiyorum.

"Parmaklıkların arasından yap da siktir olup gidelim," diye homurdanıyor ikinci adam ilkine. Gergin görünüyor, bir ayaktan diğerine zıplıyor.

İlk muhafız gülümser. "Uh-uh, aç şunu. Bıçakları kullanmalıyız."

"Evet, siktir et."

Gülümsemeye devam ediyorum, dinliyorum. Burada ne halt edeceğimi düşünüyorum.

"Dostum, onu öylece vuramayız. Silahların hepsi senin rozet numarana göre kodlanmış. Mermiler de öyle."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor ikinci adam endişeyle. "Bu orospu çocuğunu bıçaklamak için oraya gitmiyorum. Zaten bunu deneyen diğer altı pisliği öldürdü."

"Korkaklığı bırak. Onu bir yere götürüyormuşuz gibi kapıya gelsin. Önce kelepçeleriz, sonra iş bitince kelepçeleri çıkarırız. Tüm sistem çöküyor, diğer hayvanlardan biri sonunda ona iyi bir atış yapmış gibi görünecek."

"Evet, ama delik ayrı bir devre üzerinde çalışıyor-"

"Şu işi halledebilir miyiz artık?" Bir numaralı gardiyan tersledi. "Tanrım."

Sakallı adam bana döndü ve boğazını temizledi. Bana bir dizi anahtar şingirdattı.

"Podoyti k dveri. My dostavim vas v bezopasnoye mesto," diye homurdanıyor. Kapıya gel. Seni güvenli bir yere götüreceğiz.

Ona kocaman gülümsedim. "Da, spasibo!" Teşekkürler.

Sakallı adam ilkine göz kırpmak için döner. "Biz altınız." Beni barlara çağırmak için dönüyor. Gülümsüyorum, yaklaşırken başımı sallıyorum.

"Yaklaştığında onu parmaklıklara kelepçeleysin ve şu Volkov piçinin işini bitirelim ki paramızı alabilelim.

Kaşlarım düşüyor, çenem titriyor. İşte bu ilginç. Kim olduğumu biliyorlar.

Sakallı adam gülümsüyor ve beni tekrar çağırıyor. Daha da geniş gülümsüyorum, tekrar "da" derken lanet bir aptal gibi başımı sallıyorum ve

kapıya doğru yürüyorum. Nabzım atıyor. Kaslarım geriliyor, sıçramaya hazır. Dönüyorum, kelepçelerin metalini hissedene kadar ellerimi parmaklıklara koyuyorum.

Sonra hareket ederim ve hızlı hareket ederim.

Kelepçeleri elime alıp bir bükülmeyle sertçe çektiğimde adam nefes nefese kalıyor. Çığlık atıyor ve bileklerinin kırılma sesini duyuyorum. Ben dönerken acı dolu feryatları taş odayı dolduruyor. İlk adam yardımına koşuyor, ki bu aslında takdire şayan. Ama bu aynı zamanda onun ölüm fermanı.

İki elim de parmaklıkların arasından geçerek ikisini de boğazlarından yakalıyor. Gözler genişliyor. Nefesler kesiliyor. Bir hırıltıyla ikisini de parmaklıklara doğru sertçe çekiyorum. Yüzlerine aldığım darbe ikisini de sersemletti. Ama durmadım. Boğazlarını daha sıkı sıkmaya devam ediyorum, boyunlarının kırıldığını hissedene kadar onları parmaklıklara defalarca çarpıyorum. Ellerimin altındaki nabızlar durdu.

İkisini de yavaşça indiriyorum ve sonra sakallı pisliğin elindeki anahtarlara uzanıyorum. Buradan siktir olup gitme vakti geldi.

Yatağımın altından telefonu aldım. Birinin elindeki M16'yı omzuma atıp diğerinin elindeki tüfeği askıya alıyorum. Kafesten çıkıp delikten çıkan kapıya doğru yürürken dudaklarım kıvrılıyor.

İçimden bir ses bu "hapisten kaçışın" tesadüf olmadığını söylüyor. Bu yerde çürümüş bir şeyler var. Ve Quinn bunun tam ortasına düştü.

Dışarıdaki koridorlarda, her yerde kaostan başka bir şey yok. Kan sıçramaları, ölü gardiyanlar, ölü mahkumlar ve kırık camlar yerleri kirletiyor. Bu tam bir felaket.

İçimden bir ses bunun aynı zamanda bir fırsat olduğunu söylüyor. Hayatta kalmamı sağlayan ve ölmem gereken pek çok seferde bana yardım etmiş olan parçam, kaçmam ve hemen şimdi bu yerden siktir olup gitmem için bağılıyor.

Ama o parçama çenesini kapatmasını söyledim.

Evet, kaçabilirim. Ama onsuz hiçbir yere gitmiyorum.

ALARMLAR YÜKSEK SESLE ÇALİYOR, sanki sonik bıçaklar kulaklarıma saldırıyor. Kırmızı ışıklar yanıp sönüyor, bu da tüm gerçekliği daha da kıyametvari hale getiriyor. Elinde silah olan muhafızı yakından takip ediyorum, nabzım hızla atıyor. Koridorlarda hızla ilerliyor, yürüyen merdivenlerden birine çıkıyor ve sonra başka bir koridora iniyoruz.

"Ne oldu lan?!" Çığlık attım.

Adam bana acımasız bir bakışla baktı.

"Bilmiyorum doktor. Tam bir sistem arızası. Ama muhafaza ünitelerinin yüzde yetmiş tamamen açık durumda, bu yüzden buradan siktir olup gitmemiz gerekiyor."

Korku beni sarıyor. Evet, bu hiç iyi değil. Maksim nazik bir dev olabilir, en azından benim için. Ama Yellow Creek'in geri kalanı gerçekten de gezegendeki en gaddar, acımasız ve tehlikeli mahkûmlarla dolu. Sertleşmiş, öfkeli ve özgürler.

Buradan siktir olup gitmemiz gerekiyor.

"Hey!" diye bağıyorum aniden arkasından. Adam durdu ve bana baktı.

"Ne?"

"Peki ya delik?"

Kaşlarını çatıyor. "Ne olmuş

ona?" "Güvenli mi?"

Kaşlarını kırıştırıyor. "Evet, hiçbir yere gitmiyor."

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Yani güvende mi?"

Gardiyan bana üç kafam varmış gibi bakıyor. "Kimin umurunda?"

"Biliyorum," diye çıkıştım. "O benim hastam ve risk altında. Çok fazla düşmanı var-"

"Evet, şimdi mi, doktor?" Adam tersler. "Ben daha çok bizim için endişeleniyorum. O orospu çocuğunun buradaki her kimse, onunla ilgili bazı huzursuzlukları olabilir. Ama sen ve ben? Ve burada rozeti olan herhangi biri? Hepsi şu anda bizim düşmanımız mı? Anladın mı beni?"

Başımı salladım,

yüzüm soldu. "Evet."

"Öyleyse gidelim,

şimdi."

Kolumdan tutuyor ve koridorda hızla ilerlerken beni de peşinden sürüklüyor. Ana yeraltı ofislerinin olduğu yere bir kat daha çıkıyoruz. Asansörlerin olduğu yere doğru kaçmaya başlıyorum ama beni yakalıyor ve başka bir yan koridora çekiyor.

"Bekle, yapmamız
gereken-" "Uh-uh,
bu taraftan."

Beni karanlık bir koridora çekerken yüzü asık, tepedeki
ışıklar bir korku filmi gibi titriyor.

"Onbaşı, hangi cehennemdeyiz-"

Beni aniden etrafında döndürüp boş bir ofis odasına
ittiğinde nefes nefese kalıyorum. Şaşkınlık içinde dönüp
duruyorum ama elinin tersi yüzüme çarptığında anında
haykırıyorum.

"Ne oluyor lan!"

Beni tekrar geriye itip bu kez kırımın üzerine devirirken
haykırıyorum. Arkasındaki kapı açılıyor ve aniden bana
sırıtan bir başka müstehzi yüz ona katılıyor. Bu adamı da
tanıyorum - Maksim'in "bir hayvan" olduğunu ve ilk kez onu
iyileştirmeye gittiğimde kanamasına izin vermem
gerektiğini söyleyen aynı onbaşı.

Ama buradaki hayvan Maksim değil. Zalim sırtışları ve
alaycı bakışları olan iki adam.

"Bunu uzun zamandır bekliyordum, tatlım," diye kıkırdıyor
beni buraya sürükleyen adam dudaklarını müstehcen bir
şekilde yalayarak.

"Siktir et, ben birinciyim," diye homurdanıyor ikinci adam.
İlk adamı iterek geçti. Kemerini gevşetiyor ve kalbim
yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Bunu yapmak istemezsin," diye boğuluyorum, yüzüm
bembeyaz kesilirken dehşet içinde onlardan uzaklaşıyorum.

"Hayır, sanırım gerçekten biliyorum," diye homurdanıyor. "Çok uzun zamandır buradaki bir hatundan bir bok almıyorum. Ve şu anda babanın kim olduğu umurumda bile değil, sürtük."

Diğeri de kemerini çıkarmaya başlar. "Bundan zevk alacağız, doktor. Ve o kibirli kışından bir parça almak için sabırsızlanıyorum-"

Başı aniden yana doğru dönerken gözleri şişiyor. Gözleri geri dönerken boynunun kırılma sesini duyunca öğürüyorum. Yere düştü, pantolonu yarı açtı. Ve aniden, kapı aralığında arkasında beliren, tanıdığım kocaman, iri bir şekil.

Pantolonu dizlerine düşerken diğer muhafız elinde silahla dönüyor. Ama adam çılgık atamadan Maksim aralarındaki mesafeyi şimşek gibi kapatır. Kocaman, dövmeli eli adamın boğazını sıkıca sarar.

Dramatik ya da yavaş değil. Sadece hırlıyor ve adamın boynunu yana doğru kırıyor. Adamı bir çöp gibi kenara fırlatmadan önce ikinci bir korkunç çıt sesi ofisi dolduruyor.

"Quinn..."

Bana doğru koşuyor, sanki tamamen ağırlıksızmışım gibi beni tek eliyle yerden kaldırıyor. Nabzım deli gibi atıyor, adrenalın ve korku vücudumda gezinirken zar zor nefes alabiliyorum.

"Güvendesin," diye sessizce homurdanıyor, benimle göz hizasına gelene kadar eğiliyor. Karanlık, delici gözleri beni mızrak gibi deliyor. Ama ne kadar yoğun olurlarsa olsunlar, bana sadece

Sakin. Kalp atış hızım yavaşlarken kendimi o karanlık havuzlara bırakıyorum.

"Onlar... onlar..." nefesim kesiliyor.

"Yapmayacaklar," diye homurdanıyor. "Kimse sana zarar vermeyecek."

"Buradan çıkmamız gerek," diye nefes nefese kaldım. "Diğer mahkûmlar..."

"Benimle gel," diye homurdanarak elimi tutuyor. Dönerek beni de peşinden kapı aralığından titreyen koridora doğru sürüklüyor. Koridorda hızla ilerleyip köşeyi döndükten sonra ikimiz de aniden durduk.

"Tom!" Çığlık atıyorum.

Ama beni duymuyor. Elinde yangın acil durum baltasına benzeyen bir şeyle kükreyen bir adamı itmekle meşgul. Adam saldırmak için ayağa fırladı. Ama anında Tom'un eli tabancasını kavradı. Silah geri teper ve çığlık atan psikopat yere düşer.

Tom dönüyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Kötü yaralanmıştı. Kan kolunu ıslatıyor ve yan tarafındaki bir delikten damlıyor. Ama Maksim'in elimi sıkıca kavradığını görünce gözleri kısılıyor. Silahını hızla çevirip büyük Rus'un göğsüne doğrulturken dişlerini gösteriyor.

"Dizlerinin üstüne çök, orospu

çocuğu!" "Bekle! Tom!"

Gözlerini bana dikeyyor ve gözlerindeki koruyucu sevgiyi görebiliyorum. Ama her şeyi yanlış anlıyor. O benim

ya da inciniyorum. Gerçekte ise kurtarılıyorum.

"Bırakın onu!" Maksim'e kükrüyor.

"Tom!" Çığlık atıyorum. "Yardım ediyor! O değil-"

Tom'un gözleri üzerimde. Harekete geçerken Maksim'in elinin benimkini bıraktığını hissettiğimde içimi bir korku kaplıyor.

"Hayır, bekle!!"

Sırtındaki tüfeği aniden kollarına alıp omzuna kaldırdı. Ben çığlık atarken Tom'a doğru koşuyor. Ama Çavuş tepki bile veremedi, ben çığlık atarken mermi namludan patlıyor.

Tom'un arkasında, gamalı haç dövmeli ve elinde tüfek olan hırıltılı adam yere düşer, ölmüştür.

Tom Maksim'e bakar. Ama Rus aniden tekrar kükrer.

"Yere yat!"

Tom ani bir tepki vererek dizlerinin üzerine düşer. Maksim onun yanından ateş ederek, elinde silahı ve gözlerinde cinayetle bir başka kaçak mahkûmu daha indirir.

Ben Tom'a doğru koşarken Maksim silahını indiriyor.

"Quinn," diye inliyor. Sert görünümüne rağmen Tom'un yüzü acıdan bir maskeye dönüşmüştür. Yaralarından daha fazla kan akarken hırıltılar çıkarıyor.

"O da ne-"

"Bana yardım ediyor," diye geveliyorum, yaralarını değerlendirmeye çalışıyorum. Yaraları çok kötü ve antam bile yanımda değil. Onu hemen tıbbi yardıma götürmeliyiz.

"Hayır, Quinn," diye inliyor, zayıf görünüyor. Ama gözleri korku ve endişeyle kısılmış, beni geçip Maksim'e bakıyor.

"Hayır, o bir canavar-"

"Tıbbi müdahaleye ihtiyaın var," diye homurdanıyor Maksim, tüfeğini indirerek hışımla yaklaşırken. Tom şaşkınlıkla ona bakar.

"İngilizce biliyor

musun?" "Evet."

Maksim eğilir ve l mahkûma doğru uzanır. Adamın tulumunun kolunu kğit mendil gibi yırtar ve aniden Tom'un koluna sarar. Rus kolunu sıkıca bağlarken yaşlı adam acı içinde tıslar. Maksim bir kolunu Tom'un sırtına doluyor. Ağırlığını destekleyerek ve avuş'un şaşkın bakışlarını görmezden gelerek onu kaldırır.

"Asansörler bu tarafta," diye hızlıca söylendim. "Hadi gidelim."

Maksim, Tom'un koridorda topallayarak ilerlemesine yardım ederken bir elinde tüfeği tutar. Alarmlar çalmaya, ışıklar yanıp snmeye devam ediyor. Diğer bir mahkûm yan koridordan dışarı fırlar. Ama Maksim'i ve silahı görünce dönüp kaçıyor.

Köşeyi dönünce asansörün düğmesine basıyorum. Adrenalin kulaklarımda kükrüyor. Kabus sirenleri

parmaklarımı düğmeye tekrar tekrar vururken kulaklarımı deliyor.

Kapılar nihayet açıldı. Maksim homurdanarak Tom'u benimle birlikte asansöre çekti. Yaşlı çavuşu duvara yaslayarak aşağı indiriyoruz.

Yanımızdaki duvar aniden silah sesleriyle patlarken çığlık atıyorum. Maksim dönüyor, silahını tecrübeli bir asker gibi kaldırırken hırlıyor. Bize ateş eden üç adama karşılık veriyor, ikisini indirirken asansörden dışarı doğru ilerliyor.

Ve sonra aniden, kolundan bir kan sisi fışkırırken kükrer.

"Hayır!!" Dizlerinin üzerine düşerken çığlık atıyorum. Tom'un adımı bağırmasına ve son saldırganın bize ateş etmesine aldırmadan asansörden dışarı fırlıyorum. Maksim'e ulaşıyorum, onu kollarımın arasına alıyorum ve devrilmiş bir ofis masasının arkasında yere yatmasına yardım ediyorum.

Arkamda asansörün kapıları aniden kapanıyor. Başım dehşet içinde dönüyor - tam zamanında bir kurşunun asansör düğmesine çarparak onu yok ettiğini görüyorum.

Lanet olsun.

Maksim homurdanır ve masadan kalkarken silahını kaldırır. Ateş eder ve dönmeden önce son saldırganı da yere düşürür. Gözleri yok edilmiş asansör düğmesine, kapalı kapılara ve üstlerindeki Tom'un içinde bulunduğu asansörün yüzeye doğru yükseldiğini gösteren göstergeye takılır.

Yavaşça dönüp gözlerini bana diyor.

"Quinn..."

"Köşede acil durum güvenlik kapıları olan ofisler var," diye geveledim.

Başını salladı. "Hadi onlara gidelim."

Kolumu ona doladım. O da bana aynısını yapıyor. Sonra köşeyi dönüyoruz ve ben içimdeki tamamen felç edici korkunun beni dondurmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Maksim biz ofise girerken iki mahkûmu daha bırakıyor. Kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyorum ve duvardaki tuş takımına koşuyorum. Acil durum kodunu giriyorum. Aniden metal bir kalkan kapının iç tarafına doğru kayıyor ve yüksek bir hidrolik tıslamayla kilitleniyor.

Birden ortalık sessizleşiyor; dışarıdaki alarmlar içeride patlama kapılarından zar zor duyuluyor. Dönüyorum, Maksim'e bakarken kalbim hızla çarpıyor - az önce kendimi patlayan kapıların arkasına kilitlediğim devasa, vahşi görünümlü Rus.

Ve birdenbire kızartma tavaından çıkıp doğrudan ateşe atlamadığımı ummaya başladım.

Gözleri gözlerimi tutuyor ve ben yüzümü onun koluna bırakırken kızarıyorum. "Bakmalıyız..."

Oda yüzüyor. Aniden omzuma bir ağrı saplandı. Şaşkınlıkla başımı çeviriyorum. Ama sonra omzumun arkasına bir bıçak gibi saplanmış sivri cam parçasına bakarken yüzüm düşüyor.

"Ne... nasıl..."

Düşmeye başladığımda görüşüm kayboluyor.

Ona koştım, kendi yarımı unuttım. Önemli değil. İçimde yüzlerce kurşun olsaydı da fark etmezdi. Yine de onu ilk sıraya koyardım. Kendimden önce onu kurtarmak için ateşin içinden koşardım.

Sallanmaya ve düşmeye başladığında kollarımla onu yakalıyorum. Yüzü buruşurken onu kollarımın arasına alarak yaklaştırıyorum.

"Siktir... özür dilerim..." diye mırıldanıyor. Gülümsüyorum.

"Ne için?"

"Başı dertte bir genç kız gibi bayılıyorum."

Onu kollarımda kolayca kaldırırken sırtıyorum. Tanrım, o kadar hafif ki... bana kıyasla çok küçük. Onu ofislerin ön büro girişindeki kapıdan geçirip, odacıklardan oluşan açık bir alana getiriyorum. Duvar boyunca özel ofislere açılan kapılar var.

Etrafı taradım. Görünüşe göre ilk geldiğimiz kapı -patlama kapısıyla kilitlediği kapı- bu ofislere giren ya da çıkan tek giriş.

Bu iyi bir şey. Bu lanet yeri kim işletiyorsa geri alana kadar burada güvende olacağız.

Kaşlarımı çatıyorum. En azından geri alabileceklerini umsam iyi olur, yoksa bir süre burada kalacağız.

Ama aynı zamanda banyo ve mutfak alanı da görüyorum. Kabinlerden oluşan bir yeraltı ofisinde kilitli kalmak istediğimden değil. Ama gerekirse burada bir süre hayatta kalabiliriz.

Kendi kendime sessizce homurdanıyorum. Burada sadece Quinn'le birlikte barikat kurma fikri cazip geliyor.

Onu yan ofislerden birine götürüyorum. Bir el hareketiyle masadaki her şeyi temizliyor ve onu masanın kenarına bırakıyorum. Dönüp ortak alana doğru ilerliyorum. Geçerken bir ilk yardım tabelası görmüştüm. Elbette, duvar boyunca uzanan bir oyukta koca bir set var.

Ofise geri döndüğümde bir an için donup kaldım. Gözlerim ona takıldığında çenem gıcırıyor ve nabzım güm güm atıyor.

Quinn kanlı bluzunu çıkarmayı başardı. Şu anda sadece eteği ve dantelli siyah sütyeniyle masanın kenarında oturuyor - hala cebimde duran külotuyla eşleşiyor, not ediyorum.

Ama bu beni baştan çıkarmaya yönelik bir hareket değil. Omzunun üzerinden sırtına saplanmış bardağa bakmaya çalışıyor.

"Neden başım döndü bilmiyorum," diye mırıldanıyor ve parçaya ulaşmaya çalışıyor. "Kötü bir şey bile değil-"

"Neden bunu yapmama izin vermiyorsun?" diye homurdanıyorum.

"Benim bir doktor olduğumu hatırlıyorsun, değil mi?" diye homurdanıyor.

"Sen çift eklemlı omuzları ve kafasının arkasında gözleri olan biri misin?"

Dönüp bana sırtıyor. "Komik."

Onun yanına giderken ben de gülümsüyorum. İlk yardım çantasını masanın üzerine koyup antiseptik, bandaj, cerrahi iğne ve iplik çıkarıyorum. Haklı; kötü bir yara değil. Ama camı çıkardığımda, kanamanın hafif olduğundan emin olmak için birkaç dikiş ihtiyacı olabilir.

"Bu acıtacak," diyorum nazikçe.

Kaşlarını çatıyor, başını sallıyor. "Ben iyiyim. Sadece siktir!"

Dişlerimi sıkıyorum. En ufak bir tiksinti duyduğumdan değil. Ona en ufak bir acı çektmek bile neredeyse dayanılmaz bir şey.

Hızla hareket ederek yarayı antiseptikle yıkıyorum. Quinn acı içinde tıslıyor, elleri masanın kenarını sıkıca kavırıyor ve gözlerini kapatıyor. Ama cesur. Kendini kaybetmiyor, tıpkı orada kaybetmediği gibi.

Kesiği kapatmak için üç küçük dikiş gerekiyor. Yaptığım işe hayranlıkla bakmak için geri çekilmeden önce üzerine bir bandaj yapıştırıyorum. Quinn de öyle yapıyor, kemerli kaşlarıyla bana bakmadan önce omzunun üzerinden tekrar bakıyor.

"Bunu yapmayı nerede öğrendin?"

"Orduda."

Merakla bana bakıyor. "Nesin sen?" diye fısıldıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Yani, artık ordudan değilsin."
_"

"Ben Volkov Bratva'nın bir üyesiyim."

Yutkunuyor, başını sallıyor.

"Ordu ve bu olay arasında çok fazla yara mı sardın?"

Sırıtiyorum. "Tahmin bile edemezsin."

"Yara izlerini gördüm," diyor nazıkçe. "Sanırım biliyorum."

Masadan kaymak için gidiyor. Ama sonra tekrar irkilir.
"Kahretsin, ah."

Kaşlarımı çattığımda içimi bir endişe
kaplıyor. "Neresi acıyor?"

"Bacağım..

." "Bekle."

Önüne geçiyorum ve gözlerimi bacaklarına dikiyorum. Aşağı uzanıp eteğini yukarı itiyorum, bunu yaparken yüzünün kızarmasına aldırmıyorum. Gözlerim daha önce ikimizin de gözden kaçırdığı, kalçasındaki ikincil kesiğe takılıyor.

"Yapabilirim-"

"Bırak beni," diye sessizce homurdanıyorum. Gözlerimi onunkilere dikiyorum. Bakışlarımız kilitlendiğinde dişlerini dudağının üzerinde gezdiriyor. Başını sallıyor, gözleri güven dolu.

"Tamam."

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve bacaklarını biraz daha açıyorum. Gözlerim keşiğe odaklanıyor ve endişeyle kaşlarımı çatıyorum. Kötü değil ama bandajlanması gerekiyor. Parmaklarım pürüzsüz, yumuşak cildinin üzerinde kayıyor. Kullandığım antiseptik yüzünden yüzünü buruşturduğunda irkiliyorum. Bandajı keşiğin üzerine bastırıyorum, yara sarılana kadar bant kenarlarını kapatıyorum.

Başım sonunda nerede olduğumu anlıyor. Gözlerim kalçasına doğru kayarken boğazımda bir hırıltı hissederek kaskatı kesiliyorum. Bacaklarını açmış. Etek giyiyor. Ve külotu hala lanet cebimde.

Bakışlarım kalçalarının arasındaki çıplak, yumuşak, küçük pembe amciğine takılınca inliyorum.

Quinn'in nefesi kesilir.

Yavaşça, bir şekilde, gözlerimi onunkilere dikiyorum. O bebek mavilerinin ardında ateş ve sıcaklık yanıyor. Kendi nabzım damarlarımda bir davul gibi gümbürdüyor.

"Bu nasıl bir his?" Sessizce homurdanıyorum.

Yutkunuyor, yavaşça başını sallıyor. "İyi," diye mırıldanıyor. "Hâlâ acıyor ama yaşayacağım."

Çenem gıcırıyor. Yüzüm uyluğundaki bandaja doğru dönüyor. Öne doğru eğiliyorum ve ben onu usulca öperken Quinn sessizce soluyor.

"Peki ya şimdi?"

Ona bakıyorum. Başını sallarken yüzü ateş gibi yanıyor. "Daha iyi," diye mırıldanıyor.

Geri dönüyorum, onu bir kez daha öpmek için tekrar yaklaşıyorum - bu sefer bandajın hemen üzerinden, uyluğunun daha yukarısından. Quinn inliyor.

"Peki ya bu?"

"Daha iyi," diye mırıldanıyor usulca.

Dudaklarım tekrar yumuşak kalçasına gidiyor, şimdi daha da yüksek bir noktayı öpüyorum. Arzu içimde yanıyor. Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyor. Sikim zonkluyor, kalın ve sert bir şekilde kabarıyor.

Dudaklarım daha yukarı hareket ediyor. Elim bacaklarını birbirinden ayırırken nefesim teninde geziniyor. Eteği yukarı doğru çekiliyor ve üstümde inlediğini duyuyorum. Sıcak kalçasını öpüyorum, amına çok yakın. Quinn'in nefesi kesiliyor.

"Daha da iyi," diye inliyor sessizce.

Dudaklarıyla kalçası arasındaki küçük kıvrıma değene kadar ağzımı yukarı kaydırıyorum. İniltisi yüksek ve istekli. Kalçalarını yukarı itmesi görmezden gelemeyeceğim ve gelmeyeceğim bir davet.

Bir iniltiyle başımı çevirdim. Gözlerim onun pembe, parıldayan amının cennet gibi görüntüsüne dalıyor.

Islak. Titriyor. Titreyen iniltileri, kalan savunmalarıma karşı son vuruşum.

Aradaki mesafeyi kapatıyorum ve yüksek bir hırıltıyla ağzımı amına bastırıyorum. Quinn haykırıyor, dilim ıslak bir şekilde yarığına doğru sürüklenirken inliyor. Ucunu zonklayan klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve benim için titriyor. Ellerim yukarı kayıyor

Dilimi tatlı amının derinliklerine gömerken kalçalarını kavıyorum.

"Maksim..." diye soluyor, dilimin altında kıvranıyor. Dilimi tekrar klitorisinin üzerine kıvırdığımda zevkle inliyor. Dudaklarımı zonklayan düğmenin etrafına sarıyorum ve emiyorum, o haykırırken dilimle onu tekrar tekrar kızdırıyorum.

Parmakları saçlarımın arasından geçiyor. Kalçaları aceleyle itiyor, sanki bana ihtiyacı varmış gibi. Sanki ağzımı üzerinde görmek için yanıp tutuşuyor.

İnliyorum, onu derinden tadıyorum ve arzusunun tatlılığını yutuyorum. Dilim tekrar yarığına giriyor, yapışkan ıslaklığını ağzıma sürüklüyor. Klitorisinin üzerinde mırıldanıyorum ve dudaklarımın arasından geri emiyorum. Gerginleşmeye ve titremeye başladığında parmaklarım derisini kazıyor.

"Ben... Aman Tanrım..." diye mırıldandı. "Siktir, Maksim..."

Amcığına karşı homurdanıyorum. Klitorisini dudaklarımın arasına alıyorum ve dilimle onu acımasızca kızdırıyorum. Ta ki çığlıkları odayı doldururken vücudu sarsılıp burkulana kadar. Benim için geldiğini hissettiğimde inliyorum, tatlı bir ıstırap içinde inlerken dilimi arzusuyla dolduruyorum.

Bacaklarının arasından yükselirken titriyor ve beni sıkıca kavıyor. Pantolonum düştü. Uzun, kalın, şişkin sikim kalçalarına doğru serbestçe yayılıyor.

"Oh Tanrım..." Nefes nefese inliyor. Yüzü kıpkırmızı, gözleri kalçasına değen taş gibi sert sikime odaklanıyor.

Uzanıyorum, bir elimi etrafına sararak kendimi ona doğru okşuyorum. Diğer elim yanağını kavırıyor, saçlarına dolanmadan önce gözlerini benimkilere dikeyor. Dudaklarımı onunkilere bastırırken inleyerek bir avuç tutuyorum.

Quinn beni hevesle öpüyor. Vücudumu kavrarken titriyor, parmakları göğsümün üzerinde yayılıyor. Kalçalarının arasını itiyorum ve şişmiş horoz kafam amına doğru iterken inliyor.

"Bekle... Ben..."

Donup kalıyorum. Yavaşça çekilmeden önce onu bir kez daha öpüyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve ondaki tereddütü görünce yüzüm endişeyle çizgileniyor.

"Quinn-"

"Yani..." yere bakarken dudağını ısıırıyor. "Sadece..."

Birden aklıma geldi. Parlak zekası. Ne kadar çarpıcı olduğunu açıkça görmemesi. Yirmi iki yaşında bir cerrah olması ve bunun gerektirdiğı tüm yorucu işler.

Yanağına hafifçe dokunuyorum ve bakışlarımla buluşması için yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Sen bakırsin."

Yüzü kızarıyor, başını sallarken kaşları

çatılıyor. "İstemiyorsun-"

"Seni istiyorum," diye homurdanıyorum dudaklarımı dudaklarına bastırırken. Ağzını kendi ağzımla yakalayıp onu derinden öpüyorum. Titriyor,

Ben geri çekilmeden önce kollarımın arasında eriyor.

"Bunun beni rahatsız edeceğini mi düşünüyorsun?" Onu daha sıkı kavıyorum. "Seni istiyorum Quinn," diye homurdanıyorum.

Bu sefer mesafeyi kapatıyor. Elleri kaburgalarımın üzerinde kayıyor ve beni kendine çekiyor. Yüzü beni usulca öpmek için eğiliyor. Ve sonra daha derinden. Elleri beni daha sıkı tutuyor, kendine doğru çekiyor. İnlerken bacakları kalçalarımın dolanıyor.

İnliyorum ve sikimin başını yarığına doğru itiyorum. Ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum - dudakları başımın etrafından ayrılırken küçük amının ne kadar sıcak olduğunu.

İnliyor, nefesi kesiliyor. "Durmamı istiyor musun?" İnliyorum. "Hayır," diye nefes alıyor, titreyerek.

"Eğer-"

"Sakın buna cüret etme."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Ayak bilekleri arkamdan kilitleniyor. Ellerim kalçalarını kavıyor. Sikim onun açıklığına doğru kayıyor. Ve sonra inlemeleri kulaklarımı doldururken onun kaygan, sıkı, erimiş sıcaklığının derinliklerine gömülürken itiyorum.

Artık geri dönüş yok. Artık o benim.

"DURMAMI İSTER MİSİN?"

Değil. Lanet olsun. Şans.

Bunun çılgınca olduğunu biliyorum. Bunun ne kadar yanlış olduğunu, koşulların ne kadar berbat ve tuhaf olduğunu biliyorum. Ama hayatım boyunca hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

Belki bazı kızlar ilk kez bir prenses yatağında, ipek çarşaflarla, mumlarla falan filan hayal kuruyorlardır. Ama ben? İlk seferimin nasıl olmasını istediğimi hayal edecek vaktim bile olmadı. Seks benim için hiçbir zaman ön planda olmadı.

Çalışmak öyleydi. Beni her zaman "dahi" ya da "çocuk dahi" olarak gören çevremdeki herkesin beklentilerini karşılamaktı. Kendimi en üst ve en iyi olmak için zorlamak... Bunların hepsi ilk sırada geliyordu.

On üç yaşında bir üniversite birinci sınıf öğrencisiyseniz, seks masada değildir. Düşüncesi bile olmaz. Büyüdükten ve bir yetişkin olduktan sonra bile, hayatımda hiçbir zaman bir erkek olmadı.

hayat beni içine çekti. Maksim'in yaptığı gibi beni titreten ve onun için acı çektiren hiç kimseyi tanımadım veya tanışmadım.

Ve şimdi buradayız: bir isyanın ortasında, bir kara bölge hapishanesinin komuta ofisinde kilitli kaldık. Tek başımıza. Yaralı. Birbirimizin kollarına sarılmışız, sikiinin kalın, acı veren sıcak zonklaması tam bana doğru bastırıyor.

Aşağı bakıyorum ve nabzım güm güm atıyor. Amım kaygan bir uyarılmayla dolup taşarken ağzım kuruyor.

O çok büyük.

Bir an için onu kaldıramayacağımdan endişelendim. Onu hiç memnun edemeyerek ne kadar ezik bir bakire olduğumu göstereceğimden. Ama sonra elinin kalçama indiğini hissediyorum. Başparmağının uyluğumun kıvrımını okşadığını hissediyorum. O kadar büyük ve sert ki. Ama dokunuşu çok yumuşak ve şefkatli.

Eli tenimi okşuyor, kıcıımı avuçlamak için kayıyor. Eteğimin düğmelerini ustalıkla çözüyor ve eteğim düşüyor. Parmakları omurgamı okşuyor, ta ki sütyenimin kopçasını açana kadar. Sütyenim düştüğünde, ben de onun kadar çıplak kalıyorum.

Sırtımı ona yaslıyorum. Meme uçlarıımın pembe tomurcukları onun geniş, kaslı göğsüne sürtünüyor. Eli ensemdaki saçlara doğru kayıyor. Kavrayışı sıkılaşıyor ama talepkâr değil. Sadece orada duruyor, tıpkı daha önce elinin boğazımda olduğu gibi.

Elleri yanağıma kaymadan önce parmakları uzun siyah buklelerimin arasından geçiyor. Başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor.

Tetiği çekmek gibi bir şey. Ve bu karar üzerinde düşünmeme ya da tartmama hiç gerek yok.

Ona karşı titrerken "Hayır," diye nefes nefese kalıyorum.

Maksim bu titremeyi korku olarak algılıyor. Ya da ikinci bir düşünce. Çünkü aniden kaşlarını çatır.

"Eğer-"

"Sakın buna cüret etme."

Onu sertçe öpüyorum. Bacaklarım kalçalarına dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Ağzından çıkan bir iniltiyle şişmiş sikiinin kaygan dudaklarımın arasına girdiğini hissedince inliyorum. Eli tekrar kalçama düşüyor ve kalın aletini içime sokarken beni sabit tutuyor.

Nabzım atıyor. Vücudum kasılıyor ve sonra gevşeyip onun için açılıyor. Maksim'in siki içime girip beni ilk kez içine alırken nefes nefese inliyorum. Ve inanılmaz hissettiriyor.

Endişelendiğim gibi acı yok. Ve onu taşıyamayacağıma dair korkularım buharlaştı. O çok büyük ve ben çok küçüğüm. Ama aynı zamanda o kadar ıslağım ki, onun büyüklüğü içimde kayıyor.

İnliyor, başı ve bir iki santim daha içime gömüldüğünde duraklıyor. Ama bacaklarımı kavrayıp onu içeri çekiyorum, daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Onun her şeyine ihtiyacım var.

Parmakları tenimi kazıyor. Dili benimkinin üzerinde geziniyor, inlemelerimi yutuyor. Kaslı kalçaları beni iterken esniyor,

i  i m e daha derin giriyor. O kadar ıslağım ki kalalarımından aşağı damladığını hissedebiliyorum.

"Quinn..."

İsmimin onun ağzından benimkine doğru hırıltılı bir şekilde söylenişi daha fazlası için canımı yakıyor. Kocaman elleri beni sahiplenici bir şekilde kavırıyor. Kalçalarımın arasını iterken kasları bana doğru kıvrılıyor. İçime daha fazla girdikçe haykırıyorum. Devam ediyor, daha fazla sığamayacağına yemin edene kadar gittikçe derinleşiyor.

Ama yapıyor. Alçak bir hırıltıyla son santimini de içime sokuyor. Dudakları benimkilere yapışıyor. Vücudu beni sarıyor, tıpkı benimkinin onunkinin büyük bir kısmını sarması gibi.

Ağzının içine doğru inlerken tırnaklarım sırtında geziniyor. Kalçaları yuvarlanıyor, kaygan, parlayan sikini darlığımdan çıkarıyor. Onun yokluğunda inliyorum. Ama sonra tekrar derinlere kayıyor ve ben zevkle nefes alıyorum.

İçime girip çıkmaya başladığında kalçaları uyluklarıma sürtünüyor. İnliyor, bir eliyle yanağımı yakalıyor, diğer eliyle kıcıımı avuçluyor. İçime girerken parmakları sahiplenici bir şekilde tenimi kazıyor. Bu duygu neredeyse ezici. Zevk o kadar derine dokunuyor ki ruhumu tutuşturuyor.

Ayak bileklerimi arkasına bağlayarak onu teşvik ediyorum. Meme uçlarım göğsüne bastırıyor, içimde elektrik akımları vızıldıyor. Maksim daha hızlı hareket ediyor, içime girerken inliyor. Gözlerim geri yuvarlanıyor. Ağzı benimkine düşüyor

Başım geriye doğru sallanırken boynum, dudaklarımdan fışkıran zevkim.

Dişleri yumuşak boğazımı tırmıklıyor. Elleri üzerimde sıkılaşıyor. Beni daha sert, daha derin, daha hızlı sikmeye başlıyor. Klitorisim her itişte onun shaftının üzerinde sürükleniyor, ta ki aniden dayanamayana kadar. Yüksek sesle haykırıyorum, orgazm içimin derinliklerinde patlayıp dışarı fışkırırken inliyorum.

Maksim asla yavaşlamıyor ya da durmuyor. O kaslı kalçalarını döndürmeye devam ediyor, izimi kaybettirene kadar beni bir doruktan diğerine beceriyor. Kocaman, kaslı adam beni tamamen ele geçirirken, ona yapışıp canımı kurtarmaya çalışıyorum.

Gözlerim kapanıyor. Büyük bir tane geliyor ve onu durdurmak mümkün değil. Eğiliyorum ve o neye ihtiyacım olduğunu biliyor. Ağzımı kendi ağzıyla kapıyor. Dudaklarıma doğru inlerken dili benimkiyle kıvrılıyor. Elleri beni ona aitmişim gibi tutuyor. Ve bu anda, tamamen ona aitim.

"Benim için gel," diye tıslıyor ağzımın içine. Bu son vuruş. Fitili ateşleyen kibrit.

Tüm vücudum doruğa ulaşırken ağzının içine doğru çığlık atıyorum. Maksim inliyor ve şişmiş, zonklayan sikini derinlere batırıyor. Ben onun etrafında patlarken onun nabzını hissedebiliyorum. Dölünün sıcak fiskiyeleleri içimin derinliklerine dökülüyor. Her tarafım titreyerek içine doğru nefes alırken ona yapışıyorum.

"Quinn..." diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. Bana sarılıyor, nefes nefese ona yapışmama izin veriyor.

Onun içinde kayboldum ve asla bulunmak istemiyorum ya da buna

ihtiyaç duymuyorum.

Bir prenses yatağında ipek arşafllara ASLA İHTİYACIM OLMADI. Hiçbir zaman mum ışığı ya da arka planda hafifçe çalan yumuşak, boğucu bir müzik istemedim.

Ve şimdi fark ediyorum ki, tek ihtiyacım olan oydu.

Tek istediğim ya da ihtiyacım olan doğru adamın gelip bana arpmasıydı, tıpkı onun yaptığı gibi. Kendime her zaman bunun zamanım olmadığından kaynaklandığını, seks hakkında endişelenmekten daha önemli şeyler yapmam gerektiğini söyledim.

Kendime bunun önemli olmadığını, derslerimin ve işimin önemli olduğunu söyledim. Kendime muhtemelen abartıldığını söyledim. Yapacak daha iyi bir şeyi olmayan insanlar için zaman kaybı olduğunu.

Her konuda yanılmışım. Sadece henüz tanışmadığım bir adamı beklediğimi bilmeden bekliyordum.

Maksim beni kollarına alırken içimde kalıyor. Odanın diğer ucuna, kanepeye doğru ilerlerken beni öpüyor. Daha yumuşak, yatağa benzer bir parça olduğunu fark ederek içimden gülüyorum.

mobilya burada. Ama onunla olan masaüstü randevumu dünyadaki tüm kanepelere ya da yataklara değişmem.

Küçük kanepede yavaşça benden uzaklaşıyor. Yüzümü buruşturduğumda kaşları endişeyle çatılıyor.

"Seni incittim," diye homurdanıyor, sesi keskin ve kendinden nefret dolu.

Ama ona doğru eğildim ve başımı sallarken onu usulca öptüm. "Yapmadın. Bu sadece... yeni."

Ağrım var ama kötü bir ağrı değil. Kendime yakın tutmak ve asla unutmamak istediğim bir yara. Kucağına kayıyorum, bacaklarım onunkilerin üzerinde yan yana duruyor. Beni kollarının arasına alıyor ve onun gibi görünen bir adamdan asla beklemeyeceğiniz bir şefkatle boynuma sokuluyor.

Ya da onun gibi sikişen bir adam.

"Quinn," diye sessizce homurdanıyor. "Sen daha iyisini hak ediyordun-"

"İlk seferimde istediğimi elde etmeyi hak ettim," diye fısıldadım. "Ve ben seni istedim." Sırıtıyorum. "Ayrıca, doğruyu söylemek gerekirse, her zaman ilk seferimin bir hapishane isyanının ortasında bir ofis masasında olacağını hayal etmişimdir, bu yüzden..."

Gözlerini deviriyor. Ama kaşlarını çatıyor, hâlâ benim için endişeleniyor. Onu derinden öpmek için kendime çekerken kıkırdıyorum.

"Mükemmeldi Maksim," diye mırıldanıyorum ağzına doğru.

Sırıtıyor. Sonra gözleri bandajlarıma kayıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Oh, iyi." Bakışlarımı son birkaç haftadır geçirdiği saldırılardan dolayı üzerine yapışmış bandajların üzerinde gezdirirken kaşlarım endişeyle çatılıyor. "Sen mi?"

Omuz silkiyor. "Koleksiyon için daha fazla yara izi."

Gözlerim onun mükemmel vücudunda dans ederken alaycı bir şekilde gülümsüyorum. Belirsiz ve çok da belirsiz olmayan çizgiler ve yara izleriyle kaplı. Bazıları dövmelerle kaplı. Diğerleri tam orada, gözlerimi yakalıyor. Ama onlarla bile, belki de onlar yüzünden, o mükemmel.

Gözlerim vücudunu kaplayan mürekkep ve yara izi dokusunun üzerinde geziniyor. Kollarına geldiklerinde ise duraklıyorum. Elimi uzattım. Parmak uçlarım, içimi korkuyla doldursa ve kalbimi kırsa bile sormama gerek olmayan yara izlerinin üzerinde kayıyor. Çünkü sormadan da ne olduklarını biliyorum.

Elimi çekerken ürperiyorum.

"Özür dilerim," diyorum hemen, hiçbir şey söylememiş olmasına rağmen. Ama kafamı kaldırdığımda bana gülümsüyordu.

"Olma. Sana söylemekte bir sakınca görmüyorum." Gözleri benimkileri yakalıyor. "Onlar senin düşündüğün gibi Quinn," diyor sessizce.

Eli benimkini bulduğunda başımı sallıyorum, parmakları benimkilere dolanıyor.

"On yıldır temizim ve ayığım," diye homurdanıyor. Kaşlarını çatarak yara izlerine bakıyor ve sonra gözlerini tekrar benimkilere dikeyor. "Gençken tam bir felakettim. Karanlık bir delikten, çıkışı olmayan bir çukura düştüm."

Başımı sallayıp elini sıkıyorum. İhtisasım sırasında acil serviste döngüyü ve acıyı bilecek kadar çok bağımlı ve eski bağımlıyla tanıştım. Bağımlılığın getirdiği kendinden nefreti ve yıkımı anlamak için.

"Nasıl temizlendin?"

"Patronum," diye homurdanıyor sessizce. "Yuri Volkov, Volkov Bratva'nın başı." Sırıttıyor. "Kafam iyiyken onu soymaya çalıştım. Beni o şekilde öldürebilirdi ve dünya benden kalan her izi unuturdu."

"Ve onun yerine seni temizledi mi?"

Başını salladı. "Beni bodrumuna kilitledi ve bağımlılığımdan dolayı dövdü."

Sırıttıyorum. Sonra tamamen ciddi olduğunu fark ediyorum ve gülümsemem kayboluyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum.

İnce ince gülümsüyor. "Alışılmışın dışında belki. Ama istekleri yenebilmemin tek yolunun bu olduğunu biliyorum."

"Temizlendiğine sevindim," diye mırıldanıyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve gözlerimin içine doğru sırtıttığında kalbim eriyor.

"Ben de öyle," diye inliyor ve eğilip beni öpüyor. Geri çekilirken kıkırdıyorum.

"Ne?"

"Soyadını bile bilmediğimi yeni fark ettim."

Kıkırdıyor. "Aslında ben de seninkini bilmiyorum. Şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum."

Sırıyorum. "Yapma." Elim uzatıyorum ve sertçe elini sıkıyorum. "Doktor Quinn Coolidge, hizmetinizdeyim."

O da sırtıyor. "Maksim Zaitsev, sizde."

"Memnun oldum, Bay Zaitsev."

"Ben de memnun oldum Doktor Coolidge."

BİR BAŞLANGIÇLA UYANDIM. Saatin kaç olduğu ya da ne zaman ve nasıl uykuya daldığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ama yalnız olduğumu fark ettiğimde donup kalıyorum.

Birden dik oturdum ve sonra ayağa fırladım. Ofisten dışarı fırladım ve kübik bölmeden geçerek ön büro alanına girdim. Ancak patlama kapısının hala sağlam durduğunu görünce korkum azalıyor.

Hâlâ güvendeyiz. Ama Quinn hangi cehennemde?

Ofise geri dönmek için dönerken kaşlarımı çatıyorum. Ama bu kez, kadınlar tuvaletinin kapısından gelen hafif su sesini duyabiliyorum. Kapıyı itip açıyorum ve sırtıyorum. Burası sadece bir kadınlar tuvaleti değil, bütün bir kilitli oda kompleksi. Fayanslı bir duvarın köşesinden kıvrılan buhardan Quinn'in nerede olduğunu tahmin edebiliyorum.

Yerde çıplak bir şekilde yürüyorum ve başımı köşeden uzatıyorum. Yeterince eminim, işte orada. Sikim kalınlaşıyor ve nabız gibi atıyor. Gözlerim onu içime çekerken çenem titriyor.

Tanrım, o bir melek.

Çıplak olan Quinn, başını duşun spreyine doğru eğerken gözleri kapalıdır. Buhar onun baştan çıkarıcı, muhteşem vücudunun etrafında kıvrılıyor. Su teninin üzerinden akıyor, pembe meme uçlarının üzerinden perçem perçem akıyor, karnından aşağı iniyor ve kıcının yarıklarından aşağı buharlaşıyor.

Kısık bir iniltiyle onunla birlikte açık duş alanına giriyorum. Beni duymuyor ama arkasına geçip kollarımı ona doladığımda keskin bir nefes alıyor.

"Ödümü kopardın," diye boğuluyor. Ama kollarımda döndüğünde bana bakıp sırtıyor.

Başımı eğip dudaklarımın onu yakalaması için yana çeviriyorum. Sikim karnına doğru kalınlaşırken onu yavaşça ve derinden öpüyorum. Quinn onun için sertleştiğimi hissettiğinde inliyor.

"İçeri girip seni uyandırmak üzereydim," diye fısıldıyor kalın bir sesle.

"Neden o kadar yolu geri gidelim ki?" diye homurdandım.

Onu çevirip fayanslı duvara bastırdığımda nefes nefese inliyor. Elleri duvara yapışıyor, göğsü nefesiyle birlikte kabarıyor. Islak saçlarını kenara itip boynunu ve omuzlarını kemirip yaladığımda sırtı kavisleniyor.

Dudaklarım sırtının ortasına, sonra da daha aşağıya gidiyor. Omurgasındaki her bir çıkıntıyı öperek arkasındaki dizlerimin üzerine çöküyorum. Quinn titriyor, ben sırtının küçük kısmını ve sonra kıcının kıvrımlı bir yanağını öperken titriyor.

Kalçasının arkasını kemiriyorum ve sonra bacaklarını ayırıyorum. İnliyor, yüzüm bacaklarının arasına bastırırken bacaklarını benim için aralıyor. Dilim kaygan amının üzerinde gezindiğinde çığlık atıyor. Sıkı açıklığını bulmadan önce onu kızdırarak klitorisini dilliyorum.

Dilim içine dalıyor ve Quinn adımı buharlı odada yüksek sesle inliyor. Ben onun küçük amını yalarken parmakları fayansları tırmalıyor. Dilim bacakları titreyene kadar klitorisinin üzerinde dönüyor. Dilimi geri ve daha yukarı sürüklüyorum. Ellerim kıcını kavırıyor ve onu kendime doğru açıyorum.

"Oh lanet olsun..."

Dilim kıcının dar halkasında gezinirken boğuluyor.

"Maksim..."

Ama dilimin ucunu küçük deliğinin etrafında döndürdüğümde sertliği eriyor. Bir elimi kalçalarının arasına götürüyorum ve başparmağımı klitorisinin üzerine sürüyorum. Titreyene kadar aynı anda kıcını da okşuyorum. Sonra devam ediyorum. G noktasını okşamak için başparmağımı derine kısıpıyorum. İşaret parmağım klitorisini yuvarlıyor ve dilimi içine sokuyorum.

Birdenbire benim için patlamaya başladı. Boşalırken çığlık atıyor, kendini ağzıma doğru iterken duş duvarına yapışıyor.

Dilimi kıcının yarıklarında gezdiriyorum. Sırtını tekrar öpüp kemiriyorum, kalın sikimi **kalçalarının** arasına sokarken ayakta duruyorum. Dizlerimin üstünde inliyor.

bacaklarını açtım. Onu duvara yapıştırdım, beni sıkıca kavraması için vahşice bir ihtiyaç duyuyordum.

Başımı onun içine sokuyorum. Quinn hevesle inliyor, daha fazlasını almak için geri itiyor. Elim kalçasını kavlıyor. Bir hırıltıyla, sertçe içeri giriyorum, ona bir vuruşta tüm horozumu veriyorum. İnliyor, duvarları beni kavlıyor ve dalgalanıyor. Dışarı kayıyorum ve sonra taşaklarım klitorisine bastırılana kadar tekrar içeri giriyorum.

Parmaklarım kalçasına giriyor. Diğer elim ön tarafına doğru kayarak göğüslerinden birini kavradı. Parmaklarım önce bir meme ucunu, sonra da diğerini çekip kızdırırken, ben de koca sikimi onun istekli amına sokup çıkarıyordum.

Elim yavaşça göğüslerinin arasına giriyor. Güçlü parmaklarımın boğazının etrafında kıvrıldığını hissettiğinde, yemin ederim daha da ıslanıyor.

"Yesssss..." diye tıslıyor hararetle. Ellerinden biri arkasına uzanıyor ve beni teşvik etmek için kalçamı kavlıyor. Diğer bacaklarının arasına düşerek beni inletiyor.

"Kendine dokun, Malishka," diye hırlıyorum. "Ben bu tatlı küçük amcığı sikerken klitorisinle oyna."

Ona vuruyorum, fayanslı duvara karşı onu bir hayvan gibi beceriyorum. Nazik değilim, ama daha önce olduğundan bile daha ıslak. Tırnakları bana batıyor, beni ona daha sert çekiyordu. Başını göğsüme yaslıyor, elime karşı zevkten boğazı düğümleniyor.

Sikim içine giriyor, onu becerirken karın kaslarım kıcına sertçe vuruyor. Etrafımda o kadar sıkı ki, beni yumuşak kadife bir mengene gibi kavlıyor. Ağzımı onun açıkta kalan

Köprücük kemiği. Dişlerim yumuşak tenini tırmıklıyor. Kendimi tatlı sıcaklığına gömdüğümde ona olan ihtiyacım artıyor.

Quinn'in her yeri titriyor. Vücudu kasılıyor, geriliyor ve nefesi kesik kesik geliyor. Tatlı amcığı beni kavırıyor, taşaklarımdaki dölleri sağıar gibi beni okşuyor. İnliyorum, ona tekrar tekrar vururken kaslarım sıkılıyor.

Onun içinde kendimi kaybediyorum. Nerede olduğumu, geçmişimi, günahlarımı ve onun benim için patladığını hissetmekten başka her türlü ihtiyacımı unutuyorum. O klitorisini ovalarken ben derine itiyorum. Sonra dudaklarını dudaklarıma bastırmak için başını çeviriyor.

Quinn çok sert boşalırken ağzımın içine çığlık atıyor. Taşaklarım titreyip gerilirken sikimi taşaklarına kadar onun sıcaklığına gömerken hırlıyorum. Şişmiş kafamdan fışkıran dölleri kalın ipler halinde onun içine dökülüyor. Bana karşı titriyor, tekrar tekrar boşalırken inliyor.

Yavaşça, ellerim onun üzerinde gevşedi. Gerçeklik zihnime geri dönüyor ve onu kötü bir şekilde incittiğim için aniden dehşete düşüyorum. Titreyen bedenini çevirirken sarsılarak içinden çıkıyorum. Az önce ona kaba bir şekilde davrandıktan sonra yarı yarıya gözyaşları ya da daha kötüsünü bekliyordum.

Ama tek gördüğüm şehvet dolu gözler ve dudaklarında vahşi bir açlık.

"Malishka," diye mırıldandım. "Ben...

ben..." "Daha fazla," diye inliyor.

Gözlerimi kırpıştırdım, kaşlarım havaya kalktı. Ama sonra bir baktım, Quinn sikime uzanıyor. Beni yavaşça okşuyor, sırtını duvara yaslariken beni sikimden tutup çekiyor. Ben hırlarken bir bacağını kaldırıp belime doluyor. Sikimi pembe yarığına doğru çekiyor.

Başka bir yönlendirmeye ihtiyacım yok.

İçine gömülüyorum ve ağzını yutarken dudaklarından çıkan her iniltiyi içime çekiyorum.

Benim hesabıma göre, kendimizi ofis alanına kilitlediğimizden beri tam bir gün geçti. Bir süre dışarıda kükreyen isyancıların belli belirsiz sesleri duyuldu. Arada bir de yangın söndürme sesleri. Belki de dışarıdaki pislikler birbirlerini öldürüyorlardır.

Ama bir süre sonra, çoğunlukla sessizleşiyor. Patlama kapısı askeri sınıf ve tüm bu yerin inşa edilme şekli bana bu ofis alanının bir sığınak kalesi olarak inşa edildiğini söylüyor. Neyse ki, sığınak kalesi iyi stoklanmış bir mutfakla geldi.

Quinn ve ben kanepede fıstık ezmeli ve jöleli sandviçlerden oluşan bir akşam yemeği yiyoruz, birbirimize sokulmuşuz. Her yerim ağrıyor. Sanırım onun da öyle. Ama ikimiz de henüz yorulmadık. İkimiz de beyaz bayrağı çekip bitmek bilmeyen seks maratonuna bir son vermeyeceğiz.

Söz konusu o olduğunda bu konuda havlu atacağımı hiç sanmıyorum.

En azından giyindik. Bir kereliğine. Bir şekilde, seks sığınağımızda bile yemeklerin giysiyi hak ettiğine sözsüzce karar verdik. En azından biraz nezaket için sanırım.

Çiğnerken düşüncelere daldığını görünce sırtıtarak aşağı bakıyorum. Beni bakarken yakalıyor ve lokmayı yutarken kızarıyor.

"Ne?" Sırıttıyor.

"Yok bir şey. Sadece PB&J'yi hiç bu kadar seksi görmemiştim."

Gözlerini deviriyor. "Ben sadece düşünüyordum da..." diye omuz silkiyor. İkimizin de zihninde ön planda olan konu bu. Ama ikimiz de bundan sonra ne olacağı hakkında konuşmak istemiyoruz.

Yavaşça nefes veriyor. "Yellow Creek Gözaltı Tesisi diye bir yerdeyiz," diye ağzından geçiriyor. Başımı salladım. Buranın adı ya da ne olduğu konusunda onu zorlamadım. Bir tür CIA kara bölgesinde olduğumuzu varsaydım ama ondan bu cevabı talep edecek kişi ben olmayacaktım.

"CIA değil," diyor yavaşça. "Özel bir paralı asker grubu tarafından yönetiliyor."

Kaşlarımı çatıyorum. Aklıma buraya ilk getirildiğim zaman geliyor. Kafamda hâlâ bir torba varken nasıl dövüldüğümü. Nasıl şoklandığım ve sonra bir zincirle sorgu odasının zeminine nasıl kilitlendiğim.

Gardiyanların çantayı çekip çıkardıklarını ve sonra kapı bıyıklı ve gümüş saçlı bir adam için açılırken sertçe selam verdiklerini hatırlıyorum. Bana tüküren adam ve

beni kıracağıını söyledi. Ondan merhamet dilemeden önce tüm Volkov ailesini ele vereceğimi söyledi.

Hatırladıkça gözlerimi deviriyorum. Beni ne kadar kötü yargılamıştı. Kardeşlerimden ya da hayatımı kurtaran adamdan vazgeçmeden önce binlerce kez ölebileceğimi ne kadar az fark etmişti. Bir yanımda o hıyarın isyanda ölüp ölmediğini merak ediyor. Çoğum öyle umuyor. Ama küçük bir parçam da ölmemesini umuyor ki yüzüne tükürmek için zamanım olsun.

"Sanırım ABD'den sözleşmeli olarak?"

Başını salladı. "Evet. Guantanamo gibi bir yer ve sen haklıydın, yer altındayız."

O zaman yüklenici grup ya da belki ABD Silahlı Kuvvetleri eninde sonunda buraya girecektir. Ya da çok daha kötü bir alternatif var. Eğer hala burada bulunan kendi insanların hepsinin öldüğünü düşünüyorlarsa ve burayı geri almanın çok pahalıya mal olacağını düşünüyorlarsa, burayı bombalayabilirler.

Rusya'da yapıldı. Kısa bir süre kaldığım bir hapisanede daha sonra içerideki adamlar tarafından bir firar ve ele geçirme olayı yaşanmıştı. Bir grup pisliği yeniden zincire vurmak için yıkılmakta olan eski kaleyi geri almak veto edildi. Bunun yerine çevredeki güçleri geri çekip Taliban'ın saklandığı yerlere attıkları şu mağara delici füzelerden ikisiyle vurdular.

Çenem ağrıyor. Birinci seçenek neredeyse kesinlikle beni ondan almalarıyla sonuçlanacak. Ama bunu onun ölmesine tercih ederim. Kendi ölümüm anlamına gelse bile bunu binlerce kez kabul ederim.

Söylediklerimde ciddiym. Yuri'den ya da kardeşlerimden vazgeçmeden önce gerçekten öleceğim.

Gözlerinin içine baktığımda, aynı dile getirilmeyen endişeleri yaşadığımızı görebiliyorum - ya burayı ihlal edecekler ya da bombalayacaklar. Quinn kaşlarını çatıyor ve dudaklarından hava üflüyor.

"Şey, kesinlikle bir-"

Kendini tutuyor ve yüzünü buruşturuyor. "Kahretsin, özür dilerim."

Sırıtiyorum. "Olma. İçki içen insanların yanında olmaktan rahatsız olsaydım, işimde çok zor zamanlar geçirirdim."

"Rus mafyası pek ılımlı değil, hmm?" Alay ediyor.

Kıkırdıyorum. "Hiç de değil." PB&J'imın kalanını ağzıma atıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Bekle, nereye gidiyorsun?"

"Sana bir içki bulmaya."

Gözlerini deviriyor. "Hayır, yapma. Sadece şaka yapıyordum." "Şaka yapmıyorum."

Ben ona göz kırparken sırıtıyor. Ofislerde gezinmeye başlamak için dönüyorum. Burası bir paralı asker grubunun özelleştirilmiş hapisanesi mi? Sanki buralarda bir yerde bir şişe içki saklanmıyor.

Sigara ve iki elektronik sigara kalemi buldum. Hatta birinin dosya klasörlerinin altında plastik bir poşet içinde Oxy olduğunu düşündüğüm bir şey buldum ki bu da reçetesi olduğunu göstermez.

Sonunda, merakla henüz girmedığım en büyük ofise adım atıyorum. Odanın ortasını kocaman bir masa dolduruyor. Gözlerim masaya takılıyor ve sırtıyorum: Bingo. Odanın köşesinde tamamen dolu bir bar arabası var.

"İçkiniz ne?" Kapıdan sesleniyorum.

"Tekila, lütfen!" O da cıvıldıyor. Gülümsüyorum. Daha da iyi. Alkol hiçbir zaman sorunum olmadı, ama eroini bıraktığımdan beri tüm zehirlerden uzak durdum. Şeytanları sopayla dürtmenin bir anlamı yok. Ama içtiğim zamanlarda bile asla tekila adamı olmadım. Benim Rus kığım ya votka içerdi ya da hiç içmezdi.

Arabaya doğru yürüdüm ve tekila şişesini aldım. Ama döndüğümde kaşlarımı çatıyorum. Sonra az önce girdiğim ofis kapısının üzerindeki portreye gözlerimi dikince ağzım açık kalıyor.

"Ublyudok," diye tısladım. Orospu çocuğu.

Portredeki sert bakışlı, sert çeneli ve bıyıklı adam, buraya ilk geldiğimde beni kıracağını söyleyen adamla aynı kişi. Yetkili gibi görünen adam. Ve bu büyük ofise bakılırsa, öyle.

Gözlerim resmin altındaki "Albay Rockland Coolidge" yazan plakete takılıyor. Kaşlarım çatıldı. Garip, soyadı aynı-

Gözlerim önümdeki masaya düşüyor ve vücudumdaki tüm kaslar donuyor.

Ne oluyor lan?

Albay Coolidge'in başka resimleri de var. Bazılarında donanma üniforması giymiş. Diğerlerinde komando kıyafeti ve tüfekte. Ancak tek bir resimde, bir kızın yanında, kolunu kızın omzuna atmış ve üzerinde "Duke Tıp Sınıfı Mezunu Tebrikler" yazan bir tabela ile duruyor.

Kızın uzun, siyah saçları ve iri mavi gözleri var. Mezuniyet cübbesi ve kepi giymiş, elinde bir diploma tutuyor.

Kızın adı Quinn.

Quinn Coolidge.

Çerçevesi resmi kapı ofisten hışımla çıkarken kara bulutlar ve öfke görüyorum. Fırtına gibi kübik bölmeyi geçiyorum ve her şeyin daha basit olduğu zamanlarda yemek yediğimiz ofisin kapısını kırıyorum.

Gerçeği fark etmeden önce.

Ben hışımla ofise girdiğimde Quinn bana arkasını

dönmüştü. "Dürüst olmak gerekirse, seni rahatsız edecekse _"

"Bu da ne böyle?"

Sesimin sert tonu karşısında hızla dönerek titriyor. Gözleri elimdeki çerçevesi resme takılınca yüzü buruşuyor.

"Maksim-"

"Bu senin baban mı?" Hırladım.

Gözleri resimden yüzüme doğru **k a y a r k e n** sesimdeki keskinlikle irileşiyor. Başını salladı.

"Evet?" Kaşlarını çatıyor. "Nasıl-"

"Burayı o işletiyor."

Başını sallıyor. "Evet-"

"Beni kıracağına söyledi," diye tısladım. "Buraya ilk geldiğimde. Yere zincirlenmişim, dövüldüm ve şok tabancasıyla vuruldum ve bu adam ya beni kıracağına ya da ölmeme izin vereceğini söyledi."

Solgunlaşıyor. Dudakları inceldi. "Babam ve ben aynı şeyi paylaşmıyoruz-"

"Aynı ismi paylaşıyorsunuz!" Kükrerim.

Titriyor, öfkem altında soluyor. "Maks, açıklamama izin ver-"

"Lütfen," diye tıslıyorum. "Yaparsan çok sevinirim." "Görüldüğü gibi değil, tamam mı?"

"Hayır mı?" Tersliyorum. "Çünkü o ve buradaki diğer serseriler benden Volkov Bratva hakkında bilgi almak için çok ama çok hevesliydim."

"Burada yaptıkları şey bu," diye karşılık veriyor ve ayağa kalkarak bana sert bir bakış atıyor. "Burası kara bölge gözaltı tesisi, Maksim. Burada seninle birlikte başka kimlerin olduğuna bir bak."

"Evet," diye homurdanıyorum, ona yaklaşıarak. "Ama şimdi diğerleriyle de bal küpü oynayıp oynamadığını merak ediyorum-"

Bana sert bir tokat attı.

Yüzü soluklaşırken hırıltı boğazımda düğümleniyor. Ama o geri adım atmıyor. Bana dik dik bakıyor.

"Siktir git."

"Evet, bundan sonra kendim halledeceğim, teşekkürler," diye homurdanıyorum. Beni tekrar tokatlamak istediğini söyleyebilirim. Belki de bunu hak ediyorum. Ama oraya varamadan dönüyorum ve hışımınla ofisten çıkıyorum.

BİR SAAT SONRA, Albay Coolidge'in ofisine geri döndüm, sandalyesine oturdum ve içki şişeleriyle dolu bar arabasına baktım. Tekrar söylüyorum, içki asla benim sorunum olmadı. Ama ayartma kaygan bir yokuştur. "O kadar da" sorun olmayan bir şeye teslim olmak, sizi çok iyi tanıyan şeytanlara teslim olmaya dönüşebilir.

Kaşlarımı çatıyorum. Quinn'le fazla konuşmuş ve haddimi aşmış olma ihtimalim yüksek. Öfke ve kafa karışıklığının direksiyonu ele geçirmesine ve beni karanlığa sürüklemesine izin verdim. Ve temizlendiğimden beri bunun olmasına izin vermemek için çok uğraştım.

Gözlerimi kapatıyorum ve elimi burnumun kenarına götürüp çimdikliyorum. Kahretsin.

Kapı küçük bir sesle çalındı. Dönüp baktığımda Quinn'in kapıda durduğunu görüyorum. Kızgın görünüyordu ama

Ayrıca çok da güzel. Anında, burada hatalı olanın ben olduğumu anladım.

"Pisliğin tekiydin," diye homurdanıyorum sessizce. Biraz gülümsüyor ve odaya giriyor.

"Bundan daha önce bahsetmeliydim. Babamın kim olduğunu bildiğini bile bilmiyordum."

Başımı salladım. "Kötü konuştum ve bunu kastetmedim."

Dudaklarını ısıırıyor ve önümde durmak için masanın etrafından dolaşarak odanın içinde yürüyor.

"Düşündüğünüz gibi değil, size söz veriyorum."

Başımı salladım. Sonra bana tüm hikayeyi anlattı. Babasının nasıl hiç ortalıkta olmadığını, hep bir görevde olduğunu. Burayı nasıl açtığını ve ya kontrolcü doğası yüzünden ya da onunla kaybettiği zamanı telafi etmesi gerektiğini düşündüğü için onu burada bir sözleşmeye kilitlediğini.

"Babam ve benim dünya görüşlerimiz çok farklı," diye mırıldanıyor.

Gülümsüyorum. "Ben ve benimkiler de öyle," diyorum babamı düşünerek. Ama o ve annem çok uzun zaman önce gitmişlerdi, ben onları hayal kırıklığına uğratmaya fırsat bulamadan bir araba kazasında ölmüşlerdi. Biz de o kadar yakın değildik. Hayatımdaki baba figürü Yuri oldu.

Quinn'e uzanıyorum ve elini tutuyorum. Çekiyorum ve kucağıma kayarken gülümsüyor. Gözlerimin içine bakarken eliyle yanağımı okşuyor.

"Üzgünüm-"

"Olma," diyorum nazikçe. "Özür dilemesi gereken benim. Haddimi aştım."

Sırıtarak omuz silkiyor. "İki ay boyunca bir çukurda kilitli kalmayı suçlayabilirsin. Bu geçerli."

Onu kendime çekerken kıkırdıyorum. Gözlerim kapanırken dudaklarım onunkilere değiyor.

Ve sonra ön masanın arkasındaki patlama kapısı kulakları sağır eden bir gürültüyle patlar.

Birden her yer duman oldu. Bağırان adamlar ve kaosun içinden geçip üzerime yayılan lazer nişangâhları var. Ayağa fırladığımızda Quinn çığlık atıyordu. Siyah taktik teçhizatlı adamlar bir dalga gibi odaya doluşurken eli dehşet içinde benimkini tutuyor.

İyi tarafından bakarsak, bombalanmayacağız. Dezavantajı ise, tanıdığım en inanılmaz kızla gerçeklikten küçük kaçışımız sona erdi.

Yirmi silah bana doğrultulmuşken savaşacak bir şey yok. Onu benden sürüklüyorlar, parmakları benimkilere yapışıyor ve sonunda tutuş kopuyor. Onu odadan çıkarırlarken hıçkırıyor ve çığlık atıyordu. Peşinden atılıyorum ama arkamdan bir şey çarpıyor.

Bıyıklı adam fırtına gibi ortaya çıkarken karanlık dalgalanıyor. Bana doğru bakıyor, tüfeğinin dipçliğini kaldırırken yüzüme doğru hırlıyor.

Sonra her şey kararır.

Bir Ay Sonra:

Aynanın karşısına geçiyorum ve nefes alıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, yirmiye kadar sayıyorum ve sonra gözlerimi açmadan önce yavaşça nefes veriyorum. Yutkunuyorum.

Güzel görünüyorum. Koyu lacivert pantolon, bembeyaz bir bluz ve ona uygun lacivert bir ceket, siyah babetler ve sade gümüş bir kolye. Makyajım hafif, çoğunlukla gözlerimin altındaki torbaları kapatmaya yetecek kadar ve saçlarım etkili bir şekilde geriye doğru toplanmış.

Dudaklarım bükülüyor ve kaşlarım çatılıyor. Lise müdür yardımcısı gibi görünüyorum.

Ama bunların hepsi planlı ve çok amaçlı. Terapistim daha da profesyonelce giyinmenin -her zamanki siyah kot pantolonum ve botlarım yerine pantolon takım elbise- "iş" daha iş gibi göstereceğini söyledi.

"Gözlerinizin önünde insanların öldürüldüğünü gördüğünüz ve travma yaşadığınız bir yer" demiyor.

esir tutuldum." Ama onun görevi tüm bunları aşmama yardımcı olmak, tekrarlamak değil. Seanslarımızda, bu konuda harika bir iş çıkardığını düşünmesine izin veriyorum. Ama evimin yalnızlığında tam tersi oluyor.

Yüzüm düşerken kaşlarımı çatıyorum. Yellow Creek'te raporların deyimiyle "güvenlik hatalarından" bir ay sonra "iyi" değilim. Hiçbir şeyi "geçmiş" değilim. Ama bunun nedeni Tom, babam ve terapistimin düşündüğü gibi travma geçirmiş olmam değil.

Unutmak istemiyorum. Kısa bir süreliğine sahip olduğum şeyi bırakmak istemiyorum. Maksim'le ilgili anıları kalbimden silmek istemiyorum.

Gözlerim sımsıkı kapandı ve irkildim. Benim için sessizlik ve karanlıkla geçen bir ay oldu. Babam, hapisten kaçıştan sonraki temizlik ve inşaat sırasında çiftliğe gelmemi bile yasakladı. "Kaçırıldığım" ve "vahşi bir hapisane isyanı sırasında tehlikeli bir suçlu tarafından rehin tutulduğum" için endişeli bir yerden olması gerekiyordu.

Ama babamı sandığından daha iyi tanıyorum. Çoğunlukla kendimi kaybetmemem konusunda bana güvenip güvenemeyeceğinden emin olmadığını biliyorum ve bunun nedeni zihinsel dengem konusunda endişe duyması değil. Sahada bir çöküş yaşarsam işleri berbat etmemden ve zaman çizelgesini yavaşlatmamdan endişe ediyor.

İki gün içinde ya batacağız ya çıkacağız. İşten bir ay uzak kaldıktan sonra geri döndüğüm ilk gün. Endişeliyim. Uykusuzum ve içimde bir kasırga var. Ama bunun nedeni sinir krizi geçirmekten endişe etmem değil. Maksim için endişelendiğimden.

Aslında dehşete düştüm.

Beni ondan uzaklaştırdıkları günden beri, ona ne olduğuna dair tek bir ipucum bile yok. Kimse de bana bir bok anlatmadı.

Saldırı ekibinin ofislere girdiği günün Yellow Creek'i geri aldıkları gün olduğunu biliyorum. İlk başarısızlıkta mahkumların yüzde yetmiş beşine yakını ele geçirilmişti. Yani yaklaşık üç yüz terörist, toplu katliamcı, bombacı, Neo-Nazi ve diğer manyaklar ortalıkta cirit atıyordu.

Öldürülenler dışında tüm mahkumlar o gün emniyete alındı. Sistem elden geçirildi ve yenilendi. Yeni güvenlik önlemleri alındı. Ve görünüşe göre o zamandan beri orada kurşun deliklerini kapatan ve genel olarak bir savaş bölgesinin izlerini silen ekipler var.

Ama Maksim'e ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Hücreye geri mi döndü? Deliğe geri mi döndü? O... Gözlerimi kapatıyorum.

Öldü mü?

Kollarımı kendime sararak ürperiyorum. O olamaz. Ya da olabilir. Kendime "Öyle olsaydı bilirdim" gibi saçma sapan bir şey söylemek istiyorum. Ama ben bir doktorum, kurgusal bir aşk hikâyesindeki bir karakter değilim. Ben sihirli değilim. Olabilir ve ben bunu asla bilemem.

Gözyaşlarımı durdurmak için dişlerimi sıkarak irkiliyorum. Aynaya dönüp ilk günüm için planladığım "profesyonel" kıyafetimi değiştiriyorum. Sonra tekrar giydiğim kıyafetin içine giriyorum.

Son bir aydır giydiğim eşofman altı ve kapüşonlu poşet. Sonra koltuğuma yığılıyorum, battaniyenin altına kıvrılıyorum ve Netflix menüsünde boş boş geziniyorum.

Bu ay benim ayımdı. Lanet bir münzevi oldum. Kendimi Haziran'a bile kapattım. Sanki bir işaretmiş gibi, telefonum çaldı. Bir göz attım ve arkadaşımın adının çıktığını gördüm. Ama susturup Netflix ekranıma geri dönüyorum. The Office'i izleyeceğim. Tekrar.

Ama gözlerim sehpanın üzerinde duran kahverengi dosya klasörüne takılıyor. "Yellow Creek'teki olay "ın resmi raporu. Bu sabah bir kurye bırakmış, ben mırıldanınca da kapının altından atmış.

Şimdi iki kez okudum, ikincisinde daha da sinirlendim.

Canlı kalkan olarak kaçırıldığımı söylüyor. Hapsedildiğimi ve istismar edildiğimi söylüyor. "Kurtarılmamın" ardından yapılan zorunlu tıbbi muayenede kalçalarım ve uyluklarımda Maksim'in parmaklarıyla aynı şekil ve boyutta hafif morluklar tespit edilince, konuşma "sana cinsel saldırıda bulundu mu?" sorusuna kaydı.

Rapora kaşlarımı çatarak battaniyemin altına girdim. Bana saldırdığını tabii ki reddettim. Ama sonra daha nazik sesler ve daha yumuşak, daha sempatik bakışlarla başka "travma uzmanları" gelip bana "yaşadığım çileyi anlatmamın güvenli olduğunu" söylediler. "Yanlış bir şey yapmadığımı" ve "suçlu olmadığımı" söylediler.

Hatıralar canlandıkça dudaklarım inceliyor. Orada oturup onlara tekrar tekrar söylemek zorunda kalmak çileden çıkarıcı ve aşağılayıcıydı.

morluklarımın doğası hakkında yanıldıklarını tekrar tekrar söylediler. Ama kimse onları isteyerek yaptırdığımı duymak istemiyordu. Onlara Maksim'in beni nasıl kurtardığını anlatmaya çalıştığımda kimse bana zerre kadar inanmadı.

Buna "travmatik tarihi yeniden hayal etme" diyorlar. Bu da "kafayı yemişsin ve artık canının yanmaması için her şeyi kafanda güzelleştiriyorsun" demenin klinik bir yolu.

Bu geçerli ve bunu yapan pek çok saldırı ve travma mağduru gördüm. Ama bu ben değilim. Benim deneyimim bu değildi. Sadece bana inanmak istemiyorlar.

Babam bir kez hastanede beni görmeye geldi. Bir kez. Tom orada olduğum bir hafta içinde dört kez geldi. Yüzlerce kez Maksim'in onu kurtardığı hikayemi doğrulamasını istedim. Ama bana sadece üzgün, çatık kaşlı bakışlar attı. Bana "çok şey atlattığımı" söyledi ve öylece bıraktı.

Televizyondaki karakterlere ters ters bakıyorum. Yanımda, telefonum tekrar çalışıyor. Yine June arıyor. Görmezden geldiğim için kendimi kötü hissediyorum, tıpkı tüm ay boyunca çok kısa mesajlar dışında onu görmezden geldiğim için kendimi kötü hissettiğim gibi. Ama yapamıyorum. Onun gözlerinin içine bakmaya ve tüm bunlar hakkında daha önce söylediğimden daha kötü yalanlar söylemeye hazır değilim.

Tekrar aradı. Susturuyorum. Tekrar arıyor, ben de aynı şeyi yapıyorum. Ama bu sefer aramaya devam ediyor. Ağzım açık kalıyor. Şimdiye kadarki rekoru arka arkaya dört kez. Beşe çıktık, sonra altı. Sonra on.

Telefona uzanırken yutkunuyorum ve sonunda cevap veriyorum. "Hey-"

"Ne oluyor kızım?!"

İrkildim. "June, özür dilerim..."

"Bak, işine zorla girilmesinden sonra zor durumda olduğumu biliyorum, ama benim!" diye yalvarıyor.

İnliyorum. Yalanlar zaten orada. June'un bildiği -ya da ona anlatılan- tek şey, ben orada yalnızken işverenimin malikanesine zorla girildiği. Ona soyguncuların evi darmadağın ederken beni bağladıkları ve yetkililerin beni bulmasının tam bir gün sürdüğü söylenmiş.

"June, biliyorum, ben sadece-"

"Sert önlemler, Quinn," diyor kararlı bir şekilde. "Saçmalamak yok" der gibi bir tonu var. Kaşlarımı çatıyorum.

"Uh, tamam..."

"Elimi zorladın!" Telefonun ucundan rüzgarın ıslık sesini duyabiliyorum.

Kaskatı kesildim. "June, nesin sen-"

Arkamdaki pencereye sertçe vurulunca neredeyse çığlık atarak koltuktan fırlıyorum. Dönüyorum ve ağzım açık kalıyor. Telefonu bırakıp camı açmak için pencereye koşuyorum. Gözlerinde sert bir bakış ve beşinci kattaki yangın merdivenimi sıkıca kavramış çılgın görünümlü bir June yuvarlanarak içeri giriyor.

"Delirdin mi sen?!" Oturma odamda ayağa kalkıp ellerinin tozunu alırken ona bakakalıyorum. Kayıyor

telefonunu cebine sokar ve yumruklarını kalçalarına koyar.

"Evet! Öyleyim! Çünkü dünyadaki en iyi arkadaşım ciddi bir badire atlattı ve ben onun yanında olamamaktan ölüyorum!"

Başımı sallıyorum, kendime sarılıyorum. "Buraya nasıl çıktın ki?" Yangın merdivenine merdiven ve anahtar olmadan aşağıdan ulaşamıyor.

"Ürkütücü üst kat komşun, Ken."

Ağzım açık kaldı. "Ciddi misin?"

"Evet, Quinn," diye tersliyor. "Ciddiyim! İşte senin için bu kadar endişelendim! Süper ürkütücü üst kat komşunun kapısına gittim, göğüslerine bakarken dudaklarını yalamasına katlandım ve bana yeni Cross-Fit rutinini ve bunun 'sikiş oyununu' -bu arada bu doğrudan bir alıntı- nasıl daha da iyi hale getirdiğini anlatmasına izin vererek beş dakika geçirdim."

Yüzü kıpkırmızı ve ağzı sımsıkı kapalı bana bakıyor.

"Bütün bunları, muhtemelen kıcıma bakarken penceresinden sürünerek çıkmama izin versin diye yaptım, böylece yükseklik korkumu yenip beni gerçekten içeri alacağın umuduyla lanet pencerene kadar tırmanabilirdim!"

Tiradı bittiğinde, kendimi tutamadım. Sırıtiyorum. O da öyle, her ne kadar öfkeli görünse de.

"Eee?!"

"Yani, seni içeri aldım."

Gülümsüyor, gözlerini devirerek başka tarafa bakıyor. Sonra tekrar bana bakıyor. "Quinn, konuş benimle. Korkunç bir şey yaşadığını biliyorum ama sana yardım etmeme izin vermelisin!"

Önümde bükülen ellerime bakıyorum. "June-"

"Hayır, Quinn, bununla yüzleşmeliyiz. Tek başınaydın, bağılydın ve eminim çok korkutucuydu! Hayal bile edemiyorum-"

"Bağılı değildim," diye geveledim.

Kaşlarını çatıyor. "Çok korkmuştun, bekle, bağılı değildim de ne demek? Seni bir gün sonra bulduklarını sanıyordum-"

"Ben de dehşete kapılmadım," diye mırıldandım.

"Quinn, itiraf etmende bir sakınca yok. Yaşadığın deneyim seni travmatize etti ve dehşete düşürdü. Yirmi dört saatlik bir kâbustu-"

Evet, yalan söylemeyi bıraktım.

"Yirmi dört saatlik bir cennet kaçışydı!" Sonunda içimden taşmasına izin verdim. "Yirmi dört saat boyunca en ateşli, en vahşi seks-"

Yüzü soluyor. "Oh, Tanrım, tatlım..."

İnledim ve gözlerimi devirdim. "Hayır! Olmaz..." İç çektim. "Soyulmadım. Bağlanmadım. Sadece bir adam vardı ve korkutucu bir tehdit değildi, o benim koruyucumdu."

June bana bakıyor. "Kafam... karıştı mı?"

Dudaklarımdan hava üflüyorum ve yere bakıyorum. "Yani.... sana bir şey söylemem gerekiyor..." "Biliyorsun ben her zaman-"

"Evet, bunu size söylemek muhtemelen on farklı casusluk ve ulusal güvenlik yasasını ihlal ediyor."

June sessiz. Kafamı kaldırdığımda bana hevesle sırtıyor.

"İşte şimdi dikkatimi çektin."

YİRMİ DAKİKA SONRA, işim bittiğinde, kanepede sessizce oturuyorduk. June gözlerini kırptırıyor, yavaşça başını sallıyor.

"Vay anasını."

"Biliyorum."

"Hayır, yani lanet olsun!"

"Evet, biliyorum," diye inledim.

"Yani, onu dışarı çıkarman ya da başka bir şey yapman gerekiyor!" Kaşlarımı kaldırdım. "Kaçırmak mı?"

"Evet!"

"Maksimum güvenli bir hapisanenin mi?"

Dudağını ısıyor. "Peki, detaylar üzerinde çalışabiliriz..."

Hüzünle gülümsüyorum ve elini sıkmak için uzanıyorum. O da benimkini sıktı.

"Yapmam gereken şey işe geri dönmek ve onun hâlâ hayatta olup olmadığına bakmak-"

"Tabii ki hâlâ hayatta," diye tersliyor. "Öyle olmasaydı bilirdin."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Böyle bir şey olduğunu sanmıyorum, kızım." "Tabii ki öyle."

"Elbette insanların sevdikleri birini telepatik yollarla 'bilebilmeleri' bir şey-"

Kendimi yakaladım. Ama June'un kulakları dikilmeden önce değil. "Vay, vay. Ne?"

Başımı sallıyorum ve başka tarafa bakıyorum.

"Hayır, sen L kelimesini söylemek üzereydin." "Gibi."

Homurdanıyor. "Evet, tabii. Kahretsin. Bu işleri daha da karmaşık hale getiriyor."

"Her seferinde bir gün," diyorum sessizce, terapistimi taklit ederek.

"Her şeyden önce Doktor," diye mırıldandı. "Bir saniyeliğine kendi akıllı kafandan çık ve haklı olduğumu bildiğini kabul et. Eğer bu adamı seviyorsan, onun... bilirsin işte."

İnce bir şekilde gülümseyip omuz silkiyorum. "Bakın, başka bir konuya geçebilir miyiz?"

Eli tekrar benimkini sıkıyor. "Evet."

"Hayatın nasıl gidiyor?"

"Seninkinden çok daha az mı ilginç?"

Gülüyorum. "Peki ya demo?"

"Gelecek hafta giriyorum!"

Gülümsüyorum ama zoraki.

"Heyecanlı mısın?" "Evet. Ve gergin."

"Lütfen, harika olacağını biliyorsun." Göz kırpiyorum.
"Jason'la bir ilerleme var mı?"

June yüksek sesli bir alarm sesi çıkarıyor ve bana başparmağını indiriyor. "Hayır, çünkü o çok seksi ve yetenekli."

Gözlerimi deviriyorum. "Kes şunu."

Omuz silkiyor. "Neyse o." Sırıttıyor ve bana bakıyor. "Hey, ne yapmalıyız biliyor musun?"

"Huh."

"Büyükannemle büyükbabamın Ten Acre Pond'daki kulübesini hatırlıyor musun?" "Öyle mi?"

Neredeyse on iki yıldır oraya gitmedim ama June ve ben yazları babasıyla oraya çok giderdik. Orası da büyüleyiciydi. Ama büyükannesi ve büyükbabası öldükten sonra, vasiyetlerinde bir sorun çıktı, daha çok da ayrı yaşadıkları kızları, June'un deli halası Lorrie ile ilgili. Son duyduğumda, kulübe Lorrie'nin bitmek bilmeyen ihtiyati tedbir kararları ve davalarına takılmıştı.

"Lorrie bayıldı."

Ağzım açık kaldı. "Ne?!"

"Evet. Kocasını sonunda onun saçma sapan yasal taleplerini finanse etmekten bıktı, bu yüzden çıktı."

"Bu inanılmaz!" Ötüyorum. "Vay, yani artık babanın mı?"

Sırıttıyor. "Teknik olarak evet, ama artık tüm hayatı Kaliforniya'da geçiyor. Yani..." diye göz kırptıyor. "Bil bakalım anahtarları kim alacak?"

Çıglık atıyorum. "Ciddi misin?!"

"Evet! Bahse girerim geçen ay beni engellememiş olmayı dilerdin, değil mi?"

Ona bir bakış attım ama o sadece güldü ve kanepenin üzerinden gelip bana sarıldı.

"Şaka yapıyorum, gelebilirsin. Bu hafta sonu ne olacak?" Kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum, işe yeni dönüyorum..."

"Bir sebep daha. Sakin ol. Birkaç günlüğüne git, sonra orada birkaç gün geçirebiliriz. Ayrıca, temizlemek için yardıma ihtiyacım var. Sekiz yıldır oraya farelerden başka kimsenin girdiğini sanmıyorum."

"Bir bit yeniği olduğunu biliyordum." Kıs kıs gülüyor.

"Orada şarkı yazarken seni izleyebilecek miyim?"

"Belki mi?"

"Anlaştıık."

Bana bakarak sırtıyor. "Pekâlâ, şimdi şu Max karakteri hakkında daha fazla şey duymak istiyorum.

"Maksim," diye düzeltiyorum.

"Evet, tek duyduğum 'dövmeli ve defans oyuncusu gibi yapılı' oldu, o yüzden oradan devam edelim."

Ben kızarıırken o sırtıyor.

HAZİRAN'IN KULÜBE KAÇAMAĞI SÖZÜ OLABİLİR. Terapistimin işe dönmem ve hastaları görmem konusunda "hemen işe koyulmam" yönündeki teşviki olabilir.

Ama daha çok, Maksim'in nerede olduğunu bilmeden bir saat daha evimde takılamayacağım için. Ya da nasıl olduğunu.

Müdür yardımcısı kıyafetimi giydim, arabama bindim ve bir gün erken çiftliğe gittim. Resepsiyondaki görevliler bana şaşkın şaşkın bakıp küçümseyerek hangi gün olduğunun farkında olup olmadığını sorduklarında, bunun beni etkilemesine izin bile vermiyorum. Sadece gülümsüyorum ve onlara geri döndüğüm ilk resmi günümden önce çalışmaya başladığımı söylüyorum.

Asansöre binmek ise daha zor. Buraya geri dönmek, Yellow Creek tesisine geri inmek ürkütücü. Bu asansöre en son bindiğimde hıçkırarak ağlıyor ve titriyordum. Gardiyanlar telsizle emirler yağıdırıyordu, yerde ve duvarlarda kan lekeleri vardı. En tepede bizi askeri acil durum doktorları karşıladı ve ben hala çılgın atarken oradan uzaklaştırıldım.

Hatıralarımı silkeleyip atıyorum. Ama biz hala askıdayken kapılar kapanmadan önce kaşlarımı çatıyorum.

"O da ne?" Çenemle, askının zemininde kaybolan kömür madeni asansörü iskeletine benzeyen ve üzerinde makineler bulunan şeye başımı sallıyorum.

"Oh," diye homurdanıyor asansörde benimle birlikte bulunan güvenlik görevlisi. "Ağır yükler için yeni yük asansörü. Tüm yönetim katlarını atlıyor ve doğrudan alt kata çıkıyor. Albay'ın savaştan sonra inşaata koydurduğu eklentilerden biri-"

Kısa bir süre duruyor, garip bir şekilde benden uzağa bakarken boğazını temizliyor.

"The, uh..."

"Hapishane kaçışı."

Asansör yere inerken başını sallıyor. Çenemi sıktım. Bu bir ay önceydi. Şimdi daha iyiyim. Dinlendim ve iyileştim. Odaklandım.

Asansörden ana ofislere doğru koridorlarda yürürken neredeyse herkes bana bakıyor. Hepsi. Buradaki herkes benim kim olduğumu ve bana ne olduğunu biliyor. Ya da en azından başıma gelenlerin kendilerine anlatılan hikayesini biliyorlar. Saçma versiyonunu.

Tüylerimi diken diken eden ve yüzümü kızartan "onu bağladı" ve "kişisel oyuncacı" mırıltılarını duyuyorum. Bazı bakışlar sempatikti. Diğerleri ise alaycı ve kaba. Ama ofislere girerken başımı dik tutuyorum.

Ama orada kekeleyorum. Burada daha kötü, bu hatırlama hissi. Dokunuşunun ve aramızda geçen her şeyin tekrarlanması. Ama nefes alıyorum ve yürümeye devam ediyorum - köşeden fırlayarak gelen birinin büyük, geniş göğsüne doğru.

"Quinn!?" Babam tıslayarak benden uzaklaşıyor. Bana sarılmıyor. Gülümsemiyor ya da güzel sözler söylemiyor. Her şey olduğundan beri beni bir kez gördü.

Zayıfça gülümsedim. "Hey, bir gün erken geldiğimi biliyorum, sadece-" "Burada ne yapıyorsun?!"

Yüzü soluklaştı. Gözleri yanımdan geçip koridorları tarıyor. Sonra kol saatine düşüyor. Tedirgin ve sinirli görünüyor.

"Tanrı aşkına, Quinn," diye homurdanıyor. "Yarına kadar dönmemen gerekiyordu."

Kaşlarımı çattım. "Ah, pardon? Bakın, sadece ayaklarımı ıslatmak ve ofisimi düzenlemeden önce-"

"Evine git, Quinn."

Kaşlarım çatıldı. "Pardon?"

"Görevin yarın başlıyor. O yüzden bugün eve gidiyorsun."

Başımı salladım. "Ben buraya... bak, senin sorunun ne?!"

Sesimi yükselttiğimde sinirleniyor.

"Benimle bu tonda konuşma," diye sessizce tısladı. "Burada, ben senin komuta subayınım-"

"Burası ordu değil baba," diye mırıldandım.

"O zaman beni patronun olarak düşün. Çünkü ben senin patronunum. Ve şu anda sana gitmeni ve evine dönmeni söylüyorum. Ve bu bir emirdir!"

Kaskatı kesildim. Gözlerinde hiçbir şey yok. Sevgi yok, merhamet yok. Endişe yok. Sadece soğuk hesaplar ve çatık kaşlı kayıtsızlık.

"Peki," diye tükürdüm. Ondan uzaklaşmak için dönüyorum ama sonra duruyorum. Parmağımı ona doğru savurmak için dönerken dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Ne var biliyor musun?!" Yüksek sesle bağıryorum. "Ben iyiyim, bu arada! Sorduğun için teşekkürler!"

Albay yine de aynı kalıyor. "Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi evinize gidin."

Başka bir şey söylemeden yanımdan geçip gidiyor ve beni sersemletiyor. Bu noktada nasıl sersemlediğimi bile bilmiyorum ama sersemledim.

O gittiğinde, emirlerini görmezden geliyorum. Kendi ofisime geçip bilgisayarın başına oturuyorum. Hasta dosyalarını çağırıyorum ama sonra parmaklarım tuşların üzerinde duraklıyor.

İşte bu kadar.

Kalbim hızla atıyor, kulaklarımda gümbürdüyor.

Eğer öldüyse, bu bana söyleyecek. Gözlerimi kapatıyorum, midem bulanıyor. Birden bunu yapacak kadar güçlü olup olmadığımdan emin olamıyorum. Ama gözlerimi açtığımda, onun yüzünü hayal ediyorum. Kollarının beni sardığını, bana güç verdiğini hayal ediyorum. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyor.

Ve içten içe, bunu düşünmekten nefret etsem de ve yüz milyon yıl geçse de bunu June'a asla itiraf etmeyeceğim...

Hissediyorum. Hâlâ orada olduğunu, kalbinin hâlâ attığını hissedebiliyorum. Hayatta olduğunu hissedebiliyorum.

Aşağı bakıyorum, adını yazıyorum ve enter tuşuna basıyorum. Bilgisayarın aldığı milisaniye bana sonsuzluk gibi geliyor. Ama birden nefesim kesiliyor. Gözlerim açılıyor ve yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Zaitsev, Maksim - istihbarat elemanı. Seviye 5 tehdit derecesi. Sadece Rusça.

Gözlerim çizgiyi gözden geçirirken nabzım atıyor.

Konum: X bloğu.

Mutluluktan çığlık atmak istiyorum. Sandalyemden fırlayıp ofiste koşturmak ve bulabildiğim herkese sarılmak istiyorum.

O yaşıyor ve resmi olarak X bloğu olarak etiketlenen delikte.

O yaşıyor.

Sandalyemden fırlayıp dönerken sırtıtıyorum. Ama birden gözlerim ofisteki resepsiyona odaklanıyor. Babam orada, öfkeyle homurdanıyor ve içeriden iki kişıyle konuşuyor.

güvenlik görevlileri. Ve buradan bile, sesinin patladığını duyduğumda tam olarak neler olduğunu anlıyorum.

"Çıkarın onu buradan!"

Kahretsin. Lanet olası binadan dışarı çıkarılmak üzereyim. Babamın yarının ilk günüm olmasını talep ederek ne kadar saçma davrandığına inanamıyorum bile. Ama buradan sürüklenerek de çıkarılmayacağım. Maksim'i görmeye gitmeden önce olmaz.

Ofisimden fırladım ve gördüğüm ilk açık kapıya doğru koştum. İçeri girdiğimde dönüp kapıyı çarparak kapatıyorum, sonra da camlar hariç perdeleri indiriyorum. Döndüğümde, içimi yakan bir sıcaklıkla donup kalıyorum.

Maksim'le saklandığımız ofisin aynısı. Kesiğime dikiş attığı yer. Acıyan yerimi öptüğü yer. Kıyafetlerimi çıkarıp beni ilk kez kucağına aldığı yer.

Anılarım canlandıkça yüzüm kızarıyor. Yavaşça kanepeye doğru yürüyorum ve elimi kol dayanağının üzerinde gezdiriyorum. Sonra oturup dudağımı ısıriyorum, bu mobilya parçasında neler olduğunu hatırlıyorum.

Ayağa kalkıyorum ve panjurdan dışarı bakmak için dönüyorum. Korumaların ofisime doğru yürüdüklerini ve kafalarını içeri soktuklarını izliyorum. Omuz silkiyorlar, dönüp ofis katını tarıyorlar ve sonra uzaklaşıyorlar.

Rahat bir nefes alıyorum. Bir süre daha burada bekleyeceğim ve sonra onu görmek için deliğe ineceğim. Sırıtiyorum, sersemlemiş ve heyecanlanmış hissediyorum. Geri çekiliyorum

masaya yaslanmak için pencereyi açtım. Ama bunu yaptığım anda bir kavanoz dolusu kalem yere düşüyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum. Onları toplamak için dizlerimin üzerine çöküyorum. Ama birden gözüme bir şey takılıyor. Dönüp kaşlarımı çatarak kanepenin altına bakıyorum.

"Bu ne lan..."

Ama birden neye baktığımı fark ettim. Gözlerim açılıyor. Altına uzanıp bir cep telefonu çıkarırken kalbim hızla çarpıyor - kapaklı, dandik, kapaklı bir telefon.

Vay anasını.

Bu Maksim için kaçırdığım. Dışarı çıktığında delikten almış olmalı. Ve burada geçirdiğimiz süre boyunca buraya düşmüş olmalı. Ayrıca isyandan sonraki temizlikte bir şekilde gözden kaçmış olmalı.

Ellerimin arasında ona bakıyorum. Ölmüştü ama kafamdaki dişliler dönüyordu. Çantamı çekip açıyorum ve sırtıyorum. Evet. Kapaklı telefonumun şarj kablosu hâlâ içindeydi. Hemen duvara koşup fişi takıyorum. Ben endişeyle tırnaklarımı karıştırırken ışık soluk bir kırmızıyla parlıyor. Ama sonra açılıyor.

Aramalara baktım ve kaşlarımı çattım. Kullan-at numaram var, sonra da Chicago merkezli bir numara. Gözlerimi dikip bakıyorum. Orospu çocuğu. Telefonu sadece beni değil, hapishane dışını aramak için de kullanıyordu. Korkunç bir an için isyanı Maksim'in organize ettiği fikri aklımdan geçiyor. Ama sonra silkeleyip atıyorum. Hayır, bu çok saçma.

Ama bu numara garip. Bakmak için kendi akıllı telefonumu kullandım. Ama sonra "Southside Matching Carpets & Drapes" olarak çıkınca kafam daha da karışıyor. Gözlerimi devirerek homurdanıyorum. Bu şirket ya komedi faktörü için çalışıyor ya da ciddi işletme adlarının ne kadar komik olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Ama aynı zamanda Maksim gecenin on bir buçuğunda Chicago'daki bir halı mağazasını arayarak ne halt ediyordu? Ayrıca son birkaç hafta içinde onu birkaç kez geri aramışlar gibi görünüyor.

Tam telefonu kapatacakken okunmamış bir mesaj olduğunu fark ediyorum. Hızla açarken nabzım güm güm atıyor. Chicago merkezli başka bir numaradan.

"Maks, ben Yuri. Kullan-at telefon kullanıyorum, bu yüzden bu mesajı alırsanız bana ulaşmak için çağrı merkezini deneyin. Hacim nedeniyle telefona cevap vermeme ihtimaline karşı mesaj atma şansım var."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yuri" ismi bir şeyler çağrıştırıyor ama yapamıyorum... sonra aklıma geliyor. Yuri Volkov, Maksim'in patronu, bana bir baba figürü olarak tarif ettiği kişi. Ve aynı zamanda onu temizleyen adam. Gözlerimi uzun metne geri çeviriyorum.

"Bir ip buldum ve onu çektim. Sanırım Tennessee'desiniz ve haklıydınız, özel bir kara tesisdesiniz. Tetikte olmalısın. Belsky Bratva ile olan bu savaş... Sanırım bağlantılı. I

Seni oraya bilerek koyduklarını düşünüyorum, ya seni öldürmek ya da bana ulaşmak için."

Yüzüm uyuştı. Vay canına. Lanet olsun.

"Bunun için hedef alındığın için üzgünüm dostum. Onlar seni öldürmeden önce buradan çıkman için elimden geleni yapıyorum. Kimseye güvenme. Kaynağım buranın başındaki komutanın Belsky ailesinin kalıntılarıyla işbirliği içinde olduğunu söyledi. Ayrıca bu adamın siyasi tutukluları almak ya da ABD dış politikasını etkilemek için kendi bağlantılarını kullanmak amacıyla yabancılardan rüşvet almaktan soruşturma altında olduğunu da öne sürdü."

Dehşet içinde telefona bakıyorum. Titriyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sorumlu komutan benim babam ve Yuri'nin kaynağının söylediğine göre bu adam tüm bunlar için soruşturma altında mı?

"Güvende kal, Maks. Seni oradan çıkaracağım."

Dişlerimi sıkıyorum. İçimde öfke kaynıyor. Kendi babamla ilgili görmezden geldiğim ya da kendime onun huysuz kişiliğinin bir parçası olduğunu söylediğim tüm pislikler... hepsi çok fazla göz ardı edilemez hale gelmeye başlıyor.

Seni oradan çıkaracağım.

Öfke içimde zonkluyor. Hayır, Bay Yuri Volkov, kendi kendime söyleniyorum. Ben öfkeliyim.

Öfke ve hiddetle döndüm. Aniden, yüksek sesle bir alarm çalıyor. Ses bir anda içimi sarsıyor, bir ay önce burada yaşadığım deneyimden kalan TSSB'yi sarsıyor. Alarm bir kez daha çalıyor ve aniden oda öyle bir sarsılıyor ki tavandan alçı tozları dökülüyor.

Hay sikeyim.

Ofisin dışında insanlar bağılıyor ve ayağa fırlıyor. Birileri emir yağdırırken korumalar kılıflarından silahlarını çıkarıyor. Ofisten dışarı fırlıyorum ve yanımdan koşarak geçen ilk adamı yakalıyorum. Sarsılarak durdu ve korku ve tanıma duygularıyla bana doğru döndü.

"Hey! Ne-"

"Tanrım, doktor," diye tısladı adam. "Gerçekten kötü bir zamanlaman var!"

Titriyorum. "Neler oluyor?" "Buradan

siktir olup gitmen gerek!" "Ne-"

"Saldırı altındayız, doktor!"

Kendimi tutamıyorum, korku beni sarıyor. "Başka bir mola mı?!" Boğuluyorum.

Çenesi sıkıştı. Başını sallayıp elindeki tüfeği doğrulturken gözleri kısılıyor.

"Hayır, saldırın doktor. Mahkûmlar dışarı çıkmaya çalışmıyor. Başka biri içeri girmeye çalışıyor."

İLK başta, muhafızlar ve askerler tesisin derinliklerine doğru koşmamı engellemeye çalışıyorlar. Ama onlara sadece "Albay'ın emirleri!" diye bağırmaya başladığımda, herhangi bir geri itme almayı bırakıyorum.

Bize kimin saldırdığı ya da neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama Maksim'e ulaşmam gerektiğini biliyorum. Yuri'den gelen mesaj zaten kafamda dolaşan pek çok şeyi doğruluyor: burada doğru olmayan bir şeyler var.

Maks'ın burada olması bile hiç mantıklı değil. Delikte sürekli tek başına kalması da mantıklı değil. Burada saldırıya uğramaya devam etmesi de öyle. Gardiyanlar onu anlamsızca dövüp yan odada sorguya mı çekiyorlar?

Bununla ilgili hiçbir şey kontrol edilmiyor. Ve şimdi nedenini biliyor olabilirim. Sebebi midemi bulandırsa ve kalbimi ağırlaştırsa bile.

Babam, Maks'ın ait olduğu aile ile savaş halinde olan Bratva ailesinin maaş **bordrosunda** olabilir. Bu

Maksim'in burada olmasının sebebi para alışverişı olabilir.

Yellow Creek'in derinliklerine doğru koşuyorum. Uzun koridordan aşağı, deliğin dışındaki nöbetçi odasına doğru koşuyorum. Ama Maks'ı görmem gerektiğini söyleyerek içeri daldığımda oda bomboştı. Kaşlarımı çattım. Ama sonra adamın bağırıldığını duydum.

Deliğin kapısı hafif aralık. Sessizce, biraz daha açıyorum ve kalbim yerinden fırlıyor.

Ne oluyor lan?!

Maks hayatta, tamam. Ama zar zor. Kafesin ortasında, başının üzerinde zincirlenmiş bileklerinden asılı duruyor. Üstü çıplak ve bir düzine yarasından kan akıyor. İki adam - gardiyanlar- da kafesin içinde. Biri Maks'ı zincirle döverken ikisi de hırlıyor ve gülüyor. Diğeri yüzüne doğru bağırıyor.

"Söyle bize, uyuşuk herif!" Adam kükrüyor. "Yuri Volkov! Sergei Belsky bilgi istiyor ve sen bunu saklayarak aptallık ediyorsun!"

Maks bir şeyler homurdanır ve adam dudak büker.

"Yüce Tanrı'ya yemin ederim ki, bana bir daha sakso çekmemi söylersen, ben de seninkini çekerim."

Evet, siktir et.

Ayakkabılarımı çıkardım ve odanın diğer ucuna fırladım. İkisi de Maks'a bağırmak ve vurmakla o kadar meşguldüler ki ne duyuyor ne de görüyorlardı.

Ben. Kafese girip bağıran gardiyanın kılıfından silahı çektiğimde ise artık çok geçti.

"Bu ne-!"

"Bırak onu!" Elinde zincir olan adama bakarak bağıyorum. İki muhafız bana deliymişim gibi bakıyor. Belki de öyleyim. Ama artık bunu ikinci kez tahmin edemeyecek kadar derindeyim.

Maksim'in gözleri yavaşça kalkıyor. O karanlık havuzlar tam içime işliyor. Kanlı ağzının kenarları yavaşça sırtıyor.

"Malishka," diye inliyor.

Dudağımı ısıyorum. Ona doğru koşmak istiyorum. Ama henüz değil. Bu iki pislikle uğraşmam gerek.

"Tamam, sakın ol," diyor ilk adam yavaşça. "Bir ay önce zor zamanlar geçirdin. Sarsıldığını biliyorum ama kafan karışık."

"Ben değilim. Silahlarınızı yere atın ve geri çekilin."

Bana ters ters bakıyor. "Dinle doktor, ikimiz de biliyoruz ki sen orospu çocuğu olmayacaksın!"

Namluyu ayaklarının dibine bırakıp bir el ateş ettiğimde ikisi de yerden bir karış kadar havaya sıçradı. Mermi bir toz bulutu içinde taş zeminden bir parça kopardı. Gardiyanın yüzü tekrar benimkine döndü.

"Sen aklını mı kaçırdın, doktor?!"

"O doktor!" Kükredim. "Doktor. Doktor değil. Bayan değil. Siktiğimin sevgilisi değil! Anladın mı?!"

İkisi de yutkunur ve başını sallar.

"Evet," diye geveliyor ikinci adam. "Evet, hayır, harika, anladık, Doktor Coolidge."

"Harika," diye tükürdüm. "Şimdi kelepçelerini çöz."

Birbirlerine bakıyorlar ve benim çenem

gıcırıyor. "Şimdi, sik suratlılar!"

İki muhafız atlarken Maks sırtıyor. İlki bana dik dik bakmaya devam ediyor, ama ikinci adam kontrollere koşuyor ve zincirleri tutan kadını indiriyor. Maksim'in kolları düşüyor ve sonra adam onu indirirken yere yığılıyor. Muhafız koşarak geliyor ve geri çekilmeden önce bileklerindeki kelepçeleri çıkarmaya çalışıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ince bir sesle.

İlk muhafız dişlerini gıcırdatıyor. "Buradaki plan nedir doktor? Burada maksimum güvenli bir mahkûm var. Onu buradan kaçırmaya çalışırsan bunun ne anlama geleceğini anlıyor musun?"

Biliyorum. Ama umurumda değil. Artık umurumda değil.

Gardiyan bana doğru bir adım atıyor. Elim silahın kabzasında sıkışıyor.

"Geri çekilin."

Sırtıyor. "Beni vuracak mısın, doktor? Vurmayacaksın-"

Geri çekiliyorum ve elimden geldiğince sert vuruyorum. Boston'da, June ve ben altı ay kendini savunma kick boks eğitimi aldık. Şimdiye kadar hiç kullanmadım.

Silahın kabzası kafasına çarpıyor. Gözleri geri döndü ve gardiyan yere yığıldı. Nefesim kesiliyor, dizlerimin üzerine çöküyorum ve parmaklarımı boynuna geçiriyorum. Rahat bir nefes alıyorum. Ölmemiş, sadece bayılmış.

Çabucak silahı ikinci adama doğrultuyorum. Bu koruma daha akıllı. Ellerini havaya kaldırdı.

"Lütfen, Doktor Coolidge, yapmayın-"

"Tutun onu," diye mırıldanıyorum, yere yığılmış Maks'a başımı sallayarak. "Kollarının altından. Ve sonra onu bu kafesten dışarı sürükleyin."

Yutkunuyor.

"Yap şunu!"

Gardiyan sığıyor, dediğimi yapmak için acele ediyor. Zayıf görünümlü Maksim'i nefes nefese kalmadan önce kafesten dışarı sürüklüyor.

"Şimdi mi?"

"Şimdi gir şuraya."

Kafasını salladı, kafesin içine geri döndü.

"Telefonunu ve telsizini istiyorum. Onunkini de."

Adam elindekileri anında kafesin dışına fırlatıyor ve ardından bayılan arkadaşından aldığı silahlarla aynısını yapıyor. Silahın kabzasıyla hepsini parçaladım. Sonra kafesin kapısını çarparak kapatıyorum ve kilitli olduğundan emin oluyorum.

Maks'ın yanına koşup onu destekliyorum. Gözleri açıldı ve bana sırtıyordu.

"Bunu size tıp fakültesinde mi öğretiyorlar?"

"Sanırım bunu bir Steven Segal filminde öğrendim."

Kıkırdıyor, sonra yüzünü buruşturarak hırıltılı bir ses çıkarıyor. Kaşlarım endişeyle çatıldı.

"Ayakta

durabilir misin?"

Başını sallıyor.

"Evet."

"O zaman gidelim buradan."

Kalkmasına yardım ediyorum, ağırlığını taşımak için homurdanarak delikten çıkıp nöbetçi odasına girmesine yardım ediyorum. Ama oraya girer girmez birden beni yakalıyor, döndürüyor ve duvara doğru itiyor.

Dudakları dudaklarıma yapıştığında nefesim kesiliyor, inliyorum. Beni derinden öpüyor, elleri beni sıkıca kavrarken adımı mırıldanıyor.

"Hayatta olduğunu biliyordum," diye boğuluyorum, gözlerimden yaşlar akıyor. "Hayatta olduğunu biliyordum."

İnliyor, beni daha fazla öperken başka bir patlama temelleri sarsıyor gibi görünüyor. Maks kaşlarını çatarak tavana bakıyor.

"Burası saldırı altında."

Sertleşiyor. "Başka bir firar mı?"

"Hayır, biri içeri girmeye çalışıyor."

Maks'ın çenesi gıcırdıyor. "Benim için."

Başımı salladım. "Evet, sanırım öyle. Ve sanırım başlangıçta neden burada olduğunu biliyorum. Bu yüzden seni dışarı çıkarıyorum."

Sertleşiyor. "Quinn, sana izin veremem-"

"Pekala yapabilirsin," diye tısladım. "Şimdi kımıl!"

Sakat görünüyor ve her yeri ağrıyor. Koridorda ona yardım ettiğimde topallıyor. Ama hala güçlü. Beni sıkıca kavrarken hala tuğla duvar gibi sağlam.

Asansörü ve yürüyen merdivenleri atlıyorum. Bunun yerine, kompleksin tüm mekanik tesisatının bulunduğu bakım alanına giriyorum. Neyse ki burada kimse yok. Daha da iyisi, önsezim doğrudu.

Orada, tam önümüzde, yük asansörü iskelesinin dibi var; tüm korumaları ve yukarıda her ne halt oluyorsa onu atlayarak buradan çıkış biletimiz.

İçeri yuvarlanıyoruz. Maksim homurdanarak kafes kapısını kapatırken ben asansörün duvarındaki büyük kırmızı düğmeye basıyorum. Yükselmeye başladığımızda dönüyor ve gözleri benimkileri delip geçiyor. İncinmiş ya da incinmemiş, anında üzerime atlıyor. Beni kollarının arasına alıp derinden öperken inliyorum. Ona sarılıyorum ve bir aylık kayıp öpücükler ve onun nasıl olduğuna dair endişeler öpücüğümle dökülüyor.

Asansör boşluğundan aşağı ışık dökülüyor ve yüzeye yakın olduğumuzu anlıyorum. Maksim geri çekiliyor ve yüzü

Ben de aynı şeyi düşünüyorum: Orada ne olduğunu bilmiyoruz. Ya da kim olduğunu. Tek bildiğim, arabamın hangarın hemen dışında park halinde olduğu. Eğer oraya ulaşabilirsek, buradan kurtulabiliriz.

Bir çınlamayla yük asansörü durur. Ama hangar boştur; tamamen, tamamen boş. Çatışmadan ya da herhangi bir hasardan eser yok. Ama aramak için zaman yok. Eğer saldırganlar çoktan tesisin içine inmişlerse, bu onları atlattık demektir. Onu zamanında dışarı çıkarmışım demektir.

Kolunu omzuma atıyorum, benimkini beline doluyorum ve hareket etmeye başlıyoruz. Burada büyük bir suç işlediğimi biliyorum. Ehliyetimi kaybetmeyi unutun, bu ağır hapis cezası demek. Bu muhtemelen devlet düşmanına yardım ve yataklık etmektir. Vatan hainliği.

Vatana ihanetin ABD'de hala teknik olarak idamlık bir suç olduğunu hatırladığımda kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Ama bunu düşünemem. Tek önemli olan Maksim'i güvenli bir şekilde-

"Kımıldama!!"

Kalbim sıkışıyor. Arkamızdaki silah sesini duyunca kaskatı kesildim.

"Bırak onu, pislik!"

Göz kırpıyorum. Tom mu? Yavaşça arkamı dönüyorum, haklı olduğumu anlayınca nefesim kesiliyor.

"Tom!" Gözlerim onunkileri tutuyor. "Tom, bekle-"

"Bırak onu dedim, seni Rus piçi!" Maksim'e kükrer.

Kolumu belinden indiriyorum ve çavuşa doğru bir adım atıyorum. "Tom-"

"Arkama geç, Quinn!" Tıslıyor, hâlâ ters ters bakıyor ve silahını Maks'a doğrultuyor. "Arkama geç-"

"Beni götürmüyor," diyorum sessizce, Maks'ın elini tutmak için geri uzanıyorum. Tom'un gözleri ellerimizin temas ettiği yere düşüyor ve şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor.

"Quinn-"

"O beni götürmüyor. Ben onu götürüyorum."

Tom'un koyu renk gözleri yavaşça benimkilere kayıyor. Çenesi gerildi. "Burada neler oluyor Quinn?"

"Onu buradan çıkaracağım. Bu saldırı, muhtemelen bir önceki saldırı... hepsi onunla ilgili. Biri onun peşinde ve sanırım babam da işin içinde."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Kükrüyor. "Quinn!! Kendine gel! Sen akıllı bir kızsın, tatlım, biliyorum ki sen-"

"O söyledikleri kişi değil!"

"Evet, öyle!" Eski dostum havlayarak karşılık verdi. "Şimdi uzaklaş."

"Bunu yapamam."

Tom'un silahıyla Maksim arasında yana doğru adım atarken kalbim hızla çarpıyor. Çavuş yavaşça başını sallıyor.

"Lanet olsun, Quinn!"

"Sanırım birileri babama rüşvet verdiği için burada Tom. Onun ölmesini istiyorlar ya da ondan bilgi almak istiyorlar, bu yüzden babama para verdiler-"

"Bu delilik, Quinn!"

"Olabilir. Ama buna şu anda yaptığım şeyi yapacak kadar inanıyorum," diye tıslıyorum. "Ve eğer onu istiyorsan, beni vurmak zorunda kalacaksın."

Tom sanki bana silah doğrulttuğunu yeni fark etmiş gibi sinirleniyor. Gözlerini bana dikerek silahını hızla yukarı çekiyor.

"Quinn, tatlım..."

"O senin hayatını kurtardı, Tom! Bunu hatırladığını biliyorum!"

Yaşlı adam çenesini sıkıyor. "Seni almasına izin veremem," diye homurdanır.

"Gitmiyorsun. Tek başıma gidiyorum. Beni öldürmek istemiyorsan," diye boğuluyorum. "Gidiyoruz."

Tom ve ben göz göze geldik. Yüzünde doğru ve yanlış arasındaki savaşı görebiliyorum. Sahip olduğumuz geçmişle karışan görevi görüyorum. Ve çok iyi biliyorum ki onun babamla ilgili kendi şüpheleri ve kuşkularıyla boğuştuğunu da görebiliyorum.

Birden silahını kalçasına indiriyor ve emniyetini açıyor. Nefesim yavaşça kesiliyor.

"Teşekkür ederim."

"Sakın bunun için bana teşekkür etmeye kalkma," diye tıslıyor. Gözleri Maks'a kayar. "Beni dinle, orospu çocuğu. Ona dokunursan, canını yakarsın-"

"Yapmayacağım. Asla," diye gürlüyor Maks sessizce.

Tom'un ağzı incelir. "Eğer yaparsan seni lanet bir hayvan gibi avlarım. SEAL'de yirmi yıl, göt herif."

"Burada doğru şeyi yapıyorsun-"

"Getir," diye homurdanıyor. "Şimdi, yeminlerimi ve görev yeminlerimi hatırlamadan önce."

Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ona doğru koşarken. Tom'a şiddetle sarılıyorum, o da bana aynısını yapıyor. Kemerindeki fermuarı çıkarıp arkasındaki direğe dolayarak bileklerine geçirdiğimde artık çok geçti. Sıkıca çekip geri çektiğimde gözleri mosmor oldu.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye tıslıyor.

"Özür dilerim!" Yüzümü buruşturdum. "Çok özür dilerim! Söz veriyorum, tüm bunları kanıtlayacağım!"

Tom'un telsizini ve cep telefonunu alıp geri çekiliyorum.

"Allah kahretsin!" Tom bağırıyor. Ama sonra bana sırtıttığını gördüğüme yemin edebilirim. "Bu boku benden öğrendin, değil mi?"

Omuz silkiyorum, sırtıyorum. "Belki."

"Ben yardım için bağırmaya başlamadan önce beş dakikan var. Bunu iyi değerlendir."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum tekrar, sonra dönüp kolumu Maks'a doluyorum. Askıdan çıkıp park ettiğim yere doğru ilerliyoruz. Bagajı açıyorum ve Maks inliyor. Ama onu buradan çıkarmanın tek yolunun bu olduğunu biliyor.

O içeri girdi, ben kapıyı kapattım ve direksiyona geçtim. Şimdi ne olacak?

Kafamın içindeki çarklar pervasızca dönerken kalbim hızla çarpıyor. Supermax kara hapishanesinden aranan bir firariyle şimdi nereye gideceğim?

Ama sonra birden aklıma geldi. Telefonumu aldım ve June'a mesaj attım.

"Kulübenizin adresi lazım. Lütfen nedenini sormayın. Bu acil bir durum."

Hemen cevap veriyor.

"Senin hayatın ne kızım? Sen şu bira reklamındaki dünyanın en ilginç adamısın."

Bana adresi mesaj atarken sırtıyorum. Harita uygulamam üç saat uzaklıkta olduğumuzu söylüyor. Motoru çalıştırıyorum ama sonra tekrar telefonuma sarılıyorum.

"Eğer biri benim hakkımda ya da bunlardan herhangi biri hakkında seninle konuşmaya gelirse, bana bir iyilik yapar mısın?"

"Herhangi bir şey."

"Onlara Meksika'ya gittiğimi söylediğimi söyle."

"Sen James Bond'sun. Ben bile yapamam. Lütfen güvende ol. Müsait olduğunda beni arar mısın?"

"Yapacağım. Seni seviyorum."

Haritalar uygulamasına geçiyorum, arabayı vitesle takıyorum ve dışarı çıkıyorum. Nöbetçi kulübesi boş, bu da beni ürpertiyor. Ama ana yola çıktığımda, gaza basıyorum.

Kızartma tavaından çıkıp ateşe gireceğiz.

"ORADA," diye karanlık ağaçların arasından işaret ediyor. Ve orada, küçük bir gölün kenarında, bir evin silüetini görüyorum.

Vücudumun yüzlerce yeri ağrıyor. Ama son birkaç saattir Quinn arabayı sürerken burada yolcu koltuğunda oturmak bir rüyadan çıkmış gibiydi. Bir anlamda gerçeküstü. Saatler önce, yerdeki bir çukurda bir kafese zincirlenmişim ve asla vazgeçmeyeceğim bir bilgi için dayak yiyordum.

Şimdi burada, sevdiğim kadının yanıdayım, sanki romantik bir inzivaya çekiliyormuşuz gibi ormana doğru gidiyoruz. Aslında öyle olmadığını biliyorum, benim için yaptıklarının ciddiyetini görmezden gelemeyiz.

Ama şimdilik, belki sadece bir saniyeliğine, bizim dışımızdaki dünya yokmuş gibi davranabilirim. Uzanıp elini tutuyorum ve parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. Dönüyor ve gösterge panelinin alçak ışığında bana gülümsediğini görüyorum.

"Burada güvende olacağız," diyor usulca. "Göze batmayız, sen de biz ne yapacağımıza karar vermeden önce iyileşirsin."

Bütün bir ay boyunca ona tekrar dokunmaktan başka bir şey hayal etmedim. Dudaklarını dudaklarımda hissetmekten ve sesini kulaklarımda duymaktan başka bir şey istemedim. Kahretsin, sadece iyi olduğunu bilmeye ya da hayatta olduğumu bildiğini teyit etmeye bile razı olabilirdim.

Ama şimdi buradayız. Buradan nereye gideceğimiz ya da bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama şu an için, sanki olduğumuz kişi değiliz. Sadece biziz.

O toprak yola dönerken ben de başımı sallıyorum. Ağaçların arasından geçip kıyıdaki küçük ve güzel bir evin önünde duruyoruz. Yanında bir garaj, arkasında ise suyun üzerinde alçakta uzanan uzun ahşap bir iskele var.

Her yerin çok fazla çalışmaya ihtiyacı var, bu çok açık. Ama aynı zamanda mükemmel. Sadece onun ve benim için bir kaçış yeri.

Verandanın kenarına yaslanıyorum, işkence seanslarından dolayı hâlâ halsiz ve sersem hissediyorum. Quinn, yüzünün aydınlandığını görene kadar basamakların altında bir şeyler arıyor.

"Anladım."

Bir anahtar çıkarıp kapının kilidini açıyor ve içeri girmeme yardım ediyor. Bir yanım ona karşı zayıf olmaktan nefret ediyor - ona yaslanan kişi olmaktan ve onun beni tanıdığı kaya gibi olmamaktan nefret ediyorum. Ve yine de, bu o. Quinn. Ve onun yanında asla zayıf hissetmeyeceğimi biliyorum.

O benimleyken ruhumda zonklayan duyguyu biliyorum. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum, hiç hissetmemiş olsam bile

Daha önce, herhangi biriyle. Bu zayıf olabileceğim anlamına geliyor. Savunmamı düşürebilirim, çünkü o zaten içeride.

Quinn bana sıkıca sarılıp içeri girmeme ve oturma odasına geçmeme yardım ediyor. Tüm kulübe cehennem gibi tozlu ve örümcek ağlarıyla dolu. Ama bu sadece zamanın tozu. Bu yer

-Buraya gelirken bana arkadaşının aile kulübesinin bir süredir ziyaret edilmediğini söyledi.

Büyük pencereler dışarıdaki göle bakıyor. Quinn beni eski ama yumuşak ve rahat bir kanepeye yatırırken homurdanıyorum. Cüssem minderleri sarkıtıyor ve ona sırtlamak için başımı kaldırıyorum.

"Teşekkür ederim."

Eğilip beni usulca öperken o da gülümsüyor. "Hadi seni iyileştirelim."

Arabasından aldığı tıbbi çantayı sehpanın üzerine koyuyor ve açıyor. Bakışlarının çıplak göğsümde ve kollarımda, gardiyanların benden cevap almaya çalıştıkları sayısız kesik, darp, yanık ve çürük üzerinde kaymasına izin vermek için dönüyor. Yüzü üzüntüyle çöküyor ve elini tutmak için uzanıyorum.

"Ben iyiyim, Malishka," diye sessizce homurdanıyorum.

Yüzündeki ıstıraba rağmen gülümsüyor.

"Ağrın için bir şey getiremeyeceğime emin misin?" Yüzünü buruşturuyor. "Bu biraz zaman alacak."

Başımı salladım. "Hiçbir şey."

"Maks, bu kahramanlık gibi bir şey değil-"

"İyi olacağım," diye homurdandım.

Ağzı büzülüyor. "Tamam."

Haksız da sayılmazdı. Her yaraya dikiş atması ve her yarayı tedavi etmesi neredeyse iki saat sürdü. İşi bittiğinde, toroslarım ve kollarım yeni bandajlarla çaprazlama sarılmıştı.

Ona bakarken sırtıyorum. "Kendimi Mısırlı bir mumya gibi hissediyorum."

Quinn kıkırdıyor ve gözleri daha önce sakladıkları hüzünden nihayet ışıldıyor gibi görünüyor. Kızarıırken bakışları gözlerime odaklanıyor. "Şey, çok daha yakışıklı."

Sessizlikte gözlerimiz birbirini tutuyor. Uzanıp elini elime alıyorum ve parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

"Seni özledim," diye inledim.

Onu kendime çektiğimde "Seni çok özledim," diye nefes nefese kalıyor. Kucağıma düşüyor ama sonra irkiliyor.

"İncitmek istemiyorum-"

"Bana zarar veremezsin," diye sessizce büyüdüm.

"Seninleyken acı hissedemem."

Yüzü benimkine doğru eğiliyor. Yanağını okşuyorum, başparmağımı dolgun alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. Ama sonra inliyor ve bir saniye daha dayanmak için çaresiz kalıyorum. Derin derin inlerken ağzım onunkine yapışıyor. Elim tekrar saçlarına doğru kayarken dudaklarına doğru homurdanıyorum, uzun buklelerine dolanıyor ve onları parmaklarımın arasında sıkıca dolaştırıyorum.

Kendini bana doğru bastırıyor, beni derinden öpüyor ve ağzımın içine doğru inliyor. Her ne kadar kırık ve berbat olsa da, vücudumun ona karşı kabardığını hissediyorum; ona ihtiyaç duyuyorum, onu istiyorum. Ondan başka hiçbir şey için ağrımıyor.

Ellerim bluzunun eteğinin altından yukarı kayarken onu öpmeye devam ediyorum. Parmaklarım ön tarafına kaymadan önce teninde geziniyor. Dokunduğumda inlediğini hissediyorum, elimi çekmeden önce parmaklarımın altında karnı çöküyor.

Düğmeleri teker teker yavaşça açarken dudaklarım açlıkla onunkileri yutuyor. Bluz omuzlarından düşüyor, arkadan açtığımda sütyeninin askıları da onu takip ediyor. Bana sıkıca sarılıyor, göğüslerini göğsüme bastırıyor. Meme uçları tenimi okşuyor ve ellerimden biri kaburgalarından yukarı kayarken inliyorum. Göğüslerinden birini avuçluyorum, öpüşürken nefesi kesilirken meme ucunu başparmağımın altında yuvarlıyorum.

Quinn geri çekiliyor ve yavaşça ayağa kalkıyor. Pantolonunun düğmesini ve fermuarını çözmesini aç bir dikkatle izliyorum. İçinden çıkmadan önce pantolonun ayak bileklerine düşmesine izin veriyor. Ve sonra ay ışığında sadece külotuyla karşımda duruyor.

Yavaşça ona uzanıyorum. Onu kendime doğru çekerken parmaklarım dantelli kenarlara takılıyor. Dudaklarım karnına bastırıyor, tenini öpüyor. Külotunun dantellerini sıyrırken daha aşağılara iniyorum. Ağzım aç bir şekilde yumuşak teninin üzerinde geziniyor, ardından tüyleri dökülüyor ve birden dilim ıslaklığını buluyor.

"Maks..." Hevesle inliyor.

Uzun bacaklarının arasına ağızımı bastırırken külotunu aşağı indiriyorum. Dilim içine giriyor, kaygan dudaklarını ayırıyor ve tatlılığını tadıyor. İnliyor, ben amına doğru inlerken elleri saçlarıma kayıyor.

Dilim klitorisine çarpana kadar yarığından yukarı doğru sürükleniyor. Quinn titriyor, kalçaları içime doğru itilirken inliyor - ağızımı koymam gereken yere ihtiyaç duyuyor. Onu yalarken açlıkla inliyorum, klitorisini acımasızca kızdırıyorum. Elim, parmaklarım açıklığını fırçalayana kadar iç uyluğundan yukarı kayıyor. Bir parmağımı hafifçe içine sokuyorum ve titremeye başladığında pedini g-noktasına doğru okşuyorum.

"Aman Tanrım..."

İnliyorum, onu yavaşça parmaklarken dilimi klitorisinin etrafında döndürüyorum, g noktasını ovuyorum. Diğer elim kışını kavramak için kayıyor, onu yutarken onu muhtaç ağızıma doğru sertçe çekiyor. Parmakları saçlarımda sıkılaşıyor ve vücudu titriyor. Nefesi keskin bir şekilde kesiliyor ve aniden çözülürken adımı haykırıyor.

"Maks!"

Homurdanıyorum, ağızımı klitorisinin üzerinde tutuyorum. Dilime karşı sertçe boşalırken emiyorum, yalıyorum ve okşuyorum. Zevkle haykırırken küçük amını ağızıma sürtüyor.

Bir elimi hapisane pantolonumun elastik beline atıp aşağı ittiğimde hâlâ bana karşı titriyor. Kalın sikim karın kaslarıma sertçe vurmak için serbest kalıyor. Ona olan ihtiyacım neredeyse dayanabileceğimden daha fazla. Acı

onun içinde şimdiye kadar hissettiğim tüm iğnelerin çağrısından daha büyük bir açlık var.

Onu kucağıma çekerken pantolonumu indiriyorum. Yüzümü tutuyor, beni hevesle öpüyor ve dudaklarımda kendini tadıyor. Bacakları benimkilerin iki yanına gidiyor ve onu aletimin şişmiş başına doğru indiriyorum.

"Beni al," diye fısıldıyor.

"Her zaman."

Onu içime çekerken derinden öpüyorum. Amcığının erimiş sıcaklığının üzerimde kaydığını hissettiğimde nabzım yükseliyor. İnliyor ve ağzı benimkine düşüyor, beni açlıkla öpüyor. İri ellerim belini çevreliyor, klitorisi aletimin tabanına sürtünene kadar onu tamamen aşağı çekiyor.

"Seni çok özledim..." diye inliyor ben derinlere inerken. Ellerim kıcının üzerinde yayılıyor, horozumun sadece şişman ucu girişini alay edene kadar onu kaldırıyor. Sonra onu aşağı çekiyorum, sıkımı amının derinliklerine gömmek için kalçalarımı yukarı kaldırıyorum.

Kolları boynuma dolanıyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor ve dudakları dudaklarıma yapışıyor. Yavaşça hareket ediyoruz, o sadece kalınlığımı yukarı ve aşağı sürüyor, beni sıkıyor. Islaklığı taşaklarımdan aşağı damlıyor ve meme uçları göğsümün üzerinde sürükleniyor. Tüm yaralarım rağmen, hiçbir şey hissetmiyorum - ondan ve etrafımda süren sıcaklığının cennet hissinden başka hiçbir şey.

Ellerimden biri kalçasına gidiyor, onu sıkıyor ve yukarı aşağı yönlendiriyor. Diğeri kıcını kavırıyor. Parmağım yarıktan aşağı kayıyor ve dar deliğini merkez alıyor. İnliyor

açgözlülükle. Parmağım kıkında dönüp dururken nefesi kesiliyor.

Vücudu içime giriyor, bana biniyor, her şeyimi alıyor. Sanki tek bir varlık gibiyiz, dudaklarımızdan kilitlenmişiz ve aşağı yukarı sallanırken kalçalarımız birleşmiş. Vücudu sıkılaşıyor. İçimde titriyor ve adımı tekrar tekrar inliyor.

İstediğim tek uyuşturucu. İhtiyacım olan tek bağımlılık o. Ve bu gece, tek istediğim aşırı dozda onu içerek tatlı bir unutkanlık yaşamak.

Boşaldığında, dudaklarıma doğru çığlık atıyor. Onu sıkıca kavriyorum ve zirveye ulaştığında içine giriyorum. Ve amcığının beni sıktığını hissettiğimde karşı koyamıyorum. Bırakıyorum, kendimi çıplak bir şekilde onun içine boşaltıyorum; benim için patlarken sıcak spermimi amının derinliklerine döküyorum.

Tek istediğim. İhtiyacım olan tek şey. Yeni ve son uyuşturucu tercihim.

Sonsuza dek.

"TY TSEL?"

Yuri'nin sorusuna gülümsedim. Quinn'in bana Ten Acre Göleti olduğunu söylediği, arkadaşının kulübesinin bulunduğu küçük gölün durgun sularına bakarak başımı sallıyorum.

"Aşağı yukarı," diye homurdandım "tek parça mısın?" sorusuna yanıt olarak.

"Daha fazlası daha azından daha iyi olurdu, ama her halükarda sesini duyduğuma sevindim dostum. Yalan söylemeyeceğim, telsiz sessizliğine büründüğünde biraz endişelenmiştim."

"Hadi ama, beni öldürmek için bundan daha fazlası gerekir," diye sırtıyorum. "Bunu biliyorsun."

"İstiyorum," diye kıkırdıyor karanlık bir şekilde. Ve öyle. Karşılaştığım tüm düşmanlar arasında - aşırı dozdan ölmek üzere olanlar, Kyzel'in ölüm çukurlarındaki adamlar, baltaları olan sosyopat gardiyanlar, Bratva'daki sayısız öldür ya da öldürül anları - beni ölüme en çok yaklaştıran adam bu. İronik ya da belki de sadece tuhaf bir şekilde, bu dünyada ailem diyebileceğim tek kişi de o.

Yuri'nin iblisleri damarlarımdan ve ruhumdan söküp atmasından sonra yaptıklarını gerçekten takdir etmem yıllarımı aldı. Her şey bittiğinde, yıllar önce o çiftlik evinde, kırılmıştım. Bir kabuk. Bir adamın kabuğu. Ölümden dönen ya da ağır psychedelics kullanan insanlar "ego ölümü "nden bahsederler.

Yuri Volkov'un ellerinde yaşadığım şey gerçektir. Ölüm. Tıbben gerçekten öldüğüm gibi. İki kez.

Eroin bağımlılarının kendilerini metadon ya da diğer "daha düşük" opiyatlarla zayıflatmalarının bir nedeni vardır. Çünkü eroini soğuk hindiyle bırakmak, zaten yere inmenin yarısındayken artık paraşütle atlamak istemediğinize karar vermek gibidir.

Eroin yoksunluğu cehennem gibidir ama çoğu bağımlıyı öldürmez. Ama ben "çoğu" bağımlı değildim. Yedi yıl boyunca üst sınırları zorlayan hardcore bir kullanıcıydım. Nasıl olup da iğnelerden hiçbir şey kapmadığım, evrenin hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağım bir gizemi. Ancak bulunduğum seviyede, soğuk hindiyi bırakmak bir uçaktan paraşütle atlamak ve bıraktığımı söylemek değildi. Lanet olası aya giden bir roketten paraşütle atlamak gibiydi.

O çiftlik evinin bodrumunda kalbim iki kez durdu. Şeytanla yüz yüze, göz göze geldim ve geri döndüm. İki kez.

Ondan sonra mı? Evet, bir kabuk gibiydim. Sayamayacağım kadar çok yönden kırılmıştım. Ama beni yeniden yaratan Yuri'ydi. Kim yaptı beni

Bana nasıl erkek olunacağını öğreten ve insan olmanın ne demek olduğunu hatırlatan bir bütün.

Bu dünyada karşılaştığım onca boktan şey arasında, ondan başka hiç kimse beni gerçekten öldürmenin ne kadar zor olduğunu gerçekten anlayamaz. Gerçi Quinn'in bu noktada beni kaç kez iyileştirdiğine bakarak iyi bir fikri olabilir.

Bir nefes alıyorum ve Yuri'ye her şeyi anlatıyorum - Quinn'in bana nasıl yardım ettiğini, saklandığımız yere girildiğinde telefonun nasıl kaybolduğunu. Bir aydır nasıl tek başıma kaldığımı, GI Joe özentisi dangalaklar tarafından nasıl işkence gördüğümü.

İşim bittiğinde, nefesini keskin bir şekilde içine çektiğini duyuyorum.

"Lanet olsun, Maksim..." sesi kırılır. "Sadakatin de bir sınırı var-"

"Hayır yok," diyorum sessizce. "Benim için yok. Bu aile söz konusu olduğunda değil."

Hiçbir şey söylemiyor. Ama o şekilde gülümsediğini neredeyse duyabiliyorum.

"Bu Doktor..." diye kıkırdıyor. "Adı gerçekten Doktor Quinn mi?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır, Quinn onun ilk adı. Bu neden komik?"

Gülüyor. "Ben çok daha gençken ve orada yaşarken bir Amerikan TV programı vardı. Amerika'nın batısında yaşayan bir doktorla ilgiliydi..." diye iç geçirdi. "Boş ver, önemli değil. Ona güvenilebilir mi?"

"Hayatım pahasına," diye homurdanıyorum.

"Ahhh, anlıyorum," diye tekrar kıkırdıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Gülüyor. "Yani sesinde daha önce hiç duymadığım bir ton var ve şimdi de ormanda güzel bir doktorla evcilik oynuyorsun."

"Güzel," diye homurdandım.

"Anlıyorum."

Sırıtiyorum. Yuri durumun ne olduğunu çok iyi biliyor.

"Bana mesajını ilettili." Kaşlarımı çattım. "Bu komutan-"

"Albay Rockland Coolidge," diye homurdanıyor Yuri. "Gerçek bir kovboy. ABD Donanması SEAL'lerinde yirmi yıl kara operasyonlar yürütmüş. Coolidge Güvenlik Danışmanlarını kurmak için erken emekli oldu. Sanırım sizin tutulduğunuz yeri de çok geçmeden kurdu."

Gözlerimi kapatıyorum. Bilmesi gerekiyor.

"Doktor," diye sessizce homurdandım.

"Quinn." "Evet?"

Kaşlarımı çattım. "Tam adı Doktor Quinn Coolidge."

Yuri sessizce küfrediyor. "O-"

"Albay'ın kızı." "Tanrım,

Maks..." diye inledi patronum.

Ama ben başımı sallıyorum. "Söylediklerimin arkasındayım, Yuri. Ona hayatım pahasına güveniyorum. Oradan çıkmamın sebebi o. Tamamen. Beni buradan çıkarmak için kendi babasını bile karşısına almak dahil her şeyini ortaya koydu."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Bunu mu demek istiyorsun?" "Ciddiyim."

Havayı yavaşça dışarı üflüyor. "Tamam o zaman," diye homurdanıyor. "Eğer sen ona güveniyorsan, ben de güveniyorum. Ama eğer gerçekten Albay Coolidge'in kızıysa, muhtemelen bunu onun da duyması gerekir."

BİRKAÇ DAKİKA SONRA Quinn kanepede yanımda, Yuri de hoparlörde.

"Doktor Coolidge?" diye homurdanıyor.

"Evet, Bay Volkov," diyor temkinli bir şekilde. Yuri'nin çok güvendiğim bir adam olduğunu biliyor. Ama onun aynı zamanda dünyanın en güçlü Bratva krallarından biri olduğunun da farkında.

Sessizce kıkırdıyor. "Size borçluyum, Doktor. Benim çok iyi bir arkadaşım olan çok iyi bir adamı kurtardınız. Ve bunun için, size söylemek üzere olduğum şey için iki kez özür dilemeliyim."

Yere bakarken elini tutuyorum. "Babamla ilgili, değil mi?"

"Evet. Üzgünüm. Hiçbir kız çocuğu bunu duymak zorunda kalmamalı-"

"Ben halledebilirim," diyor buz gibi.

Yuri iç çeker. "Öyle olsun. Washington DC'deki bağlantım hakkında fısıltılar duyduğum şeyi doğruladı. Bu yer, babanın yönettiği bu kara site... Baban burayı 'kayıt dışı' faaliyetler yürütmek için kullanıyor..." Hırlıyor. "İş. En yüksek teklifi verene giden türden bir iş. Ve bu olayda - Maksim'in olayında- o teklif sahibi Sergei Belsky'ydi."

Dudaklarım bir hırıltıya dönüşüyor. Ve elim Quinn'inkini çok sert sıkmadan önce kendimi tutmam gerekiyor.

Sergei, kısa bir süre önce öldürülmesinde rol oynadığım rakip ailemizin lideri merhum Semyon Belsky'nin az bilinen yeğeni.

"Öyleyse doğru," diye

homurdandım. "Evet."

Belsky Bratva'nın Semyon'un ölümüyle hemen çökmemesi beklenmedik bir durum değildi. Elbette, bir kralı öldürdüğünüzde, ortaya çıkan boşlukta astları iktidar için yarışacaktır. Ancak ağır bir darbe almalarına rağmen Belsky Bratva bizimle savaşmaya devam etti. Ve kimse orada gemiyi kimin yönettiğinden ya da ipleri kimin elinde tuttuğundan emin değildi.

Şimdi, Semyon'un yeğeni olduğunu biliyoruz gibi görünüyor.

Dönüp bunu Quinn'e hızlıca açıklıyorum. Ona söylediğimde gözleri açılıyor ve eli benimkini sıkıca kavıyor.

Yuri devam ediyor. "Kaynağım Rockland'ın Sergei Belsky ve diğerlerinden büyük ödemeler aldığını söylüyor.

Suç dünyası düşmanlarını bu kâr amaçlı hapishaneye koyuyor. Orayı çevreleyen gizlilik miktarı ve hiçbir politikacının orayla ilişkilendirilerek bile siyasi intihara kalkışmak istemediği gerçeği göz önüne alındığında, Rockland'ın hapishanesinin neredeyse sınırsız finansmana sahip olduğu ve temelde hiçbir denetime tabi olmadığı anlaşılıyor. O da bunu kendini zenginleştirmek için kullanıyor."

Quinn'in eli ağzına gitti. Başını sallarken yüzünde beliren gölgeyi izlerken onun için üzülüyorum.

Yuri iç çeker. "Bunu duymak zorunda kaldığınız için üzgünüm Doktor Coolidge. Ben de bunu benden duymak zorunda kaldığınız için gerçekten üzgünüm."

Başını sallıyor, hiçbir şey söylemiyor. Sadece elimi daha sıkı sıkıyor.

"Eğer siz ikiniz bir süre ortalıkta görünmezseniz, ben de bu kaynağıma başvuracağım. Bazı iyilikler isteyeceğim."

Kaşlarımı çattım. "Bu kaynak tam olarak kim?" "Gizli bir kaynak," diye homurdanıyor.

Sırıtiyorum. Sormaya değdi.

"İrtibatta olacağım. Bayan Coolidge?" Kaşlarını çattı, başını salladı. "Evet?"

"Arkadaşımı kurtardığınız için tekrar teşekkür ederim."

Ondan sonra Quinn'e ihtiyacı olduğunu bildiğim boşluğu veriyorum. Kulübede bekleyip, o koltukta otururken pencereden onu izliyorum.

ve karanlığa bakıyor. Bir noktada başını kaldırıp aya doğru öfkeyle bağıyor ve eminim yaban hayat kilometrelerce ötede paniğe kapılıyor.

Top gibi kıvrılıp kendine sarıldığını görene kadar bekliyorum. Sonra, onu kucaklamak için orada olmamaya dayanamıyorum. Dışarı çıkıyorum ve arkasına oturup onu kollarımla sararken o da bana sarılıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Ellerimi ellerinin arasına alarak başını sallıyor. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Ve ben..." diye iç geçirdi. "Babamı biliyordum. Yani bilmiyordum ama bir anlamda biliyordum sanırım." Yüzünü çevirip hüznle bana bakıyor.

"Çok özür dilerim Maks," diye mırıldanıyor. Başımı sallayıp yanağını okşadığımda ağlamaya başlıyor. Nefesi kesilirken başparmağım bir damla gözyaşını siliyor.

"Yaptığı şey için çok üzgünüm... yaptığı şey..."

"Şşşt," diye inleyerek onu kendime çektim. Göğsüme doğru ağlıyor, bana şiddetle sarılıyor. Orada yaşadıklarım için ağladığını biliyorum. Ama bir anlamda babasını kaybettiği için de ağlıyor.

Kalbim kırılıyor ama yavaş yavaş içime işleyen farkındalık, görmezden gelemeyeceğim bir gerçeğe yanıyor.

"Quinn," diye fısıldıyorum boynuna. Gözlerinin içine bakarak geri çekiliyorum. "Sana daha fazla bunu yaşatamam."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Tüm bu olanlar... kendinizi zincirlemeye hakkınız olan her şeyi aşıyor."

Bana bakıyor. "Kendimi sana zincirlemiyorum Maks. Ben de bunun bir parçasıyım. Ben-"

"Ve uğruna bu kadar çok çalıştığın hayatını benim için mahvetmene izin vermeyeceğim."

Başını sallarken kaşları çatılıyor. Ama sonra bana hırlarken bakışları kızgınlaşıyor.

"Sakin buna cüret etme," diye tıslıyor. Ellerimi tutuyor ve kucağıma gömülmek için dönüyor. Gözlerimin içine şiddetle bakıyor.

"Sakin bunu düşünmeye cüret etme," diye mırıldanıyor. Dudaklarını ısıyor ve yumuşak elini yüzüme götürüyor. "Neden doktor olduğumu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"İnsanlara yardım etmek için. Gösterişli bir iş olduğu için ya da bu işte çok genç olduğum için dergilerde yer almak istediğimden değil. İnsanlara yardım etmek için doktor olmak istedim. Şimdi seni ve bunu bırakıp gideceğimi mi düşünüyorsun?"

Dudaklarını büzüyor, öfke ve tutku karışımı bir bakışla bana bakıyor.

"Sen aklını kaçırmışsın."

Beni usulca öpüyor, ama sonra daha da derinleşiyor. Bu kıza karşı hissettiğim duygular, hisler ve bazı kelimeler neredeyse dayanabileceğimden daha fazla. Kendimi onun içinde kaybediyorum, öpüyorum

Onu kollarıma alıp kulübeye geri götürmeden önce derin bir nefes aldım. Dudaklarım yol boyunca onunkilerden hiç ayrılmadı.

BİRKAÇ SAAT SONRA, Quinn küçük kulübesindeki yatağına uzanmış uyuyordu. Ama ben tamamen uyanıktım. Yatağın kenarına oturup onun uyumasını izliyorum. Elim saçlarını usulca okşuyor, göz kapaklarının titreyişini izliyorum. Dudakları kıvrılıyor, sanki rüyasında gülümsüyormuş gibi.

Yapmak üzere olduğum şey için kalbim kırılıyor. Bundan sonra benden nefret edebileceğini biliyorum. Ama öyle olsun. Yapılması gereken bu.

Ona bunu yaşatamam. Benim gibi kırık dökük biri için hayatını bir kenara atmasına izin veremem. Onun geleceği için bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Bu kıza aşığım. Bundan hiç şüphem yok. Ama o benim olamaz. Ben Bratva için çalışan eski bir keşim. Onunla banliyöde beyaz çitli bir evimiz yok. O hastanede çalışıp hayat kurtarıırken ben evde baba rolü oynayamam.

Güzel bir görüntü ama asla gerçekleşmeyecek. Bu bir fantezi. Hayaller biter ve gerçekler acımasız olabilir.

Ayaklarıma uzanıyorum ve daha önce garajda bulduğum ince ipi alıyorum. Başlığın ağır pirinç parmaklıklarından geçiriyorum ve iki kayma halkası yapmadan önce sıkıca çekiyorum.

Bu onun için en iyisi. Benden nefret edebilir, ama onu aşağı çekip dünyasını mahvetmeme izin vermektense benden nefret etmesini tercih ederim.

İki halkayı bileklerine geçirip sıkıca çekiyorum. Quinn biraz kıpırdıyor ama hareket etmiyor. Gülümseyerek rüya görmeye devam ediyor.

Evet, en iyisi bu. Hiçbir parçam onu terk etmek istemiyor. Ama onu terk etmek ve burada hatalı olan benmişim gibi görünmesini sağlamak -onu buraya sürükledim ve bağladım- onun hayatını ve geleceğini kurtaracaksa? O zaman öyle olsun.

Dışarıda, onun telefonundan aldığım bir numarayı aramak için telefonumu kullanıyorum. Aramak akıllıca olmayabilir ama aramak zorundayım. Ben gittikten sonra bunların ona geri dönmeyeceğinden emin olmalıyım. Bu benim yakın geçmişimizi yeniden yazmam ve bunun suçlusunun o değil ben olmasını sağlamam.

İçeri dönüyorum ve bir saat daha uyumasını izlerken çarpık bir gülümseme takınıyorum. Ama sonra, gitme vakti geldi, yoksa asla gidemeyeceğim.

Eğilip kokusunu içime çekiyorum ve uykusunu yakından izliyorum. Dudaklarım onunkilere değiyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. Sonra da gidiyorum.

Dışarı çıktım, vahşi gecenin serin havasını içime çektim. Yolun yaklaşık yedi mil gerisinde bir çiftlik vardı. Oradan bir araba ya da kamyon kaldırılabileceğimi ve onu mesafe koymak için kullanabileceğimi biliyorum-

Geldiklerini hiç görmedim. Adamlar karanlığın içinden tam **teçhizatla** çıkıverdiler. Ben yapamadan

bir ses  ı k a r ı y o r u m , başıma siyah bir torba geçiriliyor, boynuma bir şok tabancası saplanıyor ve yok oluyorum.

"TEBYA TRUDNO UBIT', ublyudok."

Yüzümdeki siyah kapüşonun altından ince ince sırtmaktan kendimi alamıyorum. Ses haklıydı. Ben öldürmesi zor bir orospu çocuğuyum.

"Ty znayesh', zachem ty
zdes'?" Neden burada
olduğunu biliyor musun? "Bir
gemi seyahati kazandım mı?"

Adam kabaca kıkırdıyor, bu da kesik kesik bir öksürüğe dönüşüyor. Metalin çakmak taşına vuruşunu duyuyorum ve ardından havadaki puslu tütün kokusunu alıyorum. Koku güçleniyor ve yüzüme üflediğini fark ettiğimde burnumu kırıstırıyorum.

"Sen bir komedi adamısın, değil mi? Komik bir adam? Evet?"

"Şu çantayı çıkar ve ellerimin kelepçesini çöz," diyorum ince bir sesle. "Lanet bir isyan olabilirim."

Adam derin derin kıkırdar. "Eminim öylesindir, Maksim Zaitzev."

Çenem sıkıştı. Kulaklarım nerede olabileceğime dair bir fikir edinmeye çalışıyor. Ayaklarım da aynı şeyi yapıyor, farklı bir doku hissedip hissetmediğimi görmek için yerde hafifçe sallanıyor - ağaç, çakıl, çimen - nerede olduğumu anlamama yardımcı olabilecek herhangi bir şey.

Ama zemin bana pek bir şey anlatmıyor. Sadece pürüzsüz ve sert. Muhtemelen laminat. Yani muhtemelen içerideyim. Sessizlik de olması gerekenden daha fazla şey söylüyor. Hiçbir şey yok, arka planda trafik sesi falan da yok. Yani içeride sessiz bir yerdeyim.

Yine de arka planda belli belirsiz bir mekanik uğultu var - belki de floresan ışığın yumuşak vızıltısı. Başımın üzerindeki çantanın ince ağından belli belirsiz görebildiğim parıltı da bunu destekliyor.

"Ama biz buraya şaka yapmaya gelmedik," diye homurdanıyor adam, sigarasından yüksek sesle üfleyerek.

"O zaman oyun oynamayı bırakmaya ne dersin?" diye homurdanıyorum. "Ve sadece bana neden olduğumu söyle."

Yumruk bir anda yüzüme çarptı. Sürpriz yumruk karşısında homurdanarak tısladım. Başım geriye savruldu ama hırslayarak kurtuldum.

"Bunun için buradayız," diye homurdanıyor.

Çantanın altından gülümsüyorum. "Gıdıklama kavgaları bana uyar. Ama sadece birbirimizin saçını örüp daha sonra aşklarımız hakkında konuşabilirsek."

Bu sefer, vuruş için fazlasıyla hazırım. Yine de burnumdan vurulmak hala çok acıtıyor.

Bana bir daha vuruyor, sonra bir daha. Birden bir el çantayı kapıyor ve dramatik bir şekilde kafamdan çekip alıyor. Gözlerimi kırptıştırıyorum, parlak floresan ışık ve kör edici beyazlıktaki ameliyat odası gözlerimi kör ediyor. Yavaşça gözlerim alışıyor. Nerede olduğumu fark ettiğimde, bu duruma neredeyse gülebilirim.

Tanrım, bu lanet yerden uzak duramıyorum.

Quinn'in babasının hapisanesindeki ameliyat hücrelerinden birindeyim. Muhtemelen onu ilk gördüğüm yerde bile. Ama odanın karşısında duran ve tombul dudaklarından sarkan sigarasıyla bana bakan kişi, daha önce ilk kez aşık olduğum o büyüleyici güzellik değil.

Adam ince ince gülümsüyor, domuz gözleriyle bana bakıyor. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Buraya bana bir gemi seyahati hediye etmek için gelmediğinizi anladık, değil mi?"

Gözleri kararıyor. "Şaka yapmaya devam et, komik adam."

Ben de gülümsüyorum. "Bir rahip, bir oligark ve bir çar bir bara girer-"

Bana saldırıyor, yumruğunu tekrar çeneme indiriyor. Ama ben buna fazlasıyla hazırım. Ve bana zarar vermek için elinden geleni yapan adam, daha önce bana gerçekten zarar verenlerin yanında sönük kalıyor. Zayıf, haksız yere dövüşmeye ya da başkalarının onun için dövüşmesine alışmış bir kabadayının yapısına ve görünüşüne sahip.

"Amcamı öldürdün," diye hırlıyor.

Yerine oturdu. Sigara dumanı içinde bana dik dik bakan herif Sergei Belsky, Semyon'un yeğeni.

"Amcanı ben öldürmedim," diye homurdandım. Ben öldürmedim. Gerçekten öldürmedim. Tetiği ben çekmedim. Yuri'nin başka bir gizli rakibi yaptı. Ama çifte ajanlık yapan bendim, o salak Semyon'u onun tarafını tuttuğuma inandırarak kandırdım.

"Sana güvendi!" Hırlıyor.

"Bana para verdi," diye tısladım. "Ve eğer bu bana güvenmesini sağladıysa, o zaman amcan düşündüğümünden daha büyük bir aptalmış. Ve bu da bir şey ifade ediyor."

Gözlerindeki öfkeyi görebiliyorum. Bir aile üyesinin intikamını alma isteğine neredeyse hayranlık duyabilirim. Ama bu aile üyesi Semyon gibi aşağılık, sefil bir pislik olduğunda değil.

"Kuzenimi de burada öldürdün."

Aklıma düşsüz duş odası geliyor, gardiyanlar beni kelepçeleyip üç silahlı adamın üzerine atlaması için bırakmışlardı. Sergei'ye bakarken sırtıtıyorum.

"Ahh, evet. Onu ben öldürdüm." Omuz silktim. "Belki de ailenizi öldürmek daha az kolay olmalı."

Yüzü öfkeyle bulutlanıyor. Ama yine de kendini tutmayı başarıyor. Orada öylece durur, son sigarasını da üfleyerek söndürür. Cebinden paketi çıkarır ve son sigarasının közüyle yeni bir tane yakar.

"Burada sigara içemezsin."

İnce bir gülümsemeyle yanından geçip duvardaki "sigara içilmez" tabelasına doğru başımı sallıyorum. Sergei bunu görmezden geliyor ve gözlerinde nefretle bana bakıyor.

"Seni öldürmeliyim."

Çenem geriliyor. Her iki bileğimdeki kelepçelerin ısırığını hissederek esnedim. Sıkı ve güçlüler. Kilitli bir şekilde oturduğum ofis tarzı metal sandalyeye ilk kez bakıyorum. Yavaşça gözlerimi tekrar Sergei'ye çeviriyorum.

"O zaman ne bekliyorsun?"

Dudakları kıvrılır. "Seni tanıyorum Maksim. Ben aptal değilim. Akıllı bir adamım."

"Bundan ciddi olarak şüpheliyim."

Gözleri kısıldı. "Bunu arzuladığını biliyorum-acı, taciz, şiddet. Bunun seni incitecek bir şey olmadığını ve aslında kaçışını memnuniyetle karşıladığını biliyorum. Seni tanıyorum Maksim. Kızıl'daki çukurlarda savaştığın geçmişini biliyorum. Kızıl'dan adamlar tanıyordum."

"Belki de senden aldığım amcaların ve kuzenlerin listesine 'arkadaşlarını' da ekleyebiliriz."

Sergei karanlık bir şekilde gülümser. "Ne yaptığınızı biliyorum. Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun? Eğer kızgınsam, dikkatsizim demektir, değil mi?"

Ben de ona ters ters bakıyorum, o da kıkırdıyor.

"Hayır, Maksim. Seni öldüresiye dövmeyeceğim. Zaten yaklaşımadan önce gücümün tükeneceğini düşünüyorum."

"Başarısızlıklarımızı kabul etmek iyidir-"

"Ben de seni vurmayacağım," diye homurdanıyor, onu kızdırma çabalarını görmezden gelerek. "Aslında seni öldürmeyeceğim." Gülümsüyor. "Doğrudan değil. Bu beni de amcam konusunda senin kadar masum yapar mı?"

Arkasındaki tıbbi masanın üzerinde duran küçük bir çantayı açmak için döndüğünde hiçbir şey söylemiyorum. Bir şeylerle uğraştığını görüyorum ve çakmağının sesini tekrar duyuyorum.

"Seni öldürmek istemiyorum, Maksim." Omzunun üzerinden bana sırtıyor. "Acı çekmeni istiyorum. Seni kaçmak için çok uğraştığın cehenneme göndermek istiyorum."

Döndüğünde oda bulanıklaşıyor. İçimde tuttuğum şeytanlar serbest kalmak için çılgılık atarken başım dönüyor.

Sergei'nin elinde bir şırınga var. İçinde ne olduğunu ben de biliyorum.

Eroin.

Gülümsemem kayboluyor. Etrafımdaki dünya kararıyor, tek görebildiğim elindeki iğne oluyor. Yavaşça bana doğru ilerliyor ve iblisler ruhumda kükrüyor. Bunu istiyorlar. Her şeyden önce onu arzuluyorlar.

"Bunu istiyorsun, değil mi Maksim?" Sergei kıs kıs güler. "Geçmişini biliyorum, seni lanet keş. Bunu mu istiyorsun?"

Sırtıyor ve iğneyi bana doğru sallıyor.

Bildiğinden daha fazla.

Yaklaşıyor, sanki bana sunuyormuş gibi tutuyor. İnliyorum, elindeki zehir için acı çekerken çenem sıkıca kenetleniyor.

"Bunu çok istiyorsun, değil mi Maksim? İşte, izin ver..."

Şimdi tepemde duruyor, bana bakıyor. Elini indiriyor ve beynim ikiye bölünüyor. Bir yanım onu ve zehrini duvara yumruklamak istiyor. Diğer yarım ise dizlerimin üzerine çöküp teklif ettiği serbest bırakılma için yalvarmak istiyor.

Sergei iğnenin ucunu ön kolumun üzerinde gezdiriyor. Görüşüm dalgalanıyor. Tenim metalin onu delip geçmesini arzuluyor. Lanet moleküllerim içerdiği şeyin anısıyla uğulduyor.

"Bunu istiyorsun, değil mi, seni küçük keş," diye hırlıyor.
"Her şeyden çok.

Şaşkınlıkla başımı salladım.

"Yiyecekten, sudan daha

fazlası..." İnledim.

"Özgürlüğünden daha

fazlası." Başım dönüyor.

"O küçük kaltak doktoru istediğinden daha fazla."

Anlık bir şey, bir düğmeyi çevirmek gibi. Anında, eski ben tekrar gömüldü. Yeni ben çok güçlü... geçmişimin şeytanları tarafından tekrar onlara teslim edilemeyecek kadar azimli, çok korkmuş. Ve bunu yapanın Quinn'den bahsetmek olduğunu biliyorum.

O benim yeni uyuşturucum ya da yeni eklentim değil. O benim yeni hayatım. O benim özgürlüğüm.

Hırlıyorum. Ve aniden, titreyen görüntüler kayboluyor. İhtiyaç azalıyor. Bu lanet şeye ihtiyacım yok. Ve içimdeki iblisleri topuğumun altında ezerken, içimdeki gücün arttığını hissediyorum.

Bunu istemiyorum bile. Çünkü Sergei yanılıyor. Eroin üzerimde her zaman belirli bir güce sahip olabilir. Ama her şeyden daha çok istediğim, ihtiyaç duyduğum ve arzuladığım bir şey var.

Quinn, iğne değil. Buna bir daha asla ihtiyacım olmayacak ya da istemeyeceğim. Ama o? O... O benim her şeyim ve geleceğim. Ve şimdi onu geri almak için her şeyi yaparım.

Sergei hâlâ bana bakıyor, iğneyi yüzümün önünde döndürerek benimle alay ediyor. Ama artık beni güçlü bir büyüünün içinde tutan bir büyücü değil. O bir sirk halkasında turta hokkabazlığı yapan bir palyaço.

Dişlerimi sıkarak zorlanıyorum. Kaslarım geriliyor, zorlanıyor. Sergei'nin gözleri alçalıyor ve eğlenerek gülümsüyor.

"Güçlüsün," diye kıkırdıyor, kollarımın kurtulmak için nasıl zorlandığına bakarak. "Ama kelepçeleri kıracak kadar güçlü değilsin, seni aptal küçük sürtük."

Ama ben sadece içimden gülümsüyorum. Haklı ama yine yanılıyor. Kelepçeleri kendi kaba gücümle kıramam. Ama bağlarımı koparmama gerek yok. Sadece bağlı olduğum şeyi kırmam gerekiyor.

Bu hapishane ordu tarafından finanse ediliyor. Ben ordudaydım, Rusya'da, ama iş paraya gelince tüm ordular aynıdır. Ateş ettiğimiz silahlardan, kullandığımız tanklara, ofislerde oturduğumuz sandalyelere kadar her şey en düşük teklifi verene yaptırılır.

Bu hapishane benim gibi adamları sonsuza dek zincire vurmak için inşa edildi. Ama bu sandalye, mümkün olan her köşeyi keserek yarım sent tasarruf etmeye çalışan biri tarafından inşa edildi.

Kaslarım gittikçe geriliyor. Kelepçeler kanayana kadar derime batıyor. Sergei bana eğlence ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla bakıyor.

"Ne halt etmeye çalışıyorsun-"

Metal gıcırıyor. Çenem o kadar sert gıcırıyor ki yüzüm acıyor. Kükrüyorum ve Sergei geri adım atarken soluyor.

"Kesin şunu!" Tükürüyor. "Asla yapmayacaksın-"

Bir kükreme ve metalin kırılma sesiyle sandalye dikiş yerlerinden kırılıyor, boktan kaynak gerginlikten çatırıyor. Ayağa fırlıyorum, kafesten yeni kurtulmuş bir ayı gibi böğürüyorum. Dehşetle bakan Sergei'nin üzerinde dimdik dururken vücudum geriliyor, esniyor. Kelepçelerim kanayan bileklerimden sarkıyor, sandalyenin kolları onlardan sallanıyor.

Gözlerim ona dikildiğinde Sergei'nin yüzü

soluyor. "Siktir-"

Ona çarpıyorum, neredeyse vücuduyla duvarı yıkıyor. İğne düştü ve botum ona çarparak paramparça etti.

onu. Elim dışarı çıkarken hırlıyorum, parmaklarım Sergei'nin etli boğazının etrafında kıvrılıyor.

Ama ben bekledim. Onu orada tutuyorum, ağlamasını ve altına işemesini izliyorum.

"Lütfen!" Tıpkı pençeleri sökülmiş bir kabadayı gibi yalvarıyor. "Bekle, lütfen! Lütfen, Maksim! Merhamet et!"

İnce ince gülümsüyorum. "Seni öldürmeyeceğim," diye hırlıyorum. "Ama keşke öldürseydim diyeceksin."

Elimi cebine sokup kelepçelerimin anahtarlarını çıkarıyorum. Bileklerimden kayarak onunkilerin üzerinden geçtiler. Diğer uçlarını metal ameliyat masasına geçirdim.

Gözlerim odayı tarıyor. Ve her şeyin başladığı yere geri dönmüş olmanın ironisine neredeyse gülmek zorunda kalıyorum.

Aylar önce Quinn'i burada gördüm ve planım suya düştü. Onu kalkan olarak kullanamazdım. Kaçışımı takip edemedim.

Gözlerim kapının yanındaki büyük kırmızı düğmeye takılıyor. Sonra dönüp Sergei'ye bakıyorum.

Bu sefer böyle bir sorun yaşamayacağım.

"BANA BORÇLUSUN, BİLİYORSUN."

June'a gitar çantasını ve beresini geri verirken sırtıyorum ve sonra kollarımı ona doluyorum.

"Bunu biliyorum."

O da bana sırtıyor. "Sadece şaka yapıyorum, bana borçlu olmadığını biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

Gülüyor ve beni arabama doğru itiyor. "Peki, git!"

Direksiyona geçmeden önce ona bir kez daha sarılıyorum, motoru çalıştırıyorum ve Nashville'den 155'e doğru yola çıkıyorum.

Yaşadığım "çile "den sonra evde "dinleniyor" olmam gerekiyordu. Dün gece geç saatlerde yaşananları düşünürken ellerim direksiyonu kavıyor. Maksim'in kollarında nasıl uyuyakaldığımı, ancak daha sonra bağırان adamlar, yüzüme doğrultulmuş silahlar ve ellerimin yatak başlığına bağlanmasıyla nasıl uyandığımı.

Gözyaşlarımı geri kırıyorum. Yaptığı şey için ondan nefret etmeliyim ama bunu neden yaptığını biliyorum. Kalbim ikiye bölünüyor ama Maksim'i tanıyorum. Beni uykumda bağlayanın o olduğunu biliyorum, beni ona yardım etme suçundan uzaklaştırmak için.

Ama gitmiş olmasından nefret ediyorum. Beni kaçırın adamlar -babamın paralı katilleri- Maksim'in nerede olduğunu hakkında hiçbir şey söylemediler. Hatta onu götürmelerin kendileri olup olmadığını ya da onlar bana ulaşmadan önce kaçıp kaçmadığını bile. Ama kalbimde, babamla birlikte olduğunu biliyorum. Albay'ın onu yine rüşvetle işlettiği kâr hapisanesine kapattırdığını biliyorum.

Dün gecedan beri, "tıbbi ve psikolojik değerdendirmeyi beklerken", evime hapsedildim. "Dinlenmek için" dedi babam. Ama dairemin kapısında silahlı korumalar varken dinlenmek biraz zor. Ve alt kattaki binanın kapısında.

Hiçbir şekilde gitmeme izin vermeyen muhafızlar. Ben de süvarileri çağırdım.

June'u aradım.

"Ona borçlu olmamın" nedeni, en iyi arkadaşımın cazibesini kullanarak üst kat komşum Ken'in yangın merdivenine çıkmasına izin vermesidir. Tekrar. Oradan, ön kapıdaki korumaları atlatarak beni yakaladı. Sonra ürkütücü Ken'in dairesine geri döndük, yan merdivenden aşağı indik ve binanın arka veranda kapısından çıktık. June'un beresini taktım ve her ihtimale karşı gitar çantasını taşıdım.

Çiftliğe giden arka yollara geçmeden önce otoyolda gaza basıyorum. Ellerim direksiyonu kavırıyor ve çenem kilitleniyor. Babamla tüm hesaplaşmaları sona erdirecek bir hesaplaşma yapmak üzereyim ve bunun nasıl sonuçlanacağına dair hiçbir fikrim yok. Ama bunun uzun zamandır gerçekleşmeye hazır olduğunu biliyorum.

Öyle ya da böyle, sevdiğim adama ne yaptığını öğreneceğim.

Elbette ön kapıdaki muhafızlar beni durdurdu. Ama "Albay'ın kızı" kartımı çıkarıp neden burada olduğuma dair ters bir cevap verdiğimde, beni hemen içeri alıyorlar. Toprak yoldan ana çiftlik evine doğru hızla ilerliyorum ve kayarak duruyorum. Ön kapıdaki muhafızlar öfkemi hissetmiş gibi görünüyor, çünkü emir olsun ya da olmasın, beni gördükleri anda ön kapıdan el sallayarak geçiriyorlar.

Çiftlik evinin ofislerinde bir kasırga gibi esiyorum. Babamın asistanı beni durdurmak için zayıf bir girişimde bulundu. Ama ben Albay'ın ofisinin kapısını tekmelemeden önce bakışlarımla onu sandalyesine geri döndürdüm.

Babam masasının arkasında ayağa fırlıyor. Tom da oturduğu sandalyeden aynı şeyi yapıyor.

"Quinn!" Babam bana ters ters bakıyor. "Senin şu anda -"

"Hastanede çalışıyor olmam gerekiyordu, baba!" Bağıriyorum, kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Tom kollarını göğsünde kavuşturarak geri çekiliyor.

"Quinn," diye homurdanıyor babam. "Uyarıyorum-"

"Yapmam gereken şey, zekamı ve becerilerimi ihtiyacı olan insanlara yardım etmek için kullanmak, senin lanet olası kukla ipinde dans edip bıçaklanan kurbanları yamamak değil!"

Gözleri kısılır. Çenesi çöküyor.

"Bak, baba..." İçimi çekiyorum, ellerim kalçalarımda. "Duygularla zor zamanlar geçirdiğini biliyorum. Annemi kaybetmenin-"

"Bu kadar yeter," diye tehlikeli bir şekilde homurdanıyor.

"Senin için zordu ve beni yakınında tutmanın kötü bir şey olmasını engelleyeceğini düşündün-"

"Bu kadar yeter dedim!!" Sesi ofiste gümbür gümbür yankılanıyor. "Sana verilen emir lanet olası dairende kalandı-"

"Emir falan yok, baba! Ben asker değilim! Ve sen de değilsin!"

Yüzü kıpkırmızı oldu. Burada çok ince bir buz üzerinde olduğumu biliyorum. Ama bunu söylemek zorundayım. Sormak zorundayım, çünkü Yuri Volkov'un söylediklerinin az da olsa doğru olup olmadığını bilmek zorundayım.

"Bir hapishane yönetiyorsun. Sen bir müdürsün! BİR

CEO!" "Quinn..." diye tısladı.

"Bu kâr işi baba! Burada savaş yok!"

"Ofisimden defol!" Parmağıyla dürterek tersledi. "Evine git ve-"

"Nerede o!?"

Ofis sessizleşiyor. Yine de kimden bahsettiğimi biliyor. İnce ince gülümsediğinde bunu yüzünde bir neon işareti gibi görüyorum.

"O mu?" Tıslıyor. "O lanet canavarı bir daha asla görmeyeceksin-"

"Buraya getirmek için para aldığınız canavar mı?!"

Soğuktan donuyor. Gözleri sertleşiyor ve ellerinin iki yanında kenetlendiğini görüyorum.

"Buraya koymak için rüşvet aldığın canavar mı, baba?" Tersledim. "Patronu hakkında bilgi almak için işkence etmek ya da öldürmek için mi? O canavar mı?!"

Göz ucuyla Tom'un kaşlarının çatıldığını görüyorum. Ama babama odaklanıyorum, masasının üzerine eğilmiş, parmak eklemlerini masanın tepesinde sıkıyor.

"Burada haddini çok aşıyorsun Quinn," diyor buz gibi bir sesle. "Ben senin babanım! Ben lanet olası bir vatanseverim! Ülkeme hizmet ediyorum ve o lanet canavarı buraya tıkmak için Sergei Belsky'den rüşvet alacağım fikri..."

Sesi bocalıyor ve takılıyor. Ağzı kapandı ama pim çoktan düşmüştü. Bir nefeste, olmamasını umduğum şeyin aslında doğru olduğunu anladım.

Albay kaşlarını çatıp dik dururken Tom kaskatı kesiliyor ve az önce ağzından kaçırdığı şeyi geri almaya çalışarak gözlerini babama dikeyor.

"Sadece demek istediğim-"

"Kimse Sergei Belsky'den bahsetmedi, Rock," diyor Tom sessizce.

Babam yutkunuyor, kaşlarını çatarken gözleri ikinci komutanına kayıyor.

"Bilmiyorum Tom. Lanet olası dosyasında yazıyor." Gözleri tekrar bana dikildi. "Quinn, seni uyarıyorum-"

"Hayır, değil."

Soluma baktığımda Tom'un babama bakarken kül gibi olduğunu görüyorum.

"Ne değil," diye tersliyor Albay.

"Sergei Belsky ya da Belsky Bratva ailesinden hiç bahsedilmiyor. Maksim Zaitsev'in dosyasında yok."

Çenesi sıkıca gıcırdarken babamın yüzü renk kaybetmeye başlıyor.

"Eminim öyledir," diye homurdanıyor ve bana tekrar bakmadan önce Tom'a bir el sallıyor. "Eve gideceksin ve burada kalacaksın-"

"Dün gece gerçekten garip bir telefon aldım, Rock." Tom'un sesi keskin ve bir şeyle bağlanmış gibi. Babama bakarken taş yüzlü ve soğuk görünüyor.

Albay ona ters ters bakar. "Bununla nereye varacaksın Tom?" diye tıslar.

"Arayan adam, size birkaç soru sormam gerektiğini söyledi."

Babam Tom'a sert bir bakış attı. Ama Tom gözünü kırpmadan karşılık veriyor.

"Söylemeyecektim, çünkü uzun bir geçmişimiz var, Rock."

Albay sıkılmış dişlerinin arasından, "O zaman yapma," diye homurdandı.

"Değildim." Tom'un gözleri kısıldı. "Ama şimdi öyleyim." "Tom, seni uyarıyorum-"

"Saldırıdan önceki gün nöbet değişimleri neden değiştirildi?"

Babamın yüzü soldu. Ama omuz silkmeye çalışıyor. "Şimdi de personel müdürü mü oldun Tom?"

"Sana lanet olası bir soru soruyorum Rockland," diyor Tom sessizce ama sert bir bakışla.

"Ben de sana o lanet çeneni kapatmanı söylüyorum, Çavuş Kemp-"

"Nöbetçi rotasyonları değiştirildi. Ve neden o gün savunma istasyonlarımızı sizin tarafınızdan kovulmayı göze alamayan ve bir düzine ihlalden dolayı ceza yazdığım bir grup mankafanın yönettiğini bilmek istiyorum. Ve kompleksin ön girişini yönetiyorlardı. Orası bizim savunma hattımızdı-"

"Evet," diye tersliyor babam. "Ve işe yaramış gibi görünüyor, değil mi Tom?" Gülümsemesi ince ve tehlikeli görünüyor. "O lanet hayvanın kızımı alıp kaçmasına izin verdikten sonra kışına kelepçe taktıranın sen olduğunu hatırlıyor gibiyim!"

"Cesetler nerede, Rock?"

Albay'ın kaşları derin bir şekilde çatılır. "Ha?"

"Dün gece telefondaki arkadaşımız. Size sormamı istediği şey de buydu."

"Hangi lanet cesetler-"

"Teröristlerden oluşan bu çatlak ekip, biz güvenliğini artırdıktan sonra bir şekilde ağır tahkimatlı hapisane kompleksimize kadar girmeyi başardı."

Babamın ağzı açık kaldı. "Öyle olduğunu biliyorsun Tom. Sam Amca işe karıştı, bürokrasi falan."

Bana ters ters bakmak için geri döndü. "Eve gidip dinlenmene ihtiyacım var-"

"Bu cesur askerlerimizin saldırıyı durdurduğu yere bir göz attım."

Tom'un işi bitmedi, her ne kadar babamın yüzünden bunu gerçekten dilediği anlaşılabilir.

"Tom," diye hırlıyor. "Durmalsın-"

"Yirmi dört saatten az bir süre geçti ve yangınla ilgili en ufak bir iz yok. Ne bir kan lekesi, ne de bir kurşun deliği."

"Yani?! Yani temizlik konusunda etkiliyiz! Tanrım, Tom-"

"Bulduğum şey, C katındaki bakım odasında bir şekilde patlamış bir grup havai fişekti."

İki adam birbirlerine soğuk bakışlarla bakarken ofis sessizleşir.

"O sistem arızasıyla ilgili tek bir rapor bile okumadığımı ya da görmediğimi biliyorsun, Rock," diyor Tom sessizce. Sesi keskin ve sivri. "Tüm bu yerin ikinci komutanıyım ve henüz bunun gibi büyük, kritik bir güvenlik ihlalinin nasıl gerçekleştiğine dair tek bir kelime bile okumadım."

İkisi gözlerinde hançerlerle birbirlerine bakarlar.

"Tom," diye öfkelendi babam. "Geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Ve bu yüzden, bu işin peşini bırakmanı istiyorum."

"Bunu yapamam, Rock," diyor Tom sessizce. "Bu ülkeyi iç ve dış tehditlere karşı korumak için yemin ettik."
_"

"Bırak şu laf kalabalığını Tom," diye homurdanıyor babam. "Bu hayvanları barındırmak için para almaya başladığımızda o bok olmayı bıraktık."

"Biz o adamlar olmaktan asla
vazgeçmedik." "Evet, biz-"

Tom öfkeyle, "Belki de yaptın," diye tükürür. "Ama ben yapmadım!"

Tabancasını çıkarıp babama doğrulttuğunda nefesim kesiliyor. Yüzü acımasız ve hasta görünüyor.

"Gerçeğe ihtiyacım var, Rock!"

"İndir şu lanet silahını Tom!"

"Bunu yapamam, Rock. Gerçeğe ihtiyacım var ve seni görevden aldığımı bildirmek zorundayım."

Babamın eli havaya kalkıyor, yumruğundaki silahı Tom'a doğrultuyor. Önümdeki sahneden uzaklaşırken soluk soluğa kalıyorum.

"Baba!" Çığlık atıyorum. Ama o beni görmezden geliyor.

"Beni rahatlatacaksın, ha?" Homurdanıyor. "Böyle bir şey olmayacak Tom. İndir şu lanet silahını."

"Gerçeği söyle, Rock!" Tom havlayarak karşılık verir. "Quinn doğruyu mu söylüyor?!"

"Yeni teknen hoşuna gitti mi Tom?" Babam tersliyor. "Michelle yeni evi seviyor mu? Buranın kazandırdığı parayla ona aldığın o güzel tatiller ve mücevherler? Evet!? O zaman cevabını istemediğin soruları sormayı bırak!"

Silahını çekti. Nabzım hızla atarken ve odanın sıcaklığı yükselirken Tom da aynısını yapıyor.

"İndir şu lanet silahı, Tom!"

"Bunu yapamam, Rock! Lanet soruya cevap verene kadar olmaz-"

"Bu bir emirdir!!" Babam kükrer.

"Ve bu SEALs değil, Rock!" Tom karşılık verir. "Sen benim komuta subayım değilsin-"

"Ben senin lanet olası patronunum ve sana doğrudan-"

"O zaman bırakıyorum!" Tom babama doğru hışımla yürürken kükrüyor. "Şimdi cevap ver şu lanet olası-"

Ofisin dışında silah sesleri var. Çığlık atıyorum, kapıdan uzaklaşırken dönüyorum. Dışarıdaki adamlar bağırıyor, daha fazla silah sesi geliyor ve sonra ağır bir şey gümbürtüyle kapıya çarpıyor. Hem Tom hem de babam hâlâ birbirlerine silah doğrultuyorlar, ama kalın kaşlarıyla kapıya bakıyorlar. Gümbürtü tekrar geliyor ve sonra aniden bütün kapı kırılıyor.

Elleri kelepçeli, Rusça hüngür hüngür ağlayan tombul bir adam yuvarlanarak içeri girer. Ama sonra aniden, dışarıdaki bir patlamanın dumanı ve sisi ile örtülmüş kocaman bir şekil kapıyı dolduruyor. Hışımınla odaya giriyor ve kalbim boğazıma kaçıyor.

"Maks," diye nefes alıyorum. "I-" "Bu saçmalıkla işim bitti."

Babamın çakıllı sesini duyunca döndüm. Ağır çekimde, silahı Tom'dan çekip kolunu odanın içinde gezdirerek Maks'a doğrultmasını izlerken yüzüm düşüyor.

Dünya çok ama çok yavaş hareket ediyor. Sanki elinin kaslarını sıktığını ve tetiği geri çektiğini görebiliyorum. Namludan çıkan ateş patlamasını görüyorum ve babamla Maksim'in arasına girerken bacaklarımın altımdan fırladığını hissediyorum.

Sıcak bir şeyin beni ısırıldığını hissediyorum. Kendi çığlığımı ve kollarıyla beni yakalamak için hamle yapan Maks'ın kükreyişini duyuyorum.

Ve sonra tamamen siyah.

GÖZLERİNİ AÇTIĞINDA, neredeyse kendimi kaybediyordum. Duygularım beni ele geçirirken neredeyse tamamen kopuyordum. Bana bakıyor, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. Ama sonra yavaşça dudaklarının kenarları bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Sen gerçeksin..." diye fısıldıyor, gözleri kocaman.

"Ben gerçeğim, Malishka," diye inliyorum. Gülümseme yüzüme yayılırken ellerim onunkileri tutuyor. "Ben gerçeğim, tam buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Onlara senin gerçek olduğunu söyledim ama onlar bana ejderhaların gerçek olmadığını söylediler..."

Quinn kekeliyor, kaşlarını çatıyor ve gözlerini kırıştırıyor, sonra gözlerinin üzerindeki camsılık kayboluyor. Bana bakıp elimi sıktığında tanıdık bir sıcaklık gibi yüzüne yayılıyor.

"Maks!" diye soluk soluğa bağılıyor. Bana sarılmak için hamle yapıyor ama yüzünü buruşturuyor. Onu yatağa geri yatırıyorum.

"Sakin ol, bebeğim," diye homurdanıyorum. "Sakin ol."

Başını sallıyor, dili dudaklarını ıslatıyor. Bana kaşlarını çattı. "Ben... sen az önce... uh..."

"Bir ejderha mı?"

Kaşlarını çatıyor, yüzü kızarıyor. "Oldukça iyi uyuşturucular kullanıyorum, değil mi?"

Gülüyorum. "Evet, öylesin."

İnliyor ama ellerini sıkıyorum. "Her gün senin ejderhan olacağım."

Kaşları çatılır. "Ben... ne oldu..." yüzü soluyor. "Oh Tanrım..."

Sağlam eli omzuna gidiyor ve oradaki kalın bandajlara değince yüzünü buruşturuyor. Gözleri endişe dolu bir şekilde benimkilere kayıyor.

"Ne kadar kötü?"

"Fena değil," diye sırtıyorum. "Çok ama çok aptalca bir şey yaptığın için çok ama çok şanslıydın."

"Kıçını kurtarmak aptallık mıydı?"

"Evet," diye homurdandım. "Toplum tarafından ihtiyaç duyulmak söz konusu olduğunda sen ve ben aynı ağırlık sınıfında değiliz. Dünya benden birkaç tane kaybetmeye dayanabilir, ama sen-"

"Bir daha böyle konuşursan seni kendim vururum."

Gözlerindeki ve dilindeki alınganlığa sırtıyorum. Ama Rockland'ın şutunun benim yerime ona isabet ettiği anıyı tekrar yaşarken ellerim onun üzerinde sıkılaşıyor.

Quinn kaşlarını çatdı. "Ne oldu?"

"Baban..." Başka tarafa bakıyorum. Hemen onun yanına koşmadığını ona nasıl söylerim? Bunun yerine tahttan indirilmek üzere olan bir despot gibi silahını sallayarak orada durduğunu?

"Çavuş Kempton-Tom- babana her şeyin bittiğini ve komutayı devraldığını söyledi. Baban 'sen ve hangi ordu' gibi bir şey söyledi, Tom da 'ABD Ordusu' dedi."

"Uh..."

"Evet, işte o zaman Humvee'ler ve helikopterler geldi."

Bana baktı. "Bekle, ne?"

Omuz silktim. "İkimiz için geldikleri gece Tom'la küçük bir telefon konuşması yaptım. Bir an için onun bağlılığını yanlış tartmış olabileceğimi ve beni satmış olabileceğini düşündüm. Ama..."

Ama hepsi onun babasıydı. Babası ikimizi de sattı.

"Ama bunu babam yaptı, değil mi?" diye soruyor kuru bir sesle. Cevap vermeme gerek yok. O biliyor.

"Ama sanırım Tom'la doğru bahse girdim." Ona gülümsedim. "Beni kaçırdığın gün sana nasıl baktığını gördüm. Seni önemsiyor ve bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordu. Sadece doğru soruları sormak için doğru yöne yönlendirilmesi gerekiyordu."

Başını sallıyor. "Peki ya babam?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Ama birçok adamıyla birlikte onu da kelepçeleyip götürdüler. Her yerin Çavuş Kempton'a hesap veren iyi askerler ve babandan para alan çürük elmalar arasında bölündüğünü hissediyorum."

Yine yavaşça başını sallıyor. Sonra sargılı omzuna bakıyor. "Etrafta okuyabileceğim bir rapor var mı? Uzman cerrahla konuşmam ve hangi prosedürlerin uygulandığını görmem gerekiyor-"

"Quinn," diye gördüm, elini sıktım. "Sakin ol. En iyisine sahipsin-" Sırıtiyorum. "Etraftaki en iyi ikinci cerrahlar seni iyileştirdi. Tamamen iyileşeceğini söylüyorlar."

Yutkunuyor. "Bir daha ameliyat olacak mıyım?"

Ameliyattan çıktığında ben de aynı soruyu sordum.

"Doktor teniste profesyonel olamayabileceğini söyledi ama ellerinle bağlantılı hiçbir şeyde hasar yoktu."

Gözlerimin içine bakmadan önce uzun bir rahatlama nefesi veriyor. Kaşları endişeyle çatıldı.

"Bekle, Maks, sen-"

"Hapisten bedava çıkış kartı aldım," diye homurdandım gülümseyerek. Şok içinde ağzı açık kaldı. "Nasıl?"

"Sergei Belsky'yi teslim etmek ve kâr amacı güden bir kara site hapishanesiyle bağlantılarını ortaya çıkarmak zarar vermedi," diye kıkırdıyorum. "Ama

Yuri'nin DC'deki 'gizli bağlantısı' da bazı önemli ipleri çekmedi."

"Kim-"

"Hiçbir fikrim yok. Ama Yuri Volkov ilginç çevrelerde dolaşıyor ve bazı ilginç arkadaşlar edinmiş. Herhangi biri olabilir; Senatör ya da Başkan da olabilir."

Bana bakıyor. "Yani... özgür müsün?"

Ona yaklaşırken başımı sallıyorum.

"Özgürüm."

Dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapatıp ağzını benimkine yapıştırırken boğuluyor. Kollarımı yavaşça altından geçirip onu kendime doğru çekiyorum ve ağzım onunkini kapıyor. Ona sıkıca sarılıyorum ama çok sıkı değil ve sadece kokusunu içime çekiyorum.

Daha sonra yapılacak konuşmalar var. "Şimdi ne olacak" başka bir zaman konuşulacak. Şimdilik önemli olan tek şey onun burada, benimle olması. Önemli olan tek şey kollarımda olması.

Sırıyorum. "Bir şey daha var. Ziyaretçi kabul ediyor musunuz bilmiyorum ama bekleme odasında sizi görmek için sabırsızlanan, elinde gitarı olan kıvil saçlı cesur bir kız var."

Quinn bana sırtarak gülüyor. "June, benim en iyi arkadaşım. O harika biri, onu seveceksin."

"O biraz korkutucu."

Sırıyor. "Evet, ilk başta sen de öylesin."

Yoluma devam ederken kıkırdıyorum. "Gidip ona gelmesini söyleyeceğim-" "Bir saniye içinde."

Eli benimkini sıkıca kavıyor ve beni kendisine doğru çektiğini hissediyorum. Sırıttıyorum, döndüğümde gözlerinin benimkilere parladığını görüyorum. Onu tekrar kollarıma alıyorum ve ağzımın tekrar onunkine düşmesine izin veriyorum.

Benim yeni başlangıcım.

Özgürlüğüm. Sonsuza dek.

EPİLOG

QUINN

Üç Ay Sonra:

VE AYNI ŞEKİLDE, hepimiz toparlandık. Dairemin girişinde duruyorum - en azından teknik olarak önümüzdeki on iki saat boyunca benim dairem. Şu anda boş ve Maks son kutuyu da nakliye kamyonumuza taşıdı.

Buradan ayrılmak acı tatlı. Nashville, birkaç küçük ara dışında, tüm hayatım boyunca evim oldu. Ama artık zamanı geldi. Her bölüm biter. Ve yeni bir sayfa her zaman yeni bir başlangıç için vardır.

İyileşme süreci 3 ay sürdü ama Maks için bu bir tatil oldu. Kendisi işinden izin aldı ve ben de omzum için epey bir rehabilitasyon sürecine girdim. Ama onun sevgisi, desteği ve yardımıyla artık iyileşti ve yola devam etme zamanı geldi.

Üç aydır birlikte evcilik oynadığımız daireyi inceliyorum. Ve bu konuda hiçbir şeyi değiştirmedim. Tam bir rüya gibiydi. Nashville'i özleyeceğim.

Maks ve ben Chicago'ya gittiğimizde. Ama yeni macera için heyecanlıyım. Ve June'u bizimle gelmesi için ikna etme çabalarım henüz bitmedi.

Maks bir keresinde, pek de şakacı olmayan bir şekilde, bizim için bir aile geleceği olmadığına dair şaka yapmıştı. Bir doktor ve Bratva'nın güçlü adamının evcilik oynamaya ya da buna benzer şeylere yeri yoktu. Ama son üç ayda ikimizin de bunun yanlış olduğunu kanıtladığımıza eminim. Ve Chicago'da birlikte yaşamaya başladığımızda, bunun yanlışlığını daha da kanıtlayacağız.

Maks, Volkov'un ABD operasyonlarını devralacak. Hepsinin. Bu çok büyük bir sorumluluk ve çılgınca bir iş olacak. Ama bu meydan okuma için heyecanlı olduğunu biliyorum. Maaşının mükemmel olduğundan bahsetmiyorum bile.

Peki ya ben? Chicago General'in en yeni cerrahı olarak savaş ve travma gazileri konusunda uzmanlaşacağım. İş teklifi Nashville'de omzumu tedavi eden doktorlardan biri aracılığıyla geldi. Aslında onunla Boston'daki ihtisasım sırasında kısa bir süre tanışmıştık. Chicago General'in müdürünü tanıyordu ve her şey o kadar mükemmel bir şekilde yerine oturdu ki hayır diyemedim.

Beni gazilere ve travma mağdurlarına odaklanmaya teşvik eden kişi Tom'du. Yellow Creek'teki olay patlak verdiğinde, onu desteklemek için kayıtlara geçmesini sağladım. Orada çalışan ve kirli para almayan pek çok kişi de öyle.

Her türlü suçtan aklanan Tom, askerlik günlerinin sona erdiğine karar verdi. Son savaş görevinde onu bir direğe bağladığımla ilgili şaka yapmayı seviyor.

Ŗu anda özel, savaş dışı bir güvenlik şirketi için hafif danışmanlık yapıyor. Ama o ve eşi Michelle çoğunlukla yarı emekliliklerinin tadını çıkartıyorlar.

Bir de babam var. Asla harika bir konu değil ama neyse o. Ve ben de her neyse onunla barıştım. Beni vurduğu günden beri onu görmedim. Maks ayrıntıları uzun süre benden sakladı ama sonunda Tom baskıma boyun eğdi ve bana tüm hikayeyi anlattı.

Babamın beni vurduktan sonra - yanlışlıkla ya da değil - iyi olduğumdan emin olmak için hemen koşmadığını biliyorum. Benim için bu çok şey ifade ediyor. Ve bu benim için bir anlamda kapanış demek.

Aile aile olabilir ama toksisite kimsenin hayatında ihtiyaç duyduğu bir şey değildir. Çocukken aileniz, doğduğunuzda şapkadan çıkardığınız kişilerdir. Ama bydğnzde, seçim yapma hakkınız olur. Ve bu sefer Albay'ı semiyorum. Yeni ailemi seçiyorum: Maks.

Babam şu anda federal hapishanede. İstesem de istemesem de onu birkaç ay içinde duruşmada göreceğim. Ama çok uzun bir süre hapiste kalma ihtimali neredeyse sıfır. Suç komplosu, ABD hkmetini dolandırma, zimmete para geçirme, rüşvet, işkence, bir dizi Cenevre sözleşmesi ihlali ve insan hakları ihlalleri...

Dürüst olmak gerekirse ona acımıyorum. Hepimiz yolumuzu seçeriz. Ve benim yolum artık beni seven adamlar.

"Yola çıkalım mı?"

Maks'ın arkamdan geldiğini duymadığım için nefes nefese kaldım. Kulağıma hırlarken kollarını bana doladı.

Burada işimiz bittiğine göre, planımız June ile The Line'da pizza yemek ve son içkilerimizi içmek - ki kendisi bu akşam çalacak olan yeni grubu görmemizi çok istiyor. Ondan sonra, bizim için bir otel ve nakliye kamyonunu Chicago'ya götürmek için erken bir başlangıç.

Elleri üzerimde ama... İnliyorum. Her zaman kasıtlı bile değil. Sadece o, onun her şeyi. Dokunuşu, kokusu, yakınlığı. Ve şu anda, onu daha da yakınımnda istiyorum. Onu istediğim gibi istiyorum.

Kollarında dönüyorum, gözlerim onun üzerinde gezinirken dudagımı ısıriyorum. Lanet olsun, terli ve gömleksiz, bütün gün kutu kaldırmaktan dövmleri dalgalanan seksi görünüyor. Bakışlarımı onun karanlık gözlerine kaydırıyorum, içimde bir sıcaklık hissediyorum.

"Burayı özleyecek misin?"

Odayı tararken gülümseyerek başını sallıyor. "Öyleyim."

Elim giydiğı spor şortunun önüne kayıyor. Beli ile oynuyorum, iplerini çekiştiriyorum. Maks derinden hırlıyor.

"Biz..." Dişlerimi dudagımın üzerinde gezdiriyorum. "Ona düzgünce veda etmek mi?"

Eli yüzümü kavriyor ve ben inliyorum, başını eğiyor ve ben ona karşı inlerken dudakları dudaklarıma yapışıyor.

"Sikeyim evet," diye inliyor bana karşı.

Beni derinden öptüğünde nefesim kesiliyor, iri elleri üzerimde kayıyor, benimkiler de onun üzerinde. Bütün öğleden sonra çalıştık, terledik ve kanımızın pompalandığını hissettik. Şimdi ise

Sanki ikimiz de aşırı hızdayız, birbirimizi ateşler içinde istiyoruz.

Elleri atletimi çekip kollarımdan kaldırıyor ve fırlatıp atıyor. Sırada spor sutyeni var ve ağzı göğüslerime doğru inerken inliyorum. Dudakları pembe, kabarık bir meme ucunun etrafını sarıyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor.

"Maks," diye inleyerek parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum.

Elleri kığımın üzerinde kayıyor ve sonra yoga pantolonumun arkasını baskın bir şekilde kavıyor. Pantolonumu ve külotumu birlikte aşağı indiriyor. Elim belindeki bandı iterek şortunu indiriyor. Şişman siki bana doğru serbestçe uzanıyor; sert, kalın ve zonkluyor. Ellerimi her ikisinin de etrafına sararken coşuyorum ve ellerimin üzerinde hala daha nabız atıyor.

Eli kığımın yarığından aşağı doğru iniyor. Parmakları arkadan sırlıslam olmuş amımı buluyor ve onları istekli yarığımdan geçiriyor. Açgözlülükle inliyorum, ona ihtiyaç duyuyorum, onu istiyorum. Beni aniden kollarına almadan önce kalın sikini karnıma doğru okşuyorum.

Maks boş mutfağa doğru ilerliyor ve çıplak kığımın tezgâhın üzerine koyuyor. Yoga pantolonumu ve külotumu yırtmadan önce beni derinden öpüyor ve bacaklarımı iyice ayırıyor.

"Oh lanet olsun..."

Vücudunu kalçalarımın arasına indiriyor ve bacaklarımı geniş omuzlarının üzerine örtüyor. İnleyerek içime giriyor ve dili ıslaklığımın üzerinde geziniyor.

"Maks, bebeğim..."

Amımı yalayıp yutuyor ve dilini içimin derinliklerine kaydırıyor. Sonra dilini klitorisimin üzerinde gezdirmek için daha yukarılara sürüklüyor. Dudaklarının arasında emiyor, içimde titreşmesi için derinden hırlıyor. Ellerim saçlarını kavriyor, kalçalarımı utanmazca yüzüne doğru iterken vücudum kamburlaşıyor. Ama bana yaptığı şey bu: beni utanmaz hale getiriyor. Beni onun için acıtıyor.

Klitorisimi dudaklarının arasına alıyor ve ben inleyip her tarafım seğirene kadar dilini etrafında döndürüyor. Parmağı içime doğru kayıyor, içimdeki noktaya doğru kıvrılıyor ve kaybolduğumu anlıyorum. Sıkışmaya ve kendimi tutmaya çalışıyorum ama bu adama direnmek mümkün değil.

Bir çığlık atarak diline sertçe boşalıyorum, beni bir yüksekten diğerine okşarken adını tekrar tekrar inliyorum. Yukarı çıkıp beni derinden öpüyor. Sikine uzanırken dilinde kendi tadımı alabiliyorum.

Maks inliyor, beni tezgâhtan alıp kendisine doğru yaklaştırıyor. Şişmiş siki damlayan ıslak yarığım bastırırken bacaklarım yivli kalçalarının etrafını sarıyor. Gözlerimiz kilitleniyor.

"Seni seviyorum," diye homurdanıyor beni aniden içine çekerken. Aleti derine batıyor ve aldığım zevk beni neredeyse anında tekrar boşaltıyor.

Bizi geriye, buzdolabına doğru itip ağzımı onunkıyla kapatırken inliyorum. Kalın siki içime dalıyor, ağır taşakları kıcımlı tokatlarken derinlere batıyor. Parmakları

Derimi kazıyor ve ağzı memelerime düşüyor, beni buzdolabına yaslarken meme uçlarımı emiyor.

Bazen acele etmeyip sevişebiliriz. Ama diğer zamanlarda, bunun gibi, ikimizin de arzuladığı şey bu. Çılgınlık. Vahşilik. Sanki her yerime sahip çıkıyormuş gibi beni sıkması.

Maks inliyor, o kalın, muhteşem sikini içime sokarken derinlere dalıyor. Tırnaklarım sırtında geziniyor, dişlerim boynunu ısıyor ve beni memnun ve kendini beğenmiş bırakan izler bırakıyor.

Diğer kızların da görmesini istiyorum. Bu gülünç güzellikteki adamı sokakta yürürken gören herkesin bu izleri görmesini ve onun tamamen benim olduğunu bilmesini istiyorum. Ona sahip çıkıldığını.

Dediğim gibi, bana yaptığı şey bu. İçimdeki vahşiyi ortaya çıkarıyor.

Zevk içimde zonkladıkça kalçalarım geriliyor. Göbeğimde ısı birikiyor ve vücudum gerilmeye ve sıkışmaya başlıyor. Ben sırtını kaşıyıp daha fazlası için yalvarırken o içimde sallanıyor, şişmiş sikini derinden kavıyor.

Duvarlarım onu kavıyor, o derine iterken muhteşem horozunu sağıyor. Ağzı benimkini buluyor ve bitiş çizgisini birlikte geçerken birbirimizin içine doğru inliyoruz.

"Quinn..."

Dudaklarıma karşı ismimi mırıldandığında inliyorum ve bedenim **t e s l i m** oluyor. Orgazm olurken ağzına doğru haykırıyorum.

içimde patlıyor. Homurdanıyor, şişkin horozu zonklayıp seğirirken derinlere batıyor. Taşakları bana karşı sıkılaşıyor ve sıcak dölünün içime aktığını hissediyorum.

Beni orada tutuyor, kığım bir sonraki kiracı için paslanmaz çelik üzerinde komik bir iz bırakarak buzdolabına sabitleniyor. Yavaşça, beni nazıkçe yere bırakana kadar birbirimizi öpmeye devam ediyoruz.

"Tamam," diye sırtıyorum ve onu derinden öpmek için aşağı çekiyorum. Beni kollarıyla ve kokusuyla sarmalıyor, sanki uçuyormuşum gibi hissettiriyor.

"Artık buraya veda etmeye hazırım.". "Pizza zamanı mı?" Sırtıyor.

"İştahın açıldı mı?"

"Evet, ama yine burada yemekten mutlu olurum." Dişlerimi dudağımda gezdirirken kızarıyorum.

"Beni kışkırtma, yoksa June onu ektiğimiz için ikimizden de nefret ederken kasabadan ayrılırız."

Kıkırdıyor. "Bu istemediğim bir düşman."

"Hiç de değil," diye gülüyorum ikimiz de kıyafetlerimizi giyerken. Kapıda duraklıyoruz, son bir kez daireye bakmak için geri dönüyoruz. Maks beni kendine çekiyor, ben dönüp gözlerinin içine bakarken kolu beni sarıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldar. "Ben de seni seviyorum."

Beni derinden öpüyor. Sonra bu bölüme veda ederek kapıdan çıktık. Ama yeni bir bölüm başlıyor bile: Pizza, içki, canlı müzik ve en iyi arkadaşla dolu bir bölüm. Ve sonra sevdiğim adamla sonsuza dek.

Maksim ve Quinn'den daha fazlasını mı arıyorsunuz?

Bültenime kaydolun ve buharlı bir ekstra sahne okuyun!

Bu bir

Bratva'nın Kilitli Aşkının sonsözü ya da devamı. Ama bu ekstra ateşli "devam" hikayesinin Kindle'ınızı sislendireceği garanti! Ayrıca aşağıdaki kitapları aldığınızda ücretsiz tam uzunlukta bir kitap kazanacaksınız

Katılın!

[Ekstra sahneyi alın!](#)

BRATVA'NIN BORCUNU ÖDEMEK

Daha fazla Bratva kötü çocuğu için susadınız mı?
Bratva'nın Kilit Altındaki Aşkı kendi başına bağımsız bir hikâyedir. Ancak bu bağımsız seriyi takip etmek isterseniz Viktor ve Fiona'nın hikayesiyle başlayabilirsiniz. Bratva'nın Borcunu Ödemek, mevcut sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta ve Amazon'un en çok satan 100 kitabı arasında yer aldı.

Bratva'nın İddiası serisi, bağımsız olarak herhangi bir sırayla okunmak ve keyif almak için yazılmıştır. Ancak, aşağıdaki sırayla okumanın genel olarak en iyisini sunduğunu görebilirsiniz
hikaye-ark deneyimi.

Bratva'nın Borcunu Ödemek

Bratva'nın Çalınan Gelini
Bratva Canavarı Tarafından
Avlanan Esir Bratva Prensesi
Bratva Kralı Tarafından
Sahiplenilen
Bratva'nın Kilitli Aşkı

Bratva'nın Borcunu Ödemek kitabına bir göz atmak için
okumaya devam edin.

Bölüm 1
Fiona

Bu parti berbat.

Kalabalığa bakarak kendi kendime kıpırdanıyorum. Görmeye alışık olduğumdan çok daha fazla insan var, bu da sinirlerimi biraz etkiliyor. Burada sadece kırk kişi var ama yine de. Benim için, duvarlarla çevrili, fildişi kulede yaşadığım hayatım için mi?

Şey, çok fazla.

Daha da kötüsü parti benim partim. Ya da en azından babam tarafından benim için düzenleniyor. Ve Chicago Bölge Savcısı Thomas Murray atla dediğinde? Atlarsın. Ya da duruma göre kızının mezuniyet partisine gelirsın.

Ama gerekçe ve davetiyeler yanlış. Bu parti gerçekten benim için değil. Yani görünüşte öyle. Ama babam söz konusu olduğunda her şey gibi bu da

kendi siyasi ajandasına göre. Her şey her zaman öyledir. Okula gittiğim yer. Sahip olduğum arkadaşlar. Sahip olmama izin verilmeyen erkek arkadaşlarım. Basın için gülümse, Fiona. Okulun münazara takımına girdiğinden emin ol, benim izimden gittiğini gördüklerinde basın bunu yiyip bitirecektir.

Bir yanımda sırf ona inat olsun diye herhangi bir konuda başarısız olmak istiyordu. Onun entrikalarına ve planlarına çomak sokmayı hayal ettim. Ama bunu yapmaya kendimi asla ikna edemedim. Onun yerine, benden yapmamı istediği şeyi yaptım: başarılı oldum. Ve şimdi buradayım, yirmi iki yaşındayım, üniversiteden sonra hukuk fakültesinden de erken mezun oldum. Tüm doğru notlar. Tüm doğru okullardan, tüm doğru dereceler. Doğru arkadaşlar, erkek yok.

"Neden içmiyorsun lan?"

Sırıtiyorum ve dönüyorum. Bütün doğru arkadaşlar değil.

Zoey, babamın kimlerle görüştüğüm ya da takıldığım konusundaki katı kurallarının tek istisnası olacaktı. Evde eğitim almış olabilirim çünkü babam şehir dışındaki evimizden çıkmama bile nadiren izin verirdi. Üniversiteye ve hukuk fakültesine uzaktan derslere girmeme izin vermeleri için ciddi siyasi torpiller yapmış olabilir. Müfredat dışı faaliyetlerimi ve arkadaşlarımı onun siyasi kariyerinin en iyi şekilde görünmesini sağlamak için özenle seçmiş olabilirim. Ama bir şekilde Zoey Stone gözden kaçtı.

Tamamen kötü biri falan değil. Görünüşte, babamın tam da takılmamı isteyeceği biri - doğru aileden, parası var, doğru okullara gidiyor ve tüm bu saçmalıklar. Ama aynı zamanda

Benim sahip olmadığım özgürlüğe sahip, kötü seçimler yapabiliyor, göz alıcı yaşlı erkeklerle çıkabiliyor ve istediği zaman parti yapabiliyor. Neredeyse kesinlikle kötü bir etki. Ama bazen, biraz kötü etkiye ihtiyacın olur.

Babamın onunla aynı posta kodunda yaşamama bile izin vermesi hiç mantıklı değil. Ama Zoey'nin annesi ve benim annem çok iyi arkadaşlardı. Kanseri ikisini de aynı zamanda, neredeyse on yıl önce aldı. Sanırım "imaj her şeydir" diyen Thomas Murray bile o günden sonra Zoey ile orada burada takılmamı engelleyecek kadar soğukkanlı değildi.

"Aman Tanrım, burada olmana çok sevindim."

Zoey sırtlıyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Ve bu fiyaskoyu özledin mi? Tabii ki buradayım."

"Ve tabii ki sevgili arkadaşınız Fiona nefret ettiği bir oyunda piyon olarak kullanılırken ona destek olmak için mi?"

Zoey sırtlıyor. "O da var. Ee..." dönüp kalabalık konuk grubuna bir göz attı. "Bu insanlardan kaçını gerçekten tanıyorsun?"

"Dört kişi falan."

"Ben dahil değil

miyim?" "Üç."

Gülüyor ve yanından geçen bir tepside iki şampanya kadehi almak için dönüyor. "Buyurun. Şerefe ve tebrikler!" Kadehini benimkine tokuşturuyor. "Ve seninle gerçekten gurur duyuyorum, biliyorsun."

Övgülerin tadını çıkarmak için sırtıyorum. Babamın bir ton parası ve siyasi nüfuzu olabilir. Ama ben bu övgüleri hak ettim. Üniversiteden erken mezun olmak, hukuk fakültesine girmek ve sonra onu da erken ve onur derecesiyle bitirmek için kıcımı yırttım.

"Teşekkürler," diye gülümsedim.

"Peki bu tanımadığınız insanlardan kaç tane tebriklerini sunmak için yanınıza geldi?"

"Oh, hepsi. Babam baktığı sürece." Zoey sırtıyor.

"Demek gerçekten yapıyor, ha?"

"Evet," diye mırıldandım kuru bir sesle.

Dediğim gibi, bunların hiçbirisi benim için değil. Ben merkezdeyim, sanırım. Tüm bu insanları babamın konağına getirmek için bir bahaneyim. Ama buradaki asıl amaç para. Gayri resmi olarak, bu Thomas Murray'in Chicago Belediye Başkanlığı adaylığı için ilk bağış toplama galası. Ve benim burada olmam film senaryosu gibi bir şey.

Babamın kendi gündemi için kullanmayacağı ya da kullanmadığı tek bir şey yoktur. Annem öldükten sonra Thomas Murray çalışkan bekar babaların poster çocuğu oldu. Kendisini, kızını tek başına, yorulmadan büyüten bir Kennedy figürü gibi gösterdi.

Elbette hepsi saçmalıktı. Babam beni yetiştirmede, bir dadı ordusu, özel öğretmenler ve "son sınıf" eğitmenleri yüksek okul için yeterince hanımefendi olduğumdan emin olmak için

toplum yaptı. Özel aşçılardan, hizmetçilerden ve kişisel alışverişçilerden bahsetmiyorum bile çünkü Tanrı kendi kıyafetlerimi satın almak için dışarı çıkmamı yasaklıyor.

"Hey, bu arada çok seksi görünüyorsun." Yüzüm kızararak sııttım. "Teşekkürler."

"Şimdi bitir şunu," diye başıyla flütümü işaret ediyor. "Daha yeni aldım!"

"Ben de gidip biraz daha alacağım, o yüzden..." eliyle "hızlandır" işareti yapıyor. Şampanyayı geri devirip bardağı ona uzatırken gülüyorum. Ben hafifçe boğuluyorum, o ise sırtıyor.

"Sadece boğazını açmalısın, Fi."

"Evet, teşekkürler."

"Çenenizi gevşetin, bol bol dilinizi kullanın. Göz teması her zaman-" "Aman Tanrım..."

Yüzüm ateş gibi yanarken o gülüyor. "Yirmi iki yaşında hukuk fakültesi diploması, bir sürü iş fırsatı ve belediye başkanı olacak bir baba. Şimdi yapmamız gereken tek şey, sonunda seni yatağa atmak."

Yüzümün yandığını hissederek inliyorum. "Ben iyiyim, teşekkürler."

Kıkırdıyor. "Hayır, değilsin. Güven bana. Tamam, daha fazla içkiyle döneceğim."

Başımı sallıyorum ve arkadaşımın kalabalığın içinde kayboluşunu izliyorum.

"Susamış görünüyorsun."

Adamın sesine döndüm. Yakışıklı, kendini beğenmiş ve eski para kokuyor. Sarı saçları mükemmel bir şekilde arkaya ve yana taranmış, kare şeklindeki çenesi bir reality şov posterinden fırlamış gibi.

"Chet," diye gülümsüyor. Bana bir şampanya kadehi uzatıyor. "Oh, teşekkürler, ama arkadaşım-"

Beni görmezden geliyor ve bardağı elime tutuşturuyor. "Ve mezuniyetiniz için tebrikler."

Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

"Ee, seni alan oldu mu?" "Hmm?"

Sırıttıyor. "Herhangi bir firma."

"Oh, hayır. Henüz değil. Henüz baro sınavına girmedim-"

"Girecekler."

Ben de ona gülümsedim. "Teşekkür ederim, minnettarım-" "Yani babanın Belediye Başkanı olması falan."

Kestirip atılmak çok sinir bozucu. Ama gülümsemeye zorladım. "Peki, göreceğiz."

"Acımayacak, değil

mi?" "Yani-"

"Ve zekisin, doğru okuldan mezun olmuşsun," diye göz kırpmıyor.
"Güzel..."

Ezik bir cümle olduğunu bilsem de yüzüm

kızardı. "Teşekkürler."

"Sen Biliyorum, benim firma o Aslında
Bakıyorum. Cooper ve Cooperman? Evet, orada
kıdemli ortağım."

Tabii ki öyle. Adamın her yerinde "kendini beğenmiş, zengin,
ayrıcalıklı dangalak" yazıyor.

"Vay canına, gerçekten mi?" Hiç ilgi duymadan soruyorum.
Bu tam da babamın eninde sonunda birlikte olmamı istediği
türden bir adam. Onu benimle konuşması için gönderen kişi
o olsa bile bu beni şaşırtmazdı.

"Evet," diye kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor Chet.
"Muhtemelen bazı torpiller yapabilirim. Ortaklarla konuşur,
seni bir mülakata sokarım."

Şok içinde çenem düştü. "Aman Tanrım, ciddi misin?!"

Sırtıyor. "Tabii ki! Yarın akşam ne yapıyorsun?"

Kalbim küt küt atıyor. "Aman Tanrım, hiçbir şey! Hiçbir
şey yok! Kesinlikle içeri girip konuşabilirim-"

"Ben daha çok dışarı çıkmayı

düşünüyordum." "Oh! Tamam, evet,

ben de-"

"Biliyorsun, babanın göreve gelmesiyle sen ve ben oldukça
güçlü bir çift olabiliriz."

Plak kafamın içinde cızırdıyor. Evet, işte orada. Ve ben saf saf içine girdim. Ortaklar arasında torpil yok. Sadece beni dışarı çıkarmak istiyor. Bunu düşünürken bile Chet'in odaya dönüp baktığını görüyorum. Yeterince eminim, babam orada, izliyor.

"Bunu sana babam yaptırdı, değil mi?"

"Oh, hayır! Asla olmaz!" Chet hemen geri adım attı.

"Sadece kendimi tanıtmak istemiştim."

"Şirketiniz gerçekten

eleman alıyor mu?" "Evet?

Yani, senin için-"

İnledim. "Sizinle tanışmak gerçekten güzeldi ama-"

"Sürünerek gireceğin bir kanalizasyonun yok mu, Chet?"

Zoey aniden aramıza giriyor ve ona ters ters bakıyor. "Zoey Stone," diye homurdanıyor kaşlarını çatarak.

"İlgilenmiyor. Uç git, pislik herif." "Neden onun konuşmasına izin vermiyorsun-"

"Güven bana, ilgilenmiyor. Onun tipi değilsin, Chet."

Ona ters ters bakıyor ve sonra bana dönüyor. "Neden Fiona'nın bize tipinin ne olduğunu söylemesine izin vermiyoruz?"

"Çünkü kızlarını genç, zengin ve bilinçsiz seven bir tip olmadığını zaten biliyorum, Chet," diye tıslıyor.

Adam sinirlenir, ona hırlar. "Beni dinle, seni küçük-"

"Siktir git, Chet. Şimdi."

"Amcık," diye mırıldandı. Dönüp sıvışmadan önce Zoey'ye ters ters bakıyor.

"Ugh, sikeyim o adamı," diye inliyor. "Onu babam gönderdi."

"Babanın erkek zevki senin için gerçekten berbat."

İç çekiyorum. "Tüm kutuları işaretledi; zengin, başarılı ve görünüşe göre..." Arkadaşımın yüzüne kaşlarımı çatıyorum. "Bekle, sen ve-"

"Aman Tanrım, hayır. Ben değilim," diye yüzünü buruşturuyor. "Crystal Shoenburg eskiden onun kardeşiyle çıkıyordu. Yırtıcı saçmalıklarını halının altına süpürmek için çok sayıda aile bağıışı yaptı."

Yüzüm kızardı. "Bekle, o Chet Brubaker mıydı?" "Evet."

İnledim. "Yani..."

"Melvin Brubaker'ın oğlu, Adonis Capital'in CEO'su. İşte o."

Gözlerimi deviriyorum ve babama ters ters bakıyorum. Ama o bakmıyor bile. "Siyasi amaçlar için görücü usulü evlilikleri geride bıraktığımızı görmek güzel," diye homurdanıyorum.

"Yani, bu seni gerçekten şaşırttı mı? Baban, ailesinin parası ya da siyasi bağlantıları nedeniyle sana kaç erkek ayarlamaya çalıştı?"

"Saymak istediğimden daha fazla."

İç geçiriyor. "Yani, ona bugün mü söyleyeceksin?"

"Planımız bu.

"Bana ihtiyacın olursa

buradayım." "Teşekkürler

Zoey."

Planım sonunda babama yaldızlı kafesimden ayrılacağımı söylemek. Yani yirmi iki yaşındayım, hukuk diplomam var ve hala onun çatısı altında esir bir bebek gibi yaşıyor olmam çok saçma. Bu yüzden ayrılıyorum. Tamamen kopmak anlamına gelse bile, çıkmak zorundayım.

Ve bugün, ona bunu söylüyorum. Artık beni zorlayan talipler yok. Artık onun siyasi kariyeri için bir piyon olmak yok. Hayatımı istiyorum ve bunu şimdi istiyorum.

Babam birkaç el sıkarken başımı öne eğiyorum. Personel şefi Wilson geliyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Babam kaşlarını çatıyor ve hızlıca başını sallıyor, sonra dönüp koridorun sonundaki ofisine doğru ilerliyor.

"Nereye gidiyor?"

"Oh, muhtemelen Şeytan telefonda, Eyalet Senatosu koltuğu karşılığında ilk doğan çocuğumu teklif ediyordur."

Zoey kıs kıs gülüyor. "Ofisine kimsenin girmesine izin yok, değil mi?" "Doğru."

"Peki, şimdi uygun bir zaman değil mi?"

Dudağımı ısırdım. O haklı. Yalnız ve köşeye sıkışmış olacak. Eğer bunu yapacaksam, şimdi yapsam daha iyi olur. Dönüp bardağımı ona uzatıyorum.

"Geri
geleceğim."

"Cesur ol!"

"Teşekkürler."

Kalabalığın arasından süzülerek uzaklaşıyorum. Kimse beni tebrik etmeye ya da durdurmaya çalışmıyor, babam izlemeden olmaz. Ve bu benim için sorun değil. Ofis kapısının hemen önüne gelene kadar koridorda ilerledim. Kapıyı açmaya gidiyorum ama birden içeriden tartışan sesler duyuyorum.

"Bak, sana daha önce de söyledim," diyor babam sertçe. "Sana şimdi para bulabilirim ya da seçim sonrasına kadar beklemek istersen, istediğin sözleşmeler-"

"Senin siyasi hedeflerin üzerine kumar oynamakla ilgilenmiyorum Thomas."

Donup kaldım. Diğer adamın sesi karanlık ve sert, bir çeşit Rus ya da başka bir Balkan aksanına sahip.

Babam gergin bir şekilde gülüyor. "Kumar mı? Lütfen. Bu kesin bir şey. Ve inan bana, bir kez girdiğimde, o sözleşmeler o kadar tatlı olacak ki, dişlerin çürüyecek-"

"Sana söyledim ya, ilgilenmiyorum," diye iç geçiriyor dumanlı, karanlık, güçlü sesli adam. "Bir anlaşmamız vardı Thomas."

"Biliyorum, biliyorum ve
deniyorum-" "Sana bir iyilik
yaptım."

"Bunu biliyorum! Ve çok minnettarım, sadece-"

"Bir borç var," diye hırılıyor ses sessizce. "Ve bugün, tahsil etmek için buradayım."

"Bak, deniyorum, tamam mı?! Bana sadece bir ay verin, Bay Komarov."

Donup kaldım, içimi bir korku kapladı. Babamla kapı arkasında dönen dolaplar, Rus aksanı ve şimdi de gazetelerde gördüğüm bir isim. Babamın konuştuğu adam Chicago'daki organize suç dünyasının en tehlikeli, şiddet yanlısı ve kötü şöhretli adamı. Hatta belki de tüm ülkenin.

Kashenko Bratva'nın acımasız ve güçlü lideri Viktor Komarov'la konuşuyor.

"Sana hiçbir şey vermekle ilgilenmiyorum Thomas," diye tıslıyor Rus gangster. "Bana bugün paramı nasıl alacağımı söylemen için üç saniye daha vermen dışında. Bir saniye."

"Bay Komarov, lütfen! Bu işler böyle yapılmaz-"

"Bana ders verme Thomas. Bir anlaşmamız vardı. Bu işler böyle yapılır. İki."

"Bay Komarov!"

Kapının diğer tarafında bir silahın ani metalik tıkırtısını duyuyorum. Yüksek sesle nefes alıyorum.

Çok yüksek sesle.

Rusça hırıltılı bir komutun havlama sesi kapıda yankılanıyor. Ayak sesleri odayı geçiyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

Kapıdan uzaklaş. Ama artık çok geç. Ofisin kapısı çekilerek açılıyor ve iki iri yarı, korkunç adam aniden beni yakalıyor. Ben çığlık atıyorum, babam da bağılıyor ama ikimizi de görmezden geliyorlar. Beni içeri çekiyorlar ve yere atıyorlar. İkisi bana doğru hışımla yaklaşırken aniden bir emir geldi.

"Ostanovka!"

Derin, çakıllı ses odanın içinde gürlüyor.

Yavaşça başımı kaldırdığımda kalbimin boğazımda attığını hissediyorum. İki iri yarı adam kenara çekiliyor ve birden uzun boylu, geniş omuzlu, tamamen muhteşem bir tank gibi adama bakıyorum. İki korumasından bile daha uzun ve iri ve neredeyse ondan yayılan gücü görebiliyorsunuz. Derin mavi gözleri bana bakıyor ve bakışlarımı büyülüyor.

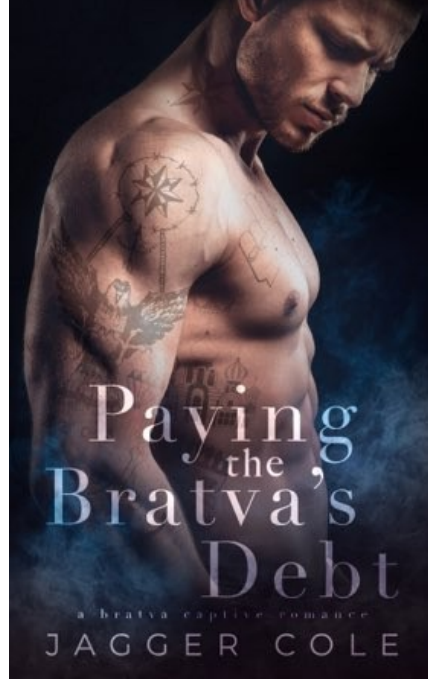
"Kimsin sen?"

"Bay Komarov," diye kekeliyor babam, kekelerken neredeyse takılıp düşüyor. "Bu Fiona, benim kızım."

Düşünceli Rus'un gözleri parlıyor. Dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi kıvrılırken bana doğru daralıyorlar.

"Thomas," diye homurdanıyor. "Borcumuz ödendi."

Okumaya devam edin!

Bratva'nın Borcunu Ödemek - Sadece Amazon'da ve
Kindle Unlimited'ta!

Kapakların ilk bakışları, yeni kitaplar, ARC fırsatları ve canlı okumalar için sadece okuyuculara özel Facebook grubumda takılın. Orada görüşürüz!

AYRICA JAGGER COLE TARAFINDAN

Bratva'nın İddiası:

Bratva'nın Borcunu Ödemek

Bratva'nın Çalınan Gelini

Bratva Canavarı Tarafından

Avlanan Esir Bratva

Prencesi Bratva Kralı

Tarafından Sahiplenilen

Bratva'nın Kilitli Aşkı

Bağımsızlar:

Onun Kaba Tamircisi

Sevilen Büyülenmiş

Gelininin Peşine

Düşmek Benimki

Onun İçin Aç

Patron Deliğine

Sarılmış

Grumpaholic

Bizim Olun

Scaliame Suç Ailesi:

(Hepsi bağımsız kitaplar olup herhangi bir sırayla

okunabilir.) Tetikçinin Saplantısı

Patronun Ayartması

Bodyguard'ın Zayıflığı

Güç Serisi:

(Hepsi bağımsız kitaplar olup herhangi bir sırayla
okunabilir.) Tyrant

Haydut

Savaş

Lordu

Wants & Needs Düeti:

Tek İsteddiği

İhtiyacı Olan Her Şey

Forever Always Duet:

Forever His

Always Hers

Tuff Built Serisi:

Büyük Güverte

Sert Vida

YAZAR HAKKINDA

Jagger Cole

Her Şeyden önce bir okuyucu olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli buharlı hayran-kurgu hikayelerini kaleme alarak romantizm yazma dişlerini kesti. Yazarlık çizmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta çalıştı. Bu, kendisinden çok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyenin başına döndüğü için çok heyecanlı.

Aşk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viskinin tadını çıkartıyor ve yağmur çamur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.